

ਸੋ ਪਝੰਤਰ ਵਰੇ ਪਿਛੋਂ ਹੋਸੀ ਅਰ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਸਾਂਗ ਹੋਸੀ ਅਰ ਬੋੜਾਂ ਚਿਰ ਰਹਿਸੀ ਤਾਂ ਭਾਈ
ਘੋਰੇਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਹਰਵਾਨ ਤਪ ਇਸ ਕਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਕਤ ਕਿਉਂ
ਨਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਸਰ ਕੀ ਰਹਿ ਗਈ ਆਹੀ ਅਤੇ ਜਨਮ ਇਹ ਤਿੰਨ ਜਾਮੇ ਕਿਸਦੇ ਹੋਇਆ
ਸੋ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਘੋਰਾ ਤਿੰਨ
ਜਨਮ ਇਹ ਤਖਾਣ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਆ ਤੇ ਭਗਤਿ ਵਿਚ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਉਦੇ
ਸਿੰਘ ਕਾ ਬੇਟਾ ਬੀਰਮਦੇਉ ਕਾ ਭਾਈ ਸੋ ਦੋਨੋ ਬੀਰਮ ਦੇਉ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਨਰਸਿੰਘ
ਥਾ ਤਬ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਤਪੁ ਭਾਰੀ ਕੀਆ ਥਾ ਪਰ ਏਸ ਨੇ ਉਸਕੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰੀ ਥੀ ਅਤੇ
ਬੀਰਮ ਦੇਉ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਉੱਤਮ ਥਾ ਤਉ ਉਸਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਆਵਾਜ ਨਿਕਲੀਰੇ ਕਿਉਂ
ਬਾਫੀਆਂ ਕੀ ਤਰਹਿ ਵਿੰਗ ਚੜਵਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸਕਾ ਤਪ ਘੱਟ ਰਹਿਆ ਅਰ
ਫੇਰ ਵਹੁ ਤੇ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਕਾ ਦਮਾਦ ਹੂਆ ਅਰ ਉਸਕੇ ਵਿਵਾਹਿ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕੋ ਭੀ ਹਮਨੇ
ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਇਸਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਸੋਭਾ ਮਾੜੀ ਜੈਸੀ ਹੋ ਗਈ ਕਜੋਂ ਕਿ ਏਕ ਤੋ ਸਾਈਂ ਲੋਕੋਂ ਕਾ
ਸੁਪ ਅਰ ਦੂਸਰਾ ਇਹ ਕ੍ਰੋਧ ਬਹੁਤ ਕਰਤਾ ਥਾ ਸੋ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸਕੇ ਮੁਖ ਕੀ ਸੋਭਾ ਦੂਰ
ਹੋਇ ਗਈ ਥੀ ਤਬ ਉਹ ਬੀਰਮ ਦੇਉ ਕਿਤਨਾਂਕ ਚਿਰ ਰਹਿ ਕਰ ਫੇਰ ਉਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤੁੱਲ
ਹੋਇ ਗਇਆ ਅਤੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮਾਝੇ ਵਿਚ ਦਰਸੇ ਨੂੰ ਤਿਖਾਣ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਪਰ
ਭਾਈ ਭਜਨ ਦਾ ਬੀਜ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਫੇਰ ਤੇਰੇ ਘਰ ਤਦ ਪੈਦੇ ਹੋਇਆ ਸੋ ਹੁਣ ਕਮਾਈ
ਕਰਸੀ ਫੇਰ ਉਧਰ ਸੀ ਤਾਂ ਘੋਰੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਹੁਣ ਬੀਰਮ ਦੇਉ ਕਿਸਕੇ ਜਨਮੋਂ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੱਟ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮੋਂ ਗਾ ਤੇ ਨਾਉ ਹੰਦਾਲ ਹੋਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਸੰਤ ਹੋਸੀ ਤੇ
ਬਡਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਸੀ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਬੇਟੇ ਦੇ ਤ੍ਰਿਹੁ ਜਨਮ ਤ੍ਰਿਖਾਣ ਦਿਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲੂ ਹਰੀਆ ਦਰ
ਬਾਰੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦਰਸਾ ਅਤੇ ਜੱਟ ਉਧਰ ਸੀ ਤਾਂ ਹਰਿਭਜਰਾ ਸੇ ਹੋਸੀ ਫਕੀਰੀ ਭੇਸ ਵਿਚ ਪਰ
ਬਡਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਸੀ ਤਦ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਦੇਸਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਧਰ ਸੀ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਉਹ ਸਤਲੁਦ੍ਰ ਜੋ ਨਦੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਏਕ ਪਿੰਡ ਬਡਾ
ਕਸਬਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਉਥੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਾਡੇ ਅਉਤਾਰ ਦ, ਦਰਸਨ ਹੋਸੀ ਤੇ ਖਤੀ ਜਨਮ ਇਹ
ਭੀ ਹੋਸੀ ਤੇ ਉਹ ਅਸਾਡਾ ਭੇਖਭੀ ਖਤੀ ਦੇ ਘਰ ਹੋਸੀ ਪਰ ਉਸਦੀ ਇਸ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ
ਕਿਰਪਾ ਹੋਸੀ ਅਰ ਬਾਲਕ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸੰਗ ਵਿਚ ਰਹਿਆ
ਕਰੈਗਾ ਅਰ ਉਹ ਸੰਗ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖੇ ਗਾ ਅਤੇ ਵਿਸਾਹ ਏਸਦਾ ਰਤੀ ਨਾ ਕਰੇ ਗਾ ਤੇ
ਭਾਈ ਵਹੁ ਬੜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਸੀ ਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਵੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਭੀ ਜਨਮ ਵਿਚ ਆਂਵਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਲ ਜੋ ਉਹ ਰੰਚਕ ਜੋ ਉਸਕੀ ਅੰਸ ਹੋਤੀ ਹੈ ਉਹ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਕੇ ਪਸਰ ਜਾਂਦੀ
ਹੈ ਤੇ ਇਵ ਜਾਨਕੇ ਭਰਮਣਾਂ ਨਾਂਹੀ ਭਾਈ ਘੋਰਾ ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚ ਵਡੇ ਸ਼ਬਦਿ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ
ਨੂੰ ਨਾਂ ਜਾਣਨ ਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜਾਮਾਂ ਪਹਿਰ ਚੁਗਾਂ ਵਿਚ

ਬੈਠਾ ਸਗਲ ਪਰੋਈ ਸੂਤਾ ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸਿਆ ਕਹੁ ਨਾ ਨਕ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਣੈ
 ਦੈਤਾ ॥ ਆਦਿਪੁਰਖਅਪਰੰਪਰ ਕਰਤਾਅਪੇ ਦਾਨਾਂ ਬੀਨਾ ॥ ਕਹਿਣ ਸੁਣਨ ਤੇਰਹੇਨਿਆਰਾਕਾਹੁ
 ਸੰਗਿਨਭੀਨਾ ॥ ਤਾਕਾ ਜਨਮਨ ਵਰਨਚਿਹਨ ਹੈ ਕਉਣ ਕਹੈ ਤੂੰ ਕਦਕਾ ॥ ਹਾਜਰ ਰਜੂਰਨਿ
 ਕਟਨ ਆਵੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤਾ ॥ ਗਗਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸਹਲ ਨਿਵਾਸੀ ਕੂੰਜ ਅਵਾਜਾਬੋਲੈ ॥
 ਕਹੁਨਾਨਕ ਅਬ ਭਈ ਹੈਰਾਨੀ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਤਾਂਤੁ ਵਿਰੋਲੈ ॥ ੧ ॥ ਭਾਈ ਘੋਹਾ ਸਤਵੇਂ ਜਾਮੇਂ
 ਸਾਂਗਭਾਰਾ ਹੋਸੀ ਤਦ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਉਧਰਸੀ ਤਾਂ ਘੋਹੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਿੱਖਣੀ ਰੋਗੀ ਹੀ
 ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤੇਇਸ ਨੂੰ ਸਾਂਤਨਹੀਂ ਆਵਦੀ ਏਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੈ ਦੱਸੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਤਿੰਨ ਵੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੀਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਹਲ ਇਹ
 ਮਰਦ ਦਾ ਰੂਪ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਸੋ ਪਹਿਲੇਪਹਿਲ ਏਹ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਕੇ ਕਬੀਲਿਓਂ ਰਸੋਈਆ
 ਥਾ ਸੋ ਰਸੋਈਕਰਿਆ ਕਰੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਕਿ
 ਜਨਾਨਿਓਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਿਚੋਂ ਇਕੋਤ੍ਰ ਸੋ ਕੰਗਾਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੀ ਵੰਡ ਦੀਆਕਰੈਂ ਤਾਂ
 ਫਿਰ ਇਸ ਰਸੋਈਏ ਕੋ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਅਰ ਏਸਨੇ ਕਹਾ ਬਹੁਤ ਖੂਬ ਜੋ ਰਾਜਾ ਕੋ ਕਹਕਰ
 ਆਪਣੇਂ ਲੰਗਰ ਮੇਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਤਬ ਨਾਮ ਇਸਕਾ ਜੰਗੀਰੀਦਾਸ ਥਾ ਅਰ ਇਹੁ ਰੋਜ
 ਭੰਡਾਰੇ ਸੇਇਕੋਤ੍ਰਸੋ ਕੀ ਰਸਤ ਲੀਆ ਕਰੈ ਪਰ ਲੈਕਰ ਆਪ ਖਾਇ ਲੇਵੈ ਸੋ ਤਬ ਇਸਕੀ
 ਭੁੱਖ ਭੀ ਅੱਧਣ ਕੀ ਦੋਨੋਂ ਵਕਤ ਕੀਹੋਤੀ ਥੀਅਰ ਰਾਜਾ ਕੀਰਾਣੀ ਕੋ ਪਾਂਚ ਸਾਤ ਬਾਰ
 ਇਸਨੇ ਜੂਠ ਭੀ ਖੁਲਾਈ ਅਰ ਜਬ ਏਹ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਘਰ ਤੇ ਜਾਤਾ ਥਾ ਤਬ ਰਾਣੀ ਕੋ
 ਪੈਰੀਂ ਪੈਤਾਥਾ ਤੇ ਓਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਅਰ ਕਹਿਤੇ ਥੇ ਹੇ ਜੰਗੀਰੀਦਾਸ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਤੇ ਹਮ
 ਭੋਜਨਖਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਜਨਮਾਂਦਾ ਭੀ ਪੂਰਬੀਆਂ ਹੈਂ ਤਾਂ ਬ ਇਹ ਮੁਖਤੇ ਕਹਤਾ ਥਾ ਜੋ ਜੀ ਮੈਂ
 ਤੁਮਾਰਾ ਸਿੱਖ ਹੋਂ ਅਰ ਗੁਲਾਮਹੋਂ ਤਬ ਰਾਣੀ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਤੀ ਥੀ ਤਬ ਫਿਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦਰੋਗੇ
 ਸੋਪੁੱਛਿਆ ਰੇ ਮੈਂ ਜੰਗੀਰੀਦਾਸ ਕੋ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿ ਇਕੋਤ੍ਰ ਸੈ ਮਨੁੱਖਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਾਣਿ
 ਆ ਕਰ ਤਬ ਦਰੋਗੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨੇ ਤੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਬਾਣਤੇ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ
 ਇਸਕੋ ਬੁਲਾਇਕਰ ਕੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਅਰ ਰਸਨਾਂ ਤੇ ਕਹਿਆ ਜੰਗੀਰੀ ਦਾਸ ਤੂੰ ਇਕੋਤ੍ਰ
 ਸੈ ਕੰਗਾਲਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਣੀ ਕੀ ਰਸੋਈ ਤੇ ਬਗੈਰ ਬਾਣਤ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਕੀ ਜੁਬਾਨ ਸੋ
 ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲੇ ਅਰ ਇਸਕੇ ਮੁਖਤੇ ਬਾਤ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਿਕਸਤੀ ਜੋਏ
 ਕ ਤੋ ਏਹ ਝੂਠਾ ਅਰ ਦੂਸਰੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸਤਿਬਿਤੁ ਅਰ ਸਤ ਸਰੂਪ ਥੇ ਸੋ ਉਨਕੇ ਸਨ
 ਮੁਖ ਝੂਠਕੈਸੇ ਬੋਲਸਕੇ ਸੋ ਜਬ ਇਸਕੇ ਮੁਖ ਸੋ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲੀ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਕਿ ਰੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਤ੍ਰੀਮਤ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਰਾਜਾ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਆ
 ਅਰ ਏਹੁ ਡੇਰੇ ਆਇਆ ਤੇ ਲਗਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜੋ ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਮੁਖ
 ਕੋ ਤੋ ਸਾਪ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਤਬ ਇਸਕਾ ਜੰਗੀਰ ਲੰਗਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚਲਨ

ਲਗਾ ਪਰ ਬੁਰੀ ਕਸ਼ਟਤਾਈ ਸੇ ਜਬ ਦੇ ਪਹਿਰ ਅਰੜਾਉਂਦਾ ਰਹਿਆ ਤਬ ਰਾਣੀ ਜੀ
 ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣੀ ਅਰ ਓਹ ਬਹੁਤ ਦਇਆ ਵਾਨ ਸੇ ਸੁਣਕੇ ਆਏ ਸੋ ਜਬ ਅਇ
 ਕਰ ਦੇਖਾ ਤਬ ਏਸਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜਾ ਜੀ ਦਾ ਸੁਪ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਜਾਹਤੂੰ ਤਾਂ
 ਤ੍ਰੀਮਤ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟ ਦੀ ਨਾਹੀਂ ਸੋ ਕਦੀ ਮੇਰਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਨੇ
 ਕਹਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤਿੰਨ ਜਨਮ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਜਾਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇਂ ਗਾ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਹੋਸੀ
 ਪਰ ਉਸ ਭਰਤੋ ਤੇ ਤੂੰ ਗਤਿਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪ ਤਿ ਹੋਵੇਂ ਗੀ ਤੇ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਵੇ ਗਾ ਸੋ
 ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਕਹ ਕਰ ਰਾਣੀ ਮੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਆਈ ਅਰ ਪਿੱਛੈ ਇਸਦਾ ਸਰੀਰ ਚਲ ਗਿਆ ਅਤੇ
 ਭਾਈ ਘੋਹਾ ਸੁ ਸਤ੍ਰ ਕਾਰੋਂ ਨੇ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਜੂਠਾ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਮਾਨੁੱਖ ਯਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ
 ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਹੀ ਜਨਮ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਏਸਨੇ ਇਕ ਤਾਂ ਜੂਠਾ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਖੁਵਾ
 ਇਆ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਰਾਜਾ ਕਾ ਸੁਪ ਹੋਇਆ ਪਰ ਭਾਈ ਘੋਹਾ ਭਗਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਨਹੀਂ ਜੋ
 ਤ੍ਰੀਮਤ ਭੀ ਹੋਈ ਪਰ ਸਾਈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੋਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਘਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੋਕਰ
 ਸਿਝਸੀ ਅਰ ਹੁਣ ਫੇਰ ਮਰਦ ਦੇ ਜਨਮ ਹੋਕੇ ਉਧਰੇ ਗੀ ਅਰ ਅਗੋਜਿਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ
 ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਉ ਇਹ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਖੜੀ ਸੀ ਰਾਮਦਾਸ ਓਸ ਦੇ ਘਰ ਹੋਈ ਸੀ ਸੋ
 ਓਹ ਭੀ ਸੰਤ ਆਹਾ ਅਰ ਫੇਰ ਇਕਸ ਤਿਖਾਣ ਧਰਮੇ ਦੇ ਘਰ ਹੋਈ ਸੋ ਉਹ ਭੀ ਭਲਾ ਸਿੱਖ ਹੀ
 ਬਾ ਪਰ ਏਸ ਨੇ ਸੀਲ ਨਾ ਪਾਲਿਆ ਹਰਾਮ ਹੀ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਘਰ ਵਾਲਾ ਸੰਤ
 ਸਾ ਸੋ ਓਸ ਨੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹਾ ਪਰ ਫੇਰ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਚੁਮਾਰ ਦੇ ਘਰ ਹੋਈ ਪਰ ਉਹ
 ਭੀ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਪੜਦੇ ਸੁਣਦੇ ਸੇ ਅਤੇ ਏਸਦੇ ਭਰਤਾ ਦਾ ਨਾਉ ਬੀਨਾ ਥਾ ਅਤੇ ਤਦ ਇਹ
 ਬਹੁਤ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸੀ ਪਰ ਏਸ ਦਾ ਸਤ ਰਿਹਾ ਸੋ ਸਤ ਰਹੇ ਦਾ ਸਦਕਾ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਘਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦ
 ਤੇਰੇ ਘਰੋਂ ਮਰਸੀ ਤਦ ਫੇਰ ਮਰਦ ਜਾਮਾ ਹੋਸੀ ਸੋ ਭਾਈ ਇਸ ਦੀ ਇਉਂ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਤਾਂ ਘੋਹੇ
 ਪੁੱਛਿਆ ਮਿਹਰਵਾਨ ਸੈਦੋ ਕਦ ਉਧਰ ਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲੋਕ ਕਹਿਆ ॥ ਸਲੋਕ
 ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦਸਤ ਮੁਹਾਰ ਆਪਣੇ ਵਸਿ ਰਾਖੀ ਜਾਂ ਤੁਣ ਕੈ ਤਾਂ ਤੋਲੈ ॥ ਭਰਮ ਭੀ ਤਿ ਵਿਚ ਸਭ
 ਜਗ ਡੋਲਿਆ ਵੇਹ ਆਪ ਅਡੋਲ ਨ ਡੋਲੈ ॥ ਪੈਨਟਹਾਰਾ ਸਦ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਆ
 ਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਜੁਗ ਬੀਤੇ ਤਾਂਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ ਵਾਰਾ ॥ ਮੁਖ ਆਗਰ ਕਾ ਕਹਿਆ
 ਜੋ ਮਾਨੈ ਸੋ ਸਿਖ ਭਰਮ ਭੁਲਾਨੇ ॥ ਸਬਦਿ ਨਿਰੰ ਤਰ ਜੇ ਸਿਖ ਖੇ ਜੈ ਸਾਰੇ ਸਬਦ ਸਮਾਨੇ ॥
 ਬਾਬਾ ਮਹਲਾਂ ਮਹਲ ਜੋ ਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਆਇ ॥ ਤਿਸਨੋ ਬਖਸੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸਨੋ ਦੇਇ
 ਬੁਝਾਇ ॥ ੧ ॥ ਫੇਰ ਘੋਹੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਹਰਵਾਨ ਤੂੰ ਖਾਂਦਾ ਪੀਂਦਾ ਕਿਛ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਪਾ ਮੱਧੇ ਘਰ ਕਰੇ ਨਾ ਕਿਛ ਪੀਐ ਨ
 ਖਾਇ ॥ ਨੀਚਾ ਅੰਦ੍ਰ ਨੀਚ ਜਾਤਿਸਤਿ ਗੁਰੁ ਰਹੇ ਬਿਲਾਇ ॥ ਸਾਂਗੀ ਸਾਂਗ ਰਚਾਇਆ ਫੀਟੈ
 ਸਚਾਲ ਜਹਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਉਬਰੇ ਕੈ ਸਬਦ ਰਤਾ ਗਿਆਨਾ ॥ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰਹਿ

ਰਾਸ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਦੇਖੈ ਟੋਹਿ ॥ ਸਾਖੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇਆ ਨਾਹਿੰ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਭਾਈ
 ਅਗੈ ਹੋਰ ਸਮਾ ਵਰਤਦਾ ਸੀ ਪਰ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਸਾਡਾ ਅਵਿਤਾਰ ਰਹਿਸੀ ਤਿਤਨਾ ਚਿਰ
 ਜੁਗ ਭਲਾ ਵਰਤ ਸੀ ਤੇ ਘੋਰ ਕਲਜੁਗ ਅਗੈ ਵਰਤਸੀ ਜੋ ਪੀਰ ਦੀ ਪੀਰੀ ਨਾ ਰਹਿਸੀ ਤੇ
 ਫਕੀਰ ਦੀਫਕੀਰੀ ਨਾ ਰਹਿਸੀ ਸੋ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਸੱਚਾ ਹੋਸੀ ਹੋਰ ਸਭ ਝੂਠੇ ਹੋਸਨ ਤੇ
 ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਰਕਤ ਭੀ ਘਟ ਜਾਸੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਭਾਈਘੋਰੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਪਾਵੋਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿ ਭਾਈ
 ਘੋਹਾ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਨਫਰਨੂੰ ਲਿਆਵੇਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਰਵੀਏ ਤਾਂ ਘੋਹੇ ਆਖਿਆ ਮੇਹਰਵਾਨ
 ਕਿਆ ਜੀਆ ਜੀਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਨਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਰਵੀਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਘੋਹਾ ਬਿਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਿਲਾਪ ਅਸਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਰਵਨਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਘੋਹੇ ਆਪਣੀ ਤ੍ਰਿਮਤ
 ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਿਖਣੀਏ ਤੂੰ ਕਰਮਦੇਵੀ ਆਪਣੀ ਨੋਹ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਏ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇ
 ਵੇਂ ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰ ਜਾਵਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸੋਂ ਸੁਖਦੇਵਾਂ ਤੁਰਕੇ ਘਰ ਗਈ ਤਾਂ ਘੋਹੇ
 ਅਤੇ ਦਰਸੇ ਦੁਹਾਂ ਹਥ ਜੋੜੇ ਅਰ ਕਹਿਆ ਕਿ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੂੰ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈਂ ਸੋ ਗਰੀਬ
 ਨਿਵਾਜ ਤੂੰ ਕਿਸ ਅਧਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈਂ ਜੋ ਖਾਂਦਾ ਪੀਂਦਾ ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਲੋਕ
 ਕਹਿਆ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੇ ਹਮਨੇ ਜਾਨਿਆ ॥ ਦੂਸਰ ਕੇ ਹਮ ਨਾਹਿ
 ਪਛਾਨਿਆ ॥ ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਬਿਅੰਤ ॥ ਜੋ ਸਗਲ ਸਾਮਿਗੀ ਕਾ ਜਾਨੈ ਅੰਤ ॥ ਖਟ
 ਦਰਸਨ ਉਸਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਹਿ ॥ ਦੇਉ ਦਾਨੋਂ ਦੈਂਤ ਉਸ ਉੱਪਰ ਡਾਰਕੈ ਵਾਰੈਂ ॥ ਹਮਨੇ
 ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਧਿਆਇਆ ॥ ਤਿਸਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭਉ ਗਵਾਇਆ ॥ ਜਬ ਦੇਖਿਆ
 ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਤਬ ਹਮਰੀ ਟੂਟ ਗਈ ਪੈਰਨਕੀ ਫਾਸੀ ॥ ਦੂਜੈ ਕੇ ਹਮ ਕ
 ਬਹੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥ ਏਕਸ ਕੇ ਰੰਗ ਹਮਰਾ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ॥ ਜਿਸ ਜਗਤ ਕੋ ਲੋਕ ਸਤਿ ਕਰਿ
 ਮਾਨੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਫਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ਐਰ ਲੋਗ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੈਂ ਜਰਤੇ ॥ ਹਮ ਇਸ
 ਪਾਪ ਮਧ ਨਹੀਂ ਘਰ ਕਰਤੇ ॥ ਜਬ ਕਾ ਦੇਖਿਆ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥ ਤਬ ਕਾ ਹਮਰਾ
 ਛੂਟਿਆ ਸਭ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ਸਾਧ ਮੰਗਿ ਹਮ ਰਲ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲਹੀ ਰੂਪ
 ਹੋਇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਫਿਰਤੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਝੋਲ ਪਿਆਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਕਾ ਪੀਆ ॥ ਤਿਸ
 ਕਰਓ ਅੰਕਾਰ ਕੇ ਸੰਗਿ ਰਲੀਆ ॥ ੧ ॥ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਏ
 ਆਇਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਤੇ ਕਰਮਦੇਵਾਂ ਨੇ ਮੱਥਾ ਆਨ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਆ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਕਰਮਦੇਵਾਂ ਨੂੰ
 ਭੀ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਤਾਂ ਘੋਹੇ ਅਤੇ ਦਰਸੇ ਦੋਹਾਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਗੇ ਕਰਮ
 ਦੇਵੀਨੋਂ ਬਹੁਤ ਆਧੀ ਨਗੀ ਸਾਬ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰ ਬੜੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਗਲ ਵਿਚ ਪੱਲਾ ਪਾਇਕੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਸਾਂ ਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵੀਂ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤਿ ਦੇਵੀਂ ਤੇ ਗਰੀਬ

ਨਿਵਾਜ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਰਹੈਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਘੋਰੇ ਤੇਰੀ ਨੋਹ
ਬੜੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਤੇ ਪਿਛੇ ਭੀ ਭਲੀਆ ਹੀ ਤਾਂ ਘੋਰੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੁਸਾਂ ਗੁਲਾਮ
ਨੂੰ ਕੀ ਫੁਰਮਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਘੋਰੇ ਤੇਰੀ ਨੋਹ ਦੀ ਵਾਰਤਾ
ਜੋ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਕੀ ਰਾਣੀ ਕਮਲਾਵਤੀ ਕੀ ਖਾਸ ਗੋਲੀਹੋਤੀ ਥੀ ਅਰ ਬਹੁਤ
ਰਹਿਲ ਮੇਂ ਰਹਿਤੀ ਥੀ ਅਰ ਜਬ ਰਾਜਾ ਜਨਾਨਿਓਂ ਮੇਂ ਜਾਤਾ ਥਾ ਤੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਕਮਲਾ
ਵਤੀ ਹੋਤਾ ਥਾ ਸੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਸਕੇ ਪੂਛੈਂ ਰੀ ਕਮਲਾਵਤੀ ਤੇਰਾ ਵੀਵਾਹ ਕਰ ਦੇਵੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸ
ਬਾਤ ਪਰ ਰਾਜੀ ਹੋਵੈਂ ਤੋਂ ਤੇਰਾ ਇਸੀ ਪੁਰਖ ਸਾਥ ਵਿਵਾਹੁ ਕਰਾਇ ਦੇਵੈਂ ਤਬ ਇਹ ਕਹਿਤੀ
ਥੀ ਜੋ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋ ਸੋ ਤੁਮ ਆਪਣੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਹੀ ਮੁਝੇ ਤਿਪਤਿ ਦੇਹੋ ਤਬ ਰਾਜੇ ਗੰਭੀਰ
ਬਾਣੀ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਜੋ ਰੀ ਕਮਲਾ ਵਤੀ ਤੇਰਾ ਏਕ ਜਨਮ ਔਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਉਸ
ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਤੂੰ ਬੀਸ ਬਰਸ ਰਹੈਂਗੀ ਪਰ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਸਤ ਰਹੇਗਾ ਅਰ ਪਾਛੈ ਉਸਕੇ ਮਿਰਤ
ਹੋਵੈਂਗੀ ਸੋ ਤਬ ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਕਾ ਨਾਮ ਤੇਜ ਨਿਧਿ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇ ਜਨਮ ਖੱਤੀ ਦੇ ਘਰ ਹੋਵੈਗਾ
ਅਰ ਫੇਰ ਤੂੰ ਉਸਕੇ ਘਰ ਤੇ ਮਿਰਤ ਹੋਕਰ ਜੱਟ ਦੇ ਘਰ ਹੋਕਰ ਉਧਰੈਂਗੀ ਸੋ ਹੁਣ ਤੂੰ ਘੋਹ
ਸਿੱਖਦੀ ਨੂੰ ਹੈਂ ਤੇ ਦਰਸੇ ਸੰਤ ਦੀ ਸਿੱਖਣੀ ਹੈਂ ਅਰ ਹੁਣ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਲੰਘ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਤੇਰਾ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਣਾ ਪਾਸ ਠਿਕਾਣਾਂ ਹੋਸੀ ਅਰ ਤੇਰੇ ਸੰਗਿ ਕਰਕੇ ਮਾਈਆਂ ਪੁਰਖ ਉਧਰਨ
ਗੇ ਤੇ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਲਿਆਓ ਭਾਈ ਘੋਰੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਚਵੀਏ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਛੇ ਵੰਡੇ ਕਰ ਜੋ ਏਕ ਘੋਰੇ ਨੂੰ ਦੇਹੁ ਅਰ ਇਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਏ ਨੂੰ
ਇਕ ਬਾਟਾ ਦਰਸੇ ਨੂੰ ਅਰ ਇਕ ਕਰਮ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਅਰ ਇਕ ਤੂੰ ਲੈ ਅਰ ਇਕ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਲਿਆਇ
ਕਰ ਦੇਹੁ ਅਰ ਕਹਜਾ ਕਿ ਭਲਾ ਸੁਖ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਅਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੂੰਹ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਮੂੰਹ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੂੰਹ ਪਾਇਕਰ
ਘੋਏ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਏ ਨੂੰ ਦਰਸੇ ਨੂੰ ਕਰਮ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਚੌਹਾਂ ਨੂੰ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਘੋਰੇ ਨੂੰ
ਦਰਸਨਾ ਵਿਚੋਂ ਚਿੱਥਿਆ ਹੋਇਆ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਘੋਰੇ ਨੇ ਉਹ ਮੂੰਹ ਪਾਇਆ ਸੋ
ਪਉਣੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਪਾਟ ਖੁੱਲ ਗਏ ਅਰ ਦਿੱਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਇ ਗਈ ਅਰ ਸੁੱਧ ਰਿਦਾ ਹੋ ਆਇ
ਆ ਅਰ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਦਰਸੇ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਏ ਨੂੰ ਭੀ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ
ਫਿਰਿ ਤਿੰਨੇ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਘੋਰੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੱਗੇ
ਮੱਥਾ ਟੇਕਕੈ ॥

॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਨ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਉਪਦੇਸ਼ ॥
ਤਿਸਕੀ ਨਜ਼ਰ ਤੇ ਹਮ ਤਰੇ ਔਰ ਤਰੇ ਹੈਂ ਅਨੇਕ ॥ ਭਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਜਬ ਹਮ
ਤੁਮਰਾ ਦਰਸਨ ਕੀਨਾ ॥ ਐਸਾ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਆਪ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥ ਤੁਮਰੇ
ਦਰਸਨ ਹਮ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਨ ਧੈਰ ਕੇ ਬੰਧਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ॥ ਤੁਮ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਤਬ ਤੁਮਾਰਾ ਹਮ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ॥ ਹਮਕੀਟ ਜੰਤ ਕ੍ਰਿਮਾਣ ਕੀ ਕਰੋ ਸਹ-

ਇਆ ॥ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਹਮ ਫਿਰ ਬਹੁ ਥਾਕੇ ॥ ਕਿਨਹੁ ਨ ਦਿਖਾਇਆ ਉਹ ਪੇਮ ਰਸ ਪਾਚੇ ॥
 ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ਤੂੰ ਪੂਰਾ ॥ ਖੋਲ ਕਪਾਟ ਮੁੜ ਚੇਰੇ ਹੂੰ ਕੇ ਸਭਕਾਰਜ
 ਕੀਨਾ ਹੈ ਪੂਰਾ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਭੇ ਚਾਰੋਂ ਨੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਫਿਰ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਘੋਰੇ ਨੂੰ ਥਾਪੀ ਲਾਈ ਤਾਂ ਘੋਰਾ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਓਥੋਂ ਰਮਦੇ ਰਹੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਉਪਰੰਤ ਸਾਖੀ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਪੂਰਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਤਾਂ ਓਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਆਇ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਆਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ
 ਮੁਖਹੂੰ ਆਖਿਓਨੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਤਾਂ ਅੰਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਵੇ ਜੀ ਸੰਤਹੁ
 ਜੀ ਸੱਤਿ ਰਾਮਜੀ ਆਈਏ ਜੀ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਓਹਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਇਕ ਘੜੀ ਬੈਠਕਰ ਅਰਦਾਸ
 ਕੀਤੀ ਜੀ ਹਮ ਆਪਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਜੀ ਜੇ ਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਆਪਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ
 ਤਾਂ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ਜੇ ਹਮਾਰੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਸੰਸਾ ਹੈ ਸੋ ਪੂਛੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਆ
 ਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਵਦੀ ਹੈ ਸੋ ਪੂਛੋ ਜੀ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੇ ਕਈ ਲੋਕ ਦਨ
 ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਹੋਮ ਜੱਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਕ ਤੀਰਥ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਤਿਨ ਕਉ ਕੜਾ
 ਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ਐਰ ਤਿਨਕੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਯਾ
 ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਗਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੁਖ ਸਹੈ ॥ ਰਾਮ
 ਨਾਮ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਬਿਰਥੇ
 ਜਗ ਜਨਮਾ ॥ ਬਿਖ ਖਾਵੈ ਬਿਖ ਬੋਲੀ ਬੋਲੈ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਨਿਹਫਲ ਮਰਿਭਰਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ
 ॥ ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਕਰਣ ਬਖਾਣਹਿ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤਿਕਾਲ ਕਰੈ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ
 ਮੁਕਤਿ ਕਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਉਰਝ ਮਰੈ ॥ ੨ ॥ ਡੰਡ ਕਮੰਡਲ ਸਿਖਾ ਸੂਤ ਧੋਤੀ ਕੀਨੀ
 ਤੀਰਥ ਗਵਨ ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸਾਂਤ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
 ਸੁਪਾਰ ਪਰੈ ॥ ੩ ॥ ਜਟਾ ਮੁਕਟਿ ਤਨ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡਿ ਤਨ ਨਗਨ ਭਇਆ ॥
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਤਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਿਰਤ ਕੇ ਬਾਧੇ ਭੇਖ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੀਤ
 ਜਲ ਥਲ ਮਹਿ ਜਤ੍ਰ ਕਤ੍ਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਆ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਖ ਲੇਹ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਰਸ
 ਨਾਨਕ ਝੋਲ ਪੀਆ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ॥
 ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਓ ਸੁਣਹੁ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਮ ਕਰੇ ਜੱਗ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਤੀਰਥ
 ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾਂਗਾ ਹੋਵੇ ਸਿਰ ਬਿਖੇ
 ਕਰਵਤ ਧਰਾਵੇ ਭਾਵੇਂ ਸਗਾਰੀ ਧਰਤੀ ਭ੍ਰਮੇਂ ਭਾਵੇਂ ਪੂਜਾ ਪੁੰਨ ਸਗਲੇ ਕਰੇ ਅਰ ਬੁਝਤ

ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਰ ਦੇਵੀ ਕਉ ਸਾਧਨਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਨਾਹੀਂ
ਹੋਈ ਅਰ ਮੁਕਤ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸਤਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲਕਰ ਸੁੱਧ ਆਤਮੇਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰੇ ਤਾਂ
ਇਸਕੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਜਨਮ ਇਸਦਾ ਸਵਰ ਜਾਵੇ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ ਜਨਮ
ਬਿਅਰਥ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਏਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਬਿਖ ਹੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਿਖ
ਹੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਇਸਬਿਖ ਖਾਣੇ ਔਰ ਬੋਲਦੇਦਾ ਕਿਆ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤਾ
ਅਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਫੇਰ ਅਨੇਕ ਜੂਨੀ ਵਿਖੇ ਭੁਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨਾਂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੈਨ ਇਕਤ੍ਰੈ ਵਖਤ ਸੰਧਿਆ ਤਰਪਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ
ਉਨਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋਂ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਦੇ ਪਿਆਰਿਓ ਜੋ ਚਾਰ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹੇ ਅਰ ਭਾਵੇਂ ਤ੍ਰੈ ਵਖਤ ਸੰਧਯਾ ਤਰਪਨ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਆਠ ਪਹਿਰ
ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਭੀ ਮੁਕਤ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਹੇ ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੇ ਮੁਕਤ ਤਦ ਹੋਵੇਗੀ
ਜਾਂ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ
ਫੇਰ ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇੱਕ ਗਿਸਤ ਛੋਡ ਕਰ ਅਤੀਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਉਨਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ
ਕਿ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ ਰਾਮ ਕੇ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਡੰਡ ਕਮੰਡਲ ਹਾਥ ਮੇਂ ਲੈਕਰ
ਸਿੱਖਾ ਸੂਤ ਧੋਤੀ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਤਿਲਕ ਬਨਾਵੈ ਭ ਵੇਂ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੀਰਥਾਂ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ
ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਕੀ ਪਰ ਵੱਖਣਾ ਕਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਂਵਦਾ ਸੁਣ
ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੇ ਲੋਕ ਹੁ ਮੁਕਤ ਤਉ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਸੁੱਧ ਆਤਮਾ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰੇਗਾ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਜਟਾਂ ਧਾਰ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਭਬੂਤ ਲਾਇ
ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਬਸਤ੍ਰ ਰੰਗ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ ਉਨਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋਂ ਭਾਈ ਭਾਵੇਂ ਭਸਮ ਲਗਾਇ ਫਿਰੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਨਗਨ ਫਿਰੇ ਭਾਵੇਂ
ਕੱਪੜੇ ਰੰਗ ਫਿਰੇ ਇਨੀਂ ਬਾਤੀ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਤੇ ਸੰਤ ਜੀ ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਮੈਂ
ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਨਗਨ ਬੈਠ ਰਹਾਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਭੀ ਸੰਤ ਜੀ
ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਕਤ ਨਾਂ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੇ ਮੁਕਤ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅੰਦਰੋਂ
ਹਉ ਮੈਂ ਨੂੰ ਗਵਾਵੇ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪੇ ਤਾਂ ਇਸਕੀ ਪਰਮ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਹੜੇ ਜੀਵ ਜਲ ਥਲ ਵਿਚ ਹੈਨ ਉਨਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤ ਕਉਣ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇਹੜੇ ਜੀਵ ਜਲ ਥਲ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ
ਹੈਨ ਉਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਤਉ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਹੈ ਸੋ ਉਨਾਂ ਜੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਿਤ ਪਲਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ
ਪਰ ਮੁਕਤ ਉਨਕੀ ਬਿਨ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜਦ ਓਹ ਸੁੱਧ ਆਤਮ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ
ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮੁਕਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਓ ਅਸਾਡੇ ਮਤ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਆਗੇ ਸੰਤ ਜਨਹੁ

ਈਸ਼ਰ ਕੀ ਗਤਿ ਈਸ਼ਰ ਜਾਣੇ ਉਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਓਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਅਰ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਜਿਉਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਓਹ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗੇ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਹੇ ਗੁਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਤੂੰ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਦੀ ਸ਼ਰਨ ਪਏ ਹਾਂ ਜੀ ਹਮ ਕਉ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਪਾਸੋਂ ਬਚਾਵਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਨਹੁ ਸੰਤ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਧ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਜੀ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਤੁਸਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰੇਗਾ ਏਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕਰ ਓਹ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਉਨ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲਹੁ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਅਰਬ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਇਕ ਸਮੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅਰਬ ਦੇਸ਼ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇ ਲਿਆਵੀਏਂਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਆਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਅਰਬ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਅੱਗੇ ਉਸੀ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਲਾਜਬਰਦ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਆਖੀ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜੁਲਮੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਰਜਾ ਦੇ ਲੋਕ ਵਡੇ ਦੁਖੀ ਹੋਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਉਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਰਦਨ ਮਰਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਏਹ ਯੁੰਮ ਉਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੂਏ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅੱਗੇ ਓਨਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕੀਤੀ ਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੱਚੇ ਦਰ ਕਬੂਲ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਗਾਹੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਉੱਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਿਲਤ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈਂ ਮਿਲ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਦੀ ਰਜਾਇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋਇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਇਕ ਖਿਲਤਾ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਖਿਲਤੇ ਉੱਪਰ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਅੱਖਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਅਰਬੀ ਤੁਰਕੀ ਫ਼ਾਰਸੀ ਹਿੰਦਵੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਏਹ ਪੰਜ ਤਰਾਂ ਦੇ ਅੱਖਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਖਿਲਤਾ ਪਹਿਨਕਰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਏਹ ਕੈਸਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਤੀਹ ਸਪਾਰੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਹੱਛੀ ਤਰਾਂ ਦੇ ਖਿਆ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਮਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਹਿਰ ਇਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਆਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਇੱਕ

ਖਿਲਤਾ ਪਿਆ ਹੈ ਉਸ ਉੱਪਰ ਤੀਹ ਸਪਾਰੇ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੂੰ ਅਖਿਆ ਜਾਹ ਵਜ਼ੀਰ ਉਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਗਲੋਂ ਖਿਲਤਾ ਉਤਾਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਅਖਿਆ ਹੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਏਹ ਖਿਲਤਾ ਗਲੋਂ ਉਤਾਰ ਦੇਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਖਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਉਤਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਤਾਰ ਲੇਵੋ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਏਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜਿੰਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨਾਲ ਨਫਰ ਸਾਨ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਵਲ ਵੱਡੇ ਪਰ ਓਹ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਖਿਲਤਾ ਫੇਰ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਤੇ ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਓਹ ਖਿਲਤਾ ਕਿਸਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਝੂਠਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਉਤਰੇ ਬਤੇਰਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਨਾ ਖਿੱਚਿਆਂ ਲਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਫੜਿਆਈਂ ਲਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਗਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਾਸ ਸਨੇਹਾ ਭੋਜਿਆ ਕਿ ਹੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜੀ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਗਲੋਂ ਖਿਲਤਾ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦਾ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁਣ ਕਰ ਬੜਾ ਕਰੋਧ ਕਰਕੇ ਅਖਿਆ ਅਰੇ ਤੁਮ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਕੋ ਦਰੀਆਉ ਮੇਂ ਡੋਬ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹੁਕਮ ਵਜ਼ੀਰ ਨੂੰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਨਫਰਾਂ ਤਾਈਂ ਕਹਿਆ ਏਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਦਰੀਆਉ ਮੇਂ ਡੋਬ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਦਰੀਆਉ ਮੇਂ ਡੋਬ ਦੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭੀ ਲੋਕ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਥੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਖਿਲਤਾ ਭਿੱਜਾ ਭੀ ਨਾਹੀਂ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਜਲ ਨੇ ਸਪਰਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਔਰ ਬਰਨ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਉੱਪਰ ਬੈਠਾਇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਖਬਰ ਗਈ ਕੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਤਾਂ ਦਰਿਆਉ ਵਿਚ ਡੁਬਦਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਇਸ ਫਕੀਰ ਕਉ ਅਗਨਿ ਮੇਂ ਜਲਾਇ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਲੱਕੜੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਵਾਲੇ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅੱਗ ਲਗਾਇ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਬਸੰਤ ਦੇਵ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਆਇ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਿਓਸ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ਕੁਛ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤੇ ਬਾਬੇ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇੱਕ ਲੁੰ ਭੀ ਨਾਹੀਂ ਸੜਿਆ ਲੋਕ ਦੇਖ ਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ ਏਹ ਬਾਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਭੀ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਲਗਾ ਕਹਿਨ ਕਿ ਇਹ ਫਕੀਰ ਕੋਈ ਚੇਟਕੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਅਸਤਾਨ ਉੱਤੋਂ ਡੋਗਾ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਬੜੇ ਉੱਚੇ ਪਰਬਤ ਉੱਤੋਂ ਡੋਗ ਦਿੱਤਾ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਪਉਣ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਆਪਨੇ ਹੱਥਾਂ ਉੱਪਰ ਬਬਾਣ ਵਿਚ ਬੈਠਾਇ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਪਰ ਲਿਆਇ ਕਰ ਬੈਠਾਇ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਓਥੇ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਫੁਲੋਂ ਕੀ ਸਿਹਜਾ ਪਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਲਖ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕ ਜੋ ਖੜੇ ਸਨ ਦੇਖ

ਕਰਭੈਭੀਤ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋ ਜਾਇਕਰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਅਜੇ ਭੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਵਜ਼ੀਰ ਏਹ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਕੋਈ ਚੇਟਕੀ ਹੈ ਪਰ ਤੁਸੀ ਬੜਾ ਡੂੰਗਾ ਖਾਤਾ ਕੱਡ ਕਰ ਓਸ ਵਿਚ ਇਸਨੂੰ ਪਾਇਕਰ ਉਤੋਂ ਪੱਥਰਾਂ ਸੇ ਸੰਗ ਸਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਇੱਕ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਖਾਤਾ ਕਢਵਾਇ ਕਰ ਓਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਪਾਇਕਰ ਉੱਪਰ ਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਕੀ ਮਾਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਣਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਦਬਾਇਕੇ ਸਭ ਆਪੋਆਪਣੇ ਘਰ ਕਉ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜੇ ਲੋਕਾਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਕੀਕਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤਾਂ ਓਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਲੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਣਾ ਪਰ ਜਿਸਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕੌਣ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜੰਮਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤੇ ਲੋਕ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਥੇ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੈਂ ਤਾਂ ਓਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਜਾਇ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਓਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਉਸਦਾ ਤਾਂ ਇਕਲੁੰਭੀ ਨਹੀਂ ਵਿਗੜਿਆ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਰੋਬਰੋ ਗਾਰਦਨ ਮਾਰੋ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਨੇ ਲਜਾਇ ਕਰ ਕਈ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਮਾਰੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਕਾਈ ਨਾਲ ਗੋਤਾਂ ਫੇਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬੜਾ ਗੁੱਸੇ ਹੋਯਾ ਤੇ ਕਹਿ ਓਸੁ ਇਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਕਉ ਫਾਸੀ ਦੇਓ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਸੂਲੀ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ ਜਾਂ ਸੂਲੀ ਦੇ ਨਜ਼ੀਕ ਗਏ ਤਾਂ ਸੂਲੀ ਹਰੀ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਸਭ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਔਰ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਮਿਲਕਰ ਕਹਾ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਏਹ ਕਿਆ ਇਸਰਾਰ ਹੈ ਬੜਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਇਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇ ਮਿਲੀ ਹੈ ਇਸਦਾ ਰੋਮ ਨਹੀਂ ਵਿਗੜਿਆ ਤਾਂ ਏਹ ਖ਼ਬਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੋ ਪਹੁੰਚੀ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤੇਰਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਓਹ ਫਕੀਰ ਨਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਓਹ ਦੇ ਗਲੋਂ ਖਿਲਤਾ ਹੀ ਉਤਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਓਸ ਵਖਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਾਸ ਬੜੇ ਬੜੇ ਦਨਾਇ ਬੈਠੇ ਸਾਨ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਲਾਮਤ ਏਹ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਮਾਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜੋ ਭੈ ਟਣਘੜਨ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਫਰਮਾਣ ਪੈਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਭੀ ਮਾਂਨਤੇ ਹੈ ਏਹ ਮਨੁੱਖ ਕੇ ਕਰਤੱਬ ਨਾਹੀਂ ਇਧਰ ਤੇ ਏਹ ਹੂਆ ਅਤੇ ਉਧਰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸੱਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੜੀ ਬਿਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਸਕੋ ਸਜਾਇ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕੰਮ ਹੋਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਜਿਉਂ ਉਸਨੂੰ ਭਾਂਵਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਲੀ ਬਾਂਤ ਹੈ (ਕਰੇ ਸੁ ਚੰਗੀ ਮਾਨ ਦੂਜੀ ਗਣਤ ਲਾਹ) ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਭਲੇ ਮਾਰਗ ਲਾਉਣਾ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਏਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੁਭਾਵ ਪਰ ਏਹ ਚਲਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਸਦੀ ਤਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਆਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਵਾਲ ਵਿੰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀ ਤਾਂ ਹਾਂ ਹੀ ਉਸ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ॥ ਜਿਸਦਾ

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਰਾਖਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਓਸ ਦੇ ਸਬ ਸਿਸ਼ਟੀ ਤਾਬਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਓਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਚਿਤਵਦੇ ਏਹ ਜੋ ਕੁਛ ਜੋਰ ਜੁਲਮੀ ਕਰਰਹੇ ਹਨ ਸੋ ਸਬ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕਸੂ ਲਿਖੇ ਹਨ ਸੋ ਅਵੱਸ ਅਸਾਂ ਭੁਗਤਣੇ ਹਨ ਕਰਤਾਰ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਏਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਫਲ ਦੇਵੇ ਗਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਾਂਹੀ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਏਹ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਨਿਰਵੈਰਾਂ ਨਾਲ ਵੈਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਹ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦਾ ਪਾਪ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਆਨੰਦ ਰਹੁ ਅਤੇ ਦੇਖਦਾ ਜਾਹ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕੁਛ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਤਨਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਸਾਨਤਾਂ ਓਥੋਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਲਾਜਵਰਦ ਸੀ ਆਪਣੀ ਸਭਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਸੰਜਗਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਪਿਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਬਹੁਤ ਬਿਅਦਬੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਖੁਦਾਇ ਬਖਸ਼ੀਏ ਜੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਭੈ ਭੀਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤੇ ਕੰਬਦਾ ਕੰਬਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਫਹਿ ਪਿਆ ਅਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜ਼ਬਾਨ ਥੀਂ ਏਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਮੈਂ ਬੜਾ ਗੁਨਾਹੀ ਹਾਂ ਪਰ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਇਸ ਵਲਾਇਤ ਕਉ ਰੱਖ ਲੇਵੋ ਜੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗ਼ਜ਼ਬ ਵਿੱਚ ਗ਼ਰਕ ਹੋਜਾਵੇਗੀ ਤੇ ਕਈ ਰਕਮਦੀ ਭੇਟਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਰੰਗ ਜ਼ਰਦ ਹੋਇ ਗਿਆ ਬੜਾ ਦੀਨ ਤੇ ਆਤਰ ਹੁਆ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਤਕਸੀਰੀ ਹਾਂ ਆਪ ਮੁੜਕੋ ਬਖਸ਼ੋ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋ ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹੋ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਪੀਰ ਹੋ ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਜੀ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਆਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋਈ ਕਰਾਂਗਾ ਜੀ ਆਜ ਤੋਂ ਲੇਕਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬਿਅਦਬੀ ਨਾ ਕਰਾਂਗਾ ਤੇ ਮੁੜਕੋ ਆਪ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਣਜਾਣ ਪੁਣੇ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਆਪਕੀ ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਨੀ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਪਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਡੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਘਰ ਤਿਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦੀਨ ਜਾਣਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤਦ ਤੇਰੇ ਉੱਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਕਰਤੂਆਦਮੀ ਆਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਛੋਡ ਦੇਹ ਤੇ ਇਦਾਲਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਰ ਜੁਲਮ ਛੋਡ ਦੇਹ ਤਾਂ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਜਾਵੇਂਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੋਜ਼ਖ ਦੀ ਅਗਨ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤੈਅਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਜਵਰਦ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਔਰ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਹਾਥ ਲਗਾਉਣੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਇਕ ਤਿਨਖਾ ਤੋੜਨ ਦੀ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹੋ ਸੋਈ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੰਤ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ ਆਪਨੇ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਦੇਗ ਚਲਾਵਹੁ ਤੇ ਨੰਗਾ ਭੁੱਖਾ ਕੋਈ ਨ ਰਹੇ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਗੁਰਬੇ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੀ ਖੁਦਾਇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਖਣਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਜਜ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਵਰਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਾਪ ਤੇ ਗੁਨਾਹ ਕਰਨਾ ਛੋਡ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਭ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮੰਨੇ

ਔਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮੁਰੀਦ ਹੁਆ ਔਰ ਬਹੁਤ ਮੁਰੀਦ ਹੋਏ ਲਗੇ ਸੱਤ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਕਿਤਨੇਕ ਦਿਨ ਰਹੇ ਪਰ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਉ ਪੀਰ ਜਾਨ
ਕਰ ਲਗੇ ਮੰਨਨ ਔਰ ਨੰਗਾ ਭੁੱਖਾ ਓਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹਿਆ ਦੁਖੀਆ ਦੀਨ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹਿਆ
ਲੋਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਲਗੇ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਫੈਲ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਓਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲਤੇ ਰਹੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਇੱਕ ਪਠਾਣ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਇਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕ ਪਠਾਣ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ
ਓਸ ਨਗਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਕੋਹਾਂ ਦੇਹ ਉੱਪਰ ਇਕ ਹੁਜਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਏਹ ਹੁਜਰਾ ਕਿਸਨੇ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਇਕ ਪਠਾਣ ਏਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਹੈ ਉਸਨੇ ਏਹ ਹੁਜਰਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਰਾਤਨੂੰ
ਏਥੇ ਆਇ ਕਰ ਨਿਮਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਸਲੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨ ਮਹਿ ਮੇਹਰ
ਨਹੀਂ ਆਂਵਦੀ ਅਰ ਦਿਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਲੁੱਟ ਪਾਇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਅਸੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਸਤੇ
ਆਏ ਹਾਂ ਪਰ ਐਸੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਭੀ ਭਲਾ ਨਾਹੀਂ ਪਰ ਅਸੀ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਆਖਦੇ
ਹਾਂ ਜੋ ਮਤ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਹਿਮ ਭੀ ਆਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਤਿਚਰਾਂ ਨੂੰ
ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਇਆ ਤਾਂ ਓਹ ਪਠਾਣ ਬਾਹਾਂ ਪਿਛਾਹਾਂ ਕਰਕੇ ਮੱਥੇ ਟੇਕਦਾ ਟੇਕਦਾ ਉਸੇ
ਹੁਜਰੇ ਵਿਚ ਆਇ ਬੈਠਾ ਜਿੱਥੇ ਅੱਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਓਥੇ ਕਾਜ਼ੀ ਤੇ ਮੁੱਲਾਂ
ਕਿਤਾਬਾਂ ਕੱਢ ਕਰ ਲੱਗੇ ਮਸਲੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਓਹ ਪਠਾਣ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੋ ਵਾਹ ਖੁਦਾਇ
ਵਾਹ ਖੁਦਾਇ ਅਤੇ ਆਪ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਕੇ ਸਲਾਮਾਂ ਲੱਗਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਪਠਾਣ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੱਸਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਪਠਾਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ
ਦਰਵੇਸ਼ ਅਸੀ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਹੱਸਦਾ ਹੈਂ ਏਹ ਗੁੱਸਾ ਤੁਸੀ
ਕਿਉਂ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ ਸ਼ਲੋਕ ਮਹੱਲਾ ੧
॥ ਹਰਦਾਂ ਬਾਜਾਂ ਤੇ ਸਿਕਦਾਰਾਂ ਇਨਾਂ ਪੜਿਓ ਨਾਉਂ ॥ ਫਾਧੀ ਲੱਗੀ ਜਾਤ ਫਹਾਇਨ ਆਰੀ
ਨਾਹੀਂ ਥਾਉਂ ॥ ਸੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿਤ ਬੀਨਾਂ ਜਿਨੀ ਕਮਾਣਾ ਨਾਉਂ ॥ ਪਹਿਲੋ ਦੇ ਜੜ ਅੰਦਰ
ਜੰਮੈ ਉੱਪਰ ਹੋਵੈ ਛਾਉਂ ॥ ਰਾਜੇ ਸ਼ੀਂਹ ਮੁਕੱਦਮ ਕੁੱਤੇ ॥ ਜਾਇ ਜਗਾਵਨ ਬੈਠੇ ਸੁੱਤੇ ॥ ਚਾਕਰ
ਨਹਿੰਦਾ ਪਾਇਨ ਘਾਹੁ ॥ ਰਤ ਪਿਤ ਕੁਤਿਹੋ ਚਟ ਜਾਉ ॥ ਜਿੱਥੇ ਜੀਆਂ ਹੋਸੀ ਸਾਰਾ ॥ ਨੱਕੀ ਵੱਢੀ
ਲਾਇ ਤਬਾਰ ॥ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਸ਼ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ
ਫਕੀਰ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆਂ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਸੁਣਿਆਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੋਰ
ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੇ ਪਠਾਣ ਤੂੰ ਭੁੱਲਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈਂ
ਕਿਉਂ ਜੋ ਇੱਥੇ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈਂ ਤੇ ਮਸਲੇ ਸੁਣਦਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ

ਵਿੱਚ ਜਾਇਕਰ ਮਕਰ ਦੀਆਂ ਫਾਹੀਆਂ ਅੰਡਦਾ ਹੈਂ ਅਰ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਲਹੂ ਨਿਰੋੜਦਾ ਹੈਂ ਇਨ੍ਹੀਂ
ਬਾਤੀਂ ਖੁਦਾਇ ਤੈਨੂੰ ਸਜਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਤੇ ਦੇਸ਼ਕ ਵਿਚ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਸੰਦਨਗੇ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ
ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਹੇ ਫਕੀਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਫਾਇਦਾ ਸਮਝਕਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦੀ ਜਾਨਣਹਾਰੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਪਰਥਿਕ ਹੋਰ ਸ਼ਲੋਕ
ਆਖਿਆ ਰਾਗ ਮਲਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਉ ਮਣ ਹਸਤੀ ਘਿਉ ਗੁੜ ਖਾਵੈ
ਪੰਜਸੈ ਦਾਣਾ ਖਾਇ ॥ ਡਕੈ ਫੂਕੈ ਖੇਹ ਉਡਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛਤਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਫੂਕ
ਮੋਈ ਦੇਵਾਨੀ ॥ ਖਸਮ ਮਿਟੀ ਫਿਰ ਭਾਨੀ ॥ ਅਧਗਲੋਲਾ ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੁਗਣ ਗੈਟਚੜੀ
ਬਿਲਲਾਇ ॥ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਓਹਾ ਚੰਗੀ ਜੇ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਸਕਤਾ ਸੀਂਹ
ਮਾਰੇ ਸੈ ਮਿਰਗਾਂ ਸਭ ਪਿਛੈ ਪੈ ਖਾਇ ॥ ਹੋਇ ਸਤਾਣਾ ਘੁਰੈ ਨਮਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ
ਪਛਤਾਇ ॥ ਅੰਧਾ ਕਿਸਨੋ ਬੁੱਕ ਸੁਟਾਵੈ ॥ ਖਸਮੈ ਮੂਲ ਨ ਭਾਵੈ ॥ ਅਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ
ਕਰੈ ਅਕ ਟਿੱਡਾ ਅਕ ਡਾਲੀ ਬਹਿ ਖਾਇ ॥ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਓਹੋ ਚੰਗਾ ਜਿ ਕਰੈ ਖੁਦਾਇ
ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਰ ਦਿਹਾੜੇ ਸੁਖ ਕੀਤੇ ਦੁਖ ਹੋਈ ॥ ਗੱਲਾਂ ਵਾਲੇ ਹੈਨ
ਘਨੇਰੇ ਛੱਡ ਨ ਸੱਕੈ ਕੋਈ ॥ ਮੱਖੀ ਮਿੱਠੇ ਮਰਣਾ ॥ ਜਿਨ ਤੂੰ ਰਖਹਿ ਤਿਨ ਨੇੜਿ ਨ
ਆਵੈ ਤਿਨ ਭਉ ਸਾਗਰ ਤਰਣਾ ॥ ਜਦ ਏਹ ਸ਼ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ
ਉਸ ਪਠਾਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਉੱਪਰ ਕੁਰਨਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਓਸ ਹੋ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਜਾਣਿਆਂ ਸੀ ਜੋ ਰਾਜ ਬਹਿਸ਼ਤ ਹੈਸੀ ਪਰ ਇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਜੈਸਾ ਤਾਂ ਦੁਖ
ਹੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਪਰ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਖਲਾਸੀ ਕਿਸਤਰਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ਰਾਜ ਮਾਲ ਰੂਪ ਜਾਤਿ ਜੋਬਨ ਪੰਜੇ ਠੱਗ ॥ ਇਨੀ
ਠੱਗੀ ਜਗ ਠੱਗਿਆ ਕਿਨੇ ਨ ਰਖੀ ਲੱਜ ॥ ਏਨਾ ਠੱਗਨ ਠੱਗ ਸੇ ਜੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀਂ ਪਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਿਰੇ ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਮੁੱਠੇ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹ ਸ਼ਲੋਕ
ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪੱਲਾ ਪਾਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਆਇਪਿਆ
ਤੇ ਆਖਿ ਓਸ ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਨਾਹ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨਾ ਜੀ ਕਿਉਂਕਿ ਫਕੀਰ ਜੋ
ਹੈਨ ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਹ ਭਾਈ ਆਜ ਤੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈਂ
ਪਰ ਅੱਗੇ ਨੇਕੀ ਦੇ ਰਾਹ ਉੱਪਰ ਚਲਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਪਠਾਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੁਰੀਦ
ਹੂਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੀਰ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਪਠਾਣ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੋ ਘਰ ਲੈ
ਗਿਆ ਤੇ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਉਸ ਪਠਾਣ ਦੇ ਘਰ ਰਹੇ
ਪਰ ਦੋਨੋਂ ਵਖਤ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹੀ ਖੜਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਂ ਪਠਾਣਾਂ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ
ਹੋਏ ਤੇ ਕਹਿ ਓਨੇ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਕਛ ਮੰਗਹੁ ਤਾਂ ਪਠਾਣਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਜੇਹੀ
ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇਵੋ ਜੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰਿਆਂ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਰਹੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ

ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਾਵੇ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਪਠਾਣਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰ ਤ ਕੇ ਏਕ ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕਰ ਤਿੰਨੇ ਚੀਜਾਂ ਇੱਕੋ ਜੇਹੀਆਂ ਮੈਦਾ ਖੰਡ ਘਿਉ ਮਿਲਾਇਆ ਤੇ ਬੜੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਲ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੱਯਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਣ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਇਸ ਉਪਰ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਆਣ ਪਾਵੋ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਪਠਾਣਾਂ ਨੇ ਆਣ ਚਾਦਰ ਪਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਭ ਬੈਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਪਠਾਣਾਂ ਨੇ ਮੰਨ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭਜਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਾਦਰ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਦਿਓ ਤਾਂ ਮੈ ਚਾਦਰ ਉਤਾਰ ਕਰ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭਾਈ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਇ ਦੇਓ ਜਾਂ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਪੰਜਾ ਲੱਗਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਓਹ ਪਠਾਣ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਪਠਾਣਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਆਖਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਜਦ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਬਣੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਇਕੱਠਿਆਂ ਹੋਇਕਰ ਸੁਚ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਇਕੇ ਕੜਾਹ ਪਰਸਾਦਿ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਪਰ ਏਹ ਚਾਦਰ ਪਾਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚਾਦਰ ਉਤਾਰਣੀ ਤਾਂ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਪੰਜਾ ਲਗੇਗਾ ਤਾਂ ਜਾਨਣਾ ਕਿ ਕਾਰਜ ਵੀ ਤੁਰਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੜਾਹ ਪਰਸਾਦਿ ਵਰਤਾਇ ਦੇਵਣਾ ਜੇ ਪੰਜਾ ਨਾ ਲਗੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਾਵਣਾ ਸੋ ਭਾਈ ਅੱਜ ਤਕ ਏਹੋ ਰੀਤ ਹੈ ਤੇ ਪਠਾਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੁਏ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਕਉ ਤਾਰ ਕਰ ਓਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਰੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਭਗਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੱਤਿ ਰਾਮ ਜੀ ਆਈਏ ਭਗਤੋ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਪਿਆਰਿਓ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਕੁਸ਼ਲ ਆਨੰਦ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਭਗਤਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਆਪਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਨੰਦ ਹੈ ਜੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੋਇ ਘੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇੱਕ ਅਸਾਡਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ਜੀ ਜੇ ਆਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੁੱਛੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਜਨੋਂ ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਸੋ ਪੁਛੋ ਜੀ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਰਾਮ ਜਨਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਉ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਯਾ ਕੋ ਦੌੜ ਦੌੜ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਰਾਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲ ਮਃ ੧ ॥ ਮਨ ਕਾ ਕਹਿਆ ਮਨਸਾ ਕਰੈ ॥ ਇਹ ਮਨ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਉਚਰੈ ॥ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਆਵੈ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤ ਮੁਕਤ ਮਨ ਸਾਚਾ ਭਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਤਨ ਧਨ ਕਲਤ ਸਭ ਦੇਖ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਕਿਛ

ਸੰਗ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੀਚੈ ਰਸ ਭੋਗ ਖੁਸੀਆਂ ਮਨ ਕੇਰੀ ॥ ਧਨ ਲੋਕਾਂ ਤਨ ਭਸਮੈ
ਫੇਰੀ ॥ ਖਾਕੂ ਖਾਕ ਰਲੈ ਸਭ ਫੈਲ ॥ ਬਿਨ ਸਬਦੈ ਨਹੀਂ ਉਤਰੈ ਮੈਲ ॥ ੨ ॥ ਤਿਸਕਾ
ਪਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਰਾਮਜੀ ਕੇ ਭਗਤੋ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਰਾਜ ਭੀ ਕਰੈ ਜੋਗ ਭੀ ਕਰੈ ਧਨ ਸੰਚ ਸੰਚ ਬਡੇ ਭਾਰ ਭਰੈ ਤਾਂ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਕਿਛੁ ਧਨ ਅਰ
ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਅਰ ਇਸਕਾ ਤਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਸੁਆਹ ਕੀ ਫੇਰੀ
ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਧਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਲੋਕ ਹੀ ਪਿਛੋਂ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗੇ ਕੁਟੰਬਕੇ ਲੋਕ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕੰਮ
ਨਹੀਂ ਆਂਵਦੇ ਅਤੇ ਧਨ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਖਾਧਾ ਅਰ ਧਨ ਕੈ ਨਮਿੰਤ ਜੋ ਏਹ ਪਾਪ ਕਰਦਾ
ਸੀ ਸੋ ਪਾਪ ਤਾਂ ਇਸਕੇ ਸੰਗ ਹੀ ਗਏ ਸੋ ਉਨਾਂ ਪਾਪਾਂ ਕੋ ਅੱਗੇ ਪਕੜਿਆ ਅਰ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ
ਠੇਹਲ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਇਸਕਾ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵਣਾ
ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੀ ਮੈਲ ਕੱਟੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਜਬ ਏਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਵੇਗਾ
ਤਬ ਇਸਕੀ ਮੈਲ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪ੍ਰਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ
ਜੀ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੂਨੀ ਮੇਂ ਜਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਤ
ਤਾਲ ਪਰ ਨੱਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੱਚਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੇਗਾ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਛੁਟੇਗਾ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਘਨ ਤਾਲ ਸਿਕੂਰੇ ॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੂਰੇ ॥ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ
ਦਰਦ ਨ ਜਾਇ ॥ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਰੂ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਭਗਤ ਜਨਹੁ ਨੱਚਣੇ
ਵਾਲੇ ਕਉ ਤਾਂ ਗੀਤ ਨਾਦ ਤਾਲ ਪਖਾਵਜ ਵਜਾਈਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਓਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਨਾਂ ਬਜੰਤਾਂ
ਕਰਕੇ ਨੱਚਦਾ ਹੈ ਅਰ ਯੇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਜੂਨੀ ਮੇਂ ਪੜਦਾ ਹੈ ਅਰ ਇਨ ਵਜੰਤਾਂ ਕਰਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ
ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਿਨਸਦਾ ਹੈ ਅਰ
ਬਾਰੰਬਾਰ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅਬਕਾ ਬਿਛੜਿਆ ਹੁਆ ਬਹੁੜ ਨਾ ਮਿਲੇਗਾ ਅਰ ਇਕ ਇਕ
ਜੀਆਂ ਦੀ ਆਰਜਾ ਸੈਂ ਕੜੇ ਬਰਸਾਂ ਦੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਹੈਨ ਸੋ ਤਿਨ ਬਿਖੇ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਲਾਖਾਂ ਬਰਸ
ਇਕ ਪੱਥਰ ਦੀ ਜੂਨ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣਹੁ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਪੱਥਰ ਦੀ ਜੂਨ ਤਦ ਕੱਟੀ ਐਗੀ ਜਬ ਧਰਤੀ
ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਲੈ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਸੋ ਇਤਨਾ ਇਸ ਜਨਮ ਦਾ ਵਿਛੜਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੂਰ ਜਾਇ ਪਉਂਦਾ
ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੋਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਵਿਛੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਰਮਤ ਇਸਨੂੰ ਵਡਾ ਰੋਗ ਲਗਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨਾਂ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਵੇਂ ਇਸਦਾ ਦੁਰਮਤਿ ਰੋਗ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਓ ਇਸ ਰੋਗ ਕਾ ਦਾਰੂ ਨਾਮ
ਹੈ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਤਾਂ ਏਹ ਰੋਗ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਗਤਾਂ
ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਬੈਸਨੋਂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਤਪਸੀ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਪੰਡਿਤ

ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਕ ਜੈਨ ਮਾਰਗੀ ਹੈਨ ਸੋ ਇਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉੱਤਮ ਕਉਣ ਹੈਨ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਧੋਤੀ ਉਜਲ ਤਿਲਕ ਗਲ ਮਾਲਾ ॥ ਅੰਤਰ ਕ੍ਰੋਧ
ਪੜਹਿ ਨਟਸਾਲਾ ॥ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰ ਮਾਇਆ ਮਦ ਪੀਆ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਭਗਤ ਨਾਹੀਂ ਸੁਖ
ਥੀਆ ॥ ੪ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ
ਕੇ ਲੋਕਹੁ ਏਹ ਸਭ ਨਟ ਕੀ ਵਿੱਦਿਆ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਨਟੁਆ ਸਭ ਸਾਂਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਜਿਉਂ ਏਹ ਧੋਤੀਆਂ ਪਹਿਰਨੀਆਂ ਅਰ ਮਾਲਾ ਪਾਵਣੀਆਂ ਤਿਲਕ
ਲਗਾਵਣਾ ਏਹ ਬੈਸ਼ਨੋ ਕਾ ਸਾਂਗ ਹੈ ਨਟ ਕੀਨਿਆਈਂ ਅਰ ਜਦ ਤਾਈਂ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਕਾਮ
ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਮਧਤਾ ਮਾਇਆ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੈਨ ਤਾਂ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ
ਬੈਸ਼ਨੋ ਕਾ ਸਾਂਗ ਕੀਤਾ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤਿਆਂ ਓਹ ਭਗਤ ਨਹੀਂ
ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਕਹਿਆ ਹੋ ਦੀਨਦਿਆਲ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਅਬ ਕੇ ਪਹਿਰੇ ਮੇਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਰ ਨਾਮ ਸਿਖ ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਵਾਕਾਂ ਉੱਪਰ
ਚਲਦੇ ਅਤੇ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਕਿਆ ਗਤੀ
ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗਲੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਸੂਕਰ ਸੁਆਨ
ਗਰਧਭ ਮੰਜਾਰਾ ॥ ਪਸੂ ਮਲੇਛ ਨੀਚ ਚੰਡਾਲਾ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹਿ ਫੇਰੇ ਤਿਨ ਜੋਨ ਭਵਾਈਐ
॥ ਬੰਧਨ ਬਾਧਿਆ ਮਰ ਆਈਐ ਜਾਈਐ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ
ਹੈਨ ਸੁਣਹੁ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੇ ਪਿਆਰਿਓ ਜੋ ਮਾਨੁੱਖ ਗੁਰਾਂ ਥੀਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ
ਸੋ ਸੂਕਰਕੇ ਜਨਮ ਅਰ ਨੀਚ ਚੰਡਾਲ ਕੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਕਾਉਂ ਕੇ ਜਨਮ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਹੋਰ ਪਸੂ
ਕੇ ਜਨਮ ਕੀ ਤਾਂ ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀਂ ਔਰ ਪਰੇਤਾਂ ਪਿਸਾਰਾਂ ਕੇ ਜਨਮ ਵੀ ਆਵੇਗਾ ਸੋ ਇਤ੍ਰ
ਜੂਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਣੀ ਫੇਰੀਅਨ ਗੇ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਾ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਵਨਗੇ ਸੋ ਤਿਨਕੋ ਏਹ ਜੂਨਾਂ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਜਨਹੁ ਏਹ ਸਰਬ ਜੂਨਾਂ ਵਿਖੇ ਨਖਿੰਧ ਜੂਨਾ ਹੈਨ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਸਤ ਗੁਰੂਨੂੰ ਮਿਲਕਰ ਮਨਮੁਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਬਚਨਾਂ
ਉੱਪਰ ਚਲਦੇ ਹੈਨ ਜੀ ਓਨਾਂ ਤਾਂਈਂ ਕਿਆ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗਲੀ ਪਉੜੀ
ਆਖੀ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਲਹੈ ਪਦਾਰਥ ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਸਦਾ ਕਿਰਤਾਰਥ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪੂਛ
ਨ ਹੋਇ ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮ ਸੀਝੈ ਦਰ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣਹੁ
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ ਤਨਮਨਧਨਲਾਇ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ
ਏਹ ਜਨਮ ਭੀ ਸੁਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਰਿਦੇਤੇ ਨਾਮ ਨਾ ਵਿਸਰੇਗਾ ਅਰ ਸੱਚਖੰਡ ਮੇਂ
ਇਸਕਉ ਪੁੱਛਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ ਓਹ ਸਿੱਖ ਆਦਰ ਭਾਉ ਨਾਲ
ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਵਾੜੀਏਂਗੇ ਜੋ ਸੱਚੇ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਦੀਵਾਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਸ

ਵਿੱਚ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸੱਜਨੋਂ ਓਸ ਸ੍ਰੀ ਵ ਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ
ਸੋਈ ਸਿੱਝਨਗੇ ਜਿਨਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਏਵੇਂ ਹੀ
ਫਿਰਨਗੇ ਕਿਤੇ ਥਾਉਂ ਨਾ ਮਿਲੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖਾਂ ਕਹਿਆ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜੋ
ਪ੍ਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਉ ਜਾਣੇ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣੇ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸੋ ਜੀ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੋਰ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤੱਤ ਕਉ ਜਾਣੈ ॥ ਰਹੇ
ਰਜਾਈ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣੈ ॥ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣ ਸੱਚੇ ਦਰਵਾਸ ॥ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਸਬਦ ਭਏ ਨਾਸ ॥
ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕੋ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ
ਜੀ ਕਉ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਉ ਸਮਕਰ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਕਉ ਸੱਚੇ ਕਾ ਮਹਿਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਨਾਂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਕਹਿਆ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ
ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗ੍ਰਸਤ ਵਿੱਚ ਹੋਇਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੇ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗਲੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਰਹੈ ਅਤੀਤ ਜਾਣੇ ਸਭ ਤਿਸਕਾ ॥ ਤਨ ਮਨ
ਅਰਪੈ ਹੈ ਇਹ ਜਿਸਕਾ ॥ ਨਾ ਓਹ ਆਵੈ ਨਾ ਓਹ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚ ਸਮਾਇ ॥੮॥
੧॥ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਸੁਨਹੁ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੇ ਭਗਤੋ
ਗ੍ਰਸਤੀ ਇਉਂ ਗ੍ਰਸਤ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਕਿਸੀ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਕੋਈ ਅਤੀਤ ਆਲਸੀ ਆਇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ
ਅਰ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਓਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ
ਜੀ ਮੇਰਾ ਹੈ ਏਹ ਘਰ ਅਤੇ ਏਹ ਲੋਕ ਸਭ ਪਰਾਏ ਹੈਨ ਤੇ ਏਹ ਨਗਰੀ ਵੀ ਪਰਾਈ ਹੈ
ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ ਸੋ ਨਿਰਾਸ ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਹੈ ਅਰ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਹਾਂ ਉਸੇ
ਦੀ ਆਸ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਅੰਨ ਦੇਵੇਗਾ ਸੋ ਮੈਂ ਖਾਵਾਂਗਾ ਨਹੀਂ
ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਹਵਿਹਾਇ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਹ ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੀਤ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਣਦਾ
ਹੈ ਜੋ ਏਸ ਨਗਰੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਏਹ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਈ
ਰਾਮ ਜਨਹੁ ਇਸੀ ਤਰਹ ਗ੍ਰਸਤੀ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਓਹ ਗ੍ਰਸਤੀ ਗ੍ਰਸਤ ਵਿਖੇ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਤਨ
ਮਨ ਧਨ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਕਰ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਓਹ ਗ੍ਰਸਤੀ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
ਜੀਮਣ ਮਰਣ ਥੀਂ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਓਹ ਭਗਤ ਜਨ ਸਭ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲਗੇ ਅਤੇ ਆਖਿਓਨੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮ ਧੰਨ ਹੋ ਅਤੇ ਧੰਨ ਆਪ
ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਨੀਂ ਚਰਨੀਂ ਲਾਵੋ ਜੀ ਆਪ ਮੇਹਰਬਾਨੀ
ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਦੇਵੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣਹੁ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਓ ਤੁਸੀ ਵੀ
ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਭਗਤ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੁਏ ਲੱਗੇ ਸਤਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਅੰਤ ਕੋ ਪਰਮ ਗਤੀ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਮਿਰਗ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੋਈ

ਇਕ ਸਮੇਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਇਕ ਹਰਨ ਖੜਾ ਹੈ ਤੇ ਖੇਤੀ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖਾਵਣ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਓਥੇ ਇਕ ਫਾਹੀ ਲਗਾਇ ਛੱਡੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਹਰਣ ਨੇ ਓਹ ਫਾਹੀ ਦੇਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਓਹ ਹਰਨ ਛਾਲ ਮਾਰਕੇ ਉਸ ਖੇਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਜਾਂ ਲਗਾ ਹੱਲਣ ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਲੱਤਾਂ ਉਸ ਫਾਹੀ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਖੇਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਟਕਰ ਉਸ ਹਰਣ ਕਉ ਪਕੜ ਲਿਆ ਏਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਦਿ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇ ਗਏ ਪਰੰਤੂ ਜੈਸਾ ਡਰ ਖੇਤੀ ਕੇ ਮਾਲਿਕ ਕੇ ਹਰਨ ਕਉ ਪਕੜਿਆਂ ਤੇ ਹਰਨ ਨੂੰ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਦਸ ਗੁਣਾਂ ਭਉ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕਉ ਮੰਨਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਤਾਈਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਨ ਮੇਰੇ ਏਹ ਮਿਰਗ ਤਾਂ ਹੀ ਫਸਿਆ ਜੇ ਇਸਨੇ ਕੁਥਾਂਇ ਪੈਰ ਪਾਯਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਏਹ ਹਰਨ ਬਿਗਾਨਾ ਖੇਤ ਨਾ ਚੁਗਦਾ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਉਣ ਪਕੜਨਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਖ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਜੈਸੇਇਸ ਹਰਨ ਕਉ ਦੇਖ ਦਾ ਹੈ ਤੈਂ ਸੇ ਹੀ ਤੂੰ ਭੀ ਇਕ ਦਿਨ ਜਮ ਦੀ ਫਾਸੀ ਮੇਂ ਫਸੇਂਗਾ ਇਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਘਰ ੩ ॥ ਤੂੰ ਸੁਣ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ ਕੀਵੜੀਐ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ॥ ਬਿਖ ਫਲ ਮੀਠਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਫਿਰ ਹੋਵੈ ਤਾਤਾ ਰਾਮ ॥ ਫਿਰ ਹੋਇ ਤਾਤਾ ਖਰਾ ਮਾਤਾ ਨਾਮ ਬਿਨ ਪਰਤਾਪਏ ॥ ਓਹ ਜੇਵਿ ਸਾਇਰ ਦੇਇ ਲਹਿਰੀ ਬਿਜਲ ਜਿਵੈਂ ਚਮਕਏ ॥ ਹਰਿ ਬਾਬ ਰਾਖਾ ਕੋਇ ਨਾਹੀਂ ਸੋ ਕਿਉਂ ਤੁਝੈ ਬਿਸਾਰਿਆ ॥ ਸਚ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਚੇਤ ਰੇ ਮਨ ਮਰਹਿ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਕਾਲਾ ਜੋ ਹਰਣ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਹੈਂ ਹੇਮਨਾ ਤੂੰ ਸੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਮਨਹਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਨਾ ਖਾਹ ਅਤੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੈ ਖਾਣਾ ਸੋ ਤੂੰ ਖਾਹ ਤੇ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਓਸਦੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਉਸਦੀ ਕਹੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਾਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਖਾਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਬੁਰਾ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੈਨੂੰ ਮਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਖਾਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਫਾਹੀ ਵਿੱਚ ਫਸੇਂਗਾ ਇਸ ਹਰਨ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਇਕ ਦਿਨ ਤੂੰ ਜਮ ਦੇ ਵਸ ਪੜੇਂਗਾ ਜਿਉਂ ਹਰਨ ਫਸਿਆ ਤਿਵੇਂ ਤੂੰ ਦੁਖ ਪਾਵੇਂਗਾ ਹੇਮਨਾ ਜੇ ਕਰ ਤੂੰ ਬਿਖ ਫਲ ਖਾਵੇਂਗਾ ਸੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਗਲ ਵਿਚ ਫਾਹੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੇ ਮਨਾ ਪੱਛੋਤਾਵੇਂਗਾ ਨਰਕ ਕੀ ਲਹਿਰ ਤੈਨੂੰ ਜਲਾਵੇਗੀ ਤਬ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵੇਂਗਾ ਅਤੇ ਓਥੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਸਹਾਇਕ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਮ ਦੇ ਡੰਡ ਥੀਂ ਬਚੇਂਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਇਹ

ਬਾਤ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਭਵਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ

ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਥਾਂ ਦੇਖਨ ਤੂੰ ਇਕ ਸੁੰਦ੍ਰ ਤਲਾਬ ਜਲ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਸਰ ਵਿਖੇ ਬਡੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਕਵਲ ਹੋਨ ਅਰ ਉਨਾਂ ਕਵਲਾਂ ਦੀ ਸੁਗੰਧਤਾ ਭਵਰ ਲੈ ਰਹਿਆ ਹੈ ਬਡਾ ਗਦਗਦ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਕਰ ਗੁੰਜਾਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤਲਾਬ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉੱਪਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਸ ਭਵਰੇ ਕਾ ਕਉਤਕ ਦੇਖਕਰ ਬੈਠ ਗਏ ਜਾਂ ਸਾਇਅੰਕਾਲ ਕਾ ਸਮਾ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਯਾ ਤੂੰ ਓਹ ਭਵਰਾ ਇਕ ਕਵਲ ਕੇ ਮਧ ਮੇਂ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੂੰ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਸੂਰਜ ਭਗਵਾਨ ਅਸਤ ਚਲ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਭਏ ਤਾਂ ਵੁਹ ਕਮਲ ਮੁੰਦਿਆ ਗਿਆ ਤੂੰ ਓਹ ਭਵਰਾ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਭਵਰੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਉ ਦੇਖਕਰ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਭਉ ਦੇਖਾਲਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਆਤਮੇ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ॥ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧

ਭਵਰਾ ਫੂਲ ਭਵੰਤਿਆ ਦੁਖ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਰਾਮ ॥ ਮੈਂ ਗੁਰ ਪੂਛਿਆ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਵੀਚਾਰੀ ਰਾਮ ॥ ਵੀਚਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਝੈ ਪੂਛਿਆ ਭਵਰ ਬੇਲੀ ਰਾਤਓ ॥ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪਿੰਡ ਪੜਿਆ ਤੇਲ ਤਾਵਣ ਤਾਤਓ ॥ ਜਮ ਮਗ ਬਾਂਧਾ ਖਾਹਿ ਚੋਟਾਂ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥ ਸਚ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਚੇਤ ਰੇ ਮਨ ਮਰਹਿ ਭਵਰਾ ਕਾਲਿਆ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ਹੇ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤੈਨੇ ਭਵਰੇ ਕਾ ਤਮਾਸਾ ਜੋ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਕਮਲ ਵਿੱਚ ਓਹ ਭਵਰਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਏ ਮਨਾ ਤੂੰ ਭੀ ਇਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਪਰ ਜਾਵੇਂਗਾ ਇਸ ਭਉਰੇ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹੇ ਮਨਾ ਮਾਯਾ ਕੇ ਰੰਗ ਰਾਤਾ ਤੂੰ ਜੋ ਪਾਪਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪਾਪ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅੰਗੇ ਚਲਨਗੇ ਪਰ ਇਨਾਂ ਪਾਪਾਂ ਕੀ ਸਜਾਇ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ਇਸ ਮਾਯਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਸ ਭਉਰੇ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਤੇਰੇ ਕਉ ਮਾਰ ਲੇਵੇਗੀ ਜਿਉਂ ਕਮਲ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਭਉਰੇ ਕਉ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਰ ਸੂਰਜ ਕੇ ਅਸਤ ਹੋਤੇ ਹੀ ਕਮਲ ਮੇਂ ਆਇਕਰ ਮਰ ਗਿਆ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੂੰ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਗਲ ਜਾਵੇਂਗਾ ਜੈਸੇ ਕੜਾਹੇ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਤਪਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਭੀ ਅਗਨਿ ਵਿੱਚ ਜਲਾਯਾ ਜਾਵੇਂਗਾ ਜੈਸੇ ਬੈਤਾਲ ਸਿਰੇ ਸਿਰ ਮਾਰੀਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ ਬੈਤਾਲ ਜੈਸੀ ਹੋਵੇਗੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨਾਂ ਹੇ ਮਨ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਹਾਇਕ ਹੋਨਾ ਅਤੇ ਜੋ ਤੂੰ ਮੋਹ ਮਾਯਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਕਰਦਾ ਹੈਂ ਸੋ ਮੋਹ ਹਰਿ ਜੀਕੇ ਨਾਮ ਸੰਗ ਕਰਤਾ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਤੇ ਰਹੇ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਝੀਵਰ ਕੇ ਜਾਲ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਦਰੀਆ ਉਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਕੜਾ ਦੇਖਨ ਜੋ ਇਕ ਝੀਵਰ ਨੇ ਆਪਨਾ ਜਾਲ ਰਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਰੀਆ ਉ ਮੇਂ ਸੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਜਿਤਨੀਆ ਮੱਛੀਆਂ ਉਸ ਜਾਲ ਮੇਂ ਆਈਆਂ ਸੋ ਝੀਵਰ ਲੈਕਰ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ ਪਰ ਏਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਦ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਆਇ ਗਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਿੱਥੇ ਏਹ ਮੱਛੀਆਂ ਸਨ ਅਸਗਾਹ ਜਲ ਵਿਖੇ ਅਰ ਕਿੱਥੇ ਏਹ ਝੀਵਰ ਸੀ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ਆਪਣੇ ਆਤਮੇ ਕਉ ਸਮਝਾਉਣੇ ਲਈ ॥ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧

ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਝਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ ਕਿਤ ਪਵਹਿ ਜੰਜਾਲੇ ਰਾਮ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਵਸੈ ਕੀਫਾਸਹਿ ਜਮ ਜਾਲੇ ਰਾਮ ॥ ਮਛਲੀ ਵਿਛੁੰਨੀ ਭਰ ਨੈਣ ਰੁੰਨੀ ਜਾਲ ਬੱਧਕ ਪਾਇਆ ॥ ਸੰਸਾਰ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਮੀਠਾ ਅੰਤ ਭਰਮ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਜਿਤ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਛੋਡਿ ਮਨਹੁ ਅੰਦੇਸਿਆ ॥ ਸਚ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਚੇਤ ਰੇ ਮਨ ਜੀਅ ਝਿਆ ਪਰਦੇਸੀਆ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਹੇਮਨ ਮੇਰਿਆ ਦੇਖ ਤਮਾਸ਼ਾ ਜੋ ਪਤਾਲ ਥੀਂ ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਝੀਵਰ ਕੱਢਕਰ ਇਕ ਪਲਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਤੈਨੂੰ ਜਮ ਆਣ ਗ੍ਰਾਸੇਗਾ ਅਤੇ ਏਥੇ ਤੂੰ ਪਰਦੇਸੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਏਥੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਇਕ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਸਿਵਾ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾਹੀਂ ਆਉਣਾ ਏਸੇ ਮੱਛੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਜਮ ਲੈ ਜਾਸੀ ਹੇ ਮਨ ਸੁਣ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜਿਉਂ ਅਚੇਤ ਹੋਈ ਨਿਰਭੈ ਹੋਈ ਨੂੰ ਝੀਵਰ ਜਾਲ ਮੇਂ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਲਗੀ ਫੇਰ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਨੇ ਤੈਸੇ ਹੇ ਮਨਾ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਬਿਲਾਸ ਕਰਦੇ ਕਉ ਜਮ ਚੋਟੀ ਸੇ ਪਕੜ ਲਵੇਗਾ ਹੇ ਮਨਾ ਜਦ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਾ ਸਮਾ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਵੀ ਧਰਮ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਮਛਲੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਮਨਾ ਤੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ ਗੀ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਉਸ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਕਉ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਹੇ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ

ਤਾਂ ਤੇਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਸੱਜਣੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਸੁਣ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਅੰਤ ਸਮੇ ਪਰਮ ਗਤੀ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਇਕ ਸਮੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਸ ਨਦੀ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੇਖਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਗਏ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਨਦੀ ਕਾ ਵਾਹ ਵਿਛੜ ਗਿਆ ਹੈ ਓਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਪਰ ਜੋ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਦੀ ਦਾ ਹੈ ਇਕ ਦਹਿਣੇ ਤਰਫ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਬਾਵੀਂ ਤਰਫ ਕਉ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਏਹ ਦੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਣੇ

ਲੱਗੇ ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਏਸ ਨਦੀ ਦਾ ਜਲ ਅਕੱਠਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਦੀ ਦਾ
 ਦਹਿਣੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਾਹ ਬਾਵੀਂ ਤਰਫ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰਜੀ
 ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਹੈ ਪਰ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਮੇਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੇਗੀ
 ਤਾਂ ਏਹ ਮਿਲਣਗੇ ਪਰੰਤੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਚੋਜ ਦੇਖਕਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਨਸ਼ਾਂਤ
 ਕਰਨੇ ਨਮਿੱਤ ਆਪਣੇ ਮਨ ਕਉ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਹੇ ਮਨਾ ਮੇਰਿਆ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਭੀ ਏਹ
 ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਨਦੀ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਵਿਛੜਿਆ ਦੇਖ
 ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ॥ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧

ਨਦੀਆਂ ਵਾਹਿ ਵਿਛੁੰਨਿਆਂ ਮੇਲਾ ਸੰਜੋਗੀ ਰਾਮ ॥ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੀਠਾ ਵਿਸ ਭਰੇ ਕੇ
 ਜਾਣੇ ਜੋਗੀ ਰਾਮ ॥ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਜਾਣੇ ਹਰਿ ਪਛਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨ ਚੇਤਿਆ ॥
 ਬਿਨ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਭਰਮ ਭੂਲੇ ਪਚਹਿ ਮੁਗਧ ਅਚੇਤਿਆ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਨ
 ਰਿਦੇ ਸਾਰਾ ਅੰਤ ਧਾਤੀ ਰੁੰਨਿਆ ॥ ਸਚ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰਾ ਮੇਲ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ
 ॥੪॥੧॥ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਹੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੋਤੁੰਏਹ
 ਨਦੀ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿਛੜਿਆ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ ਸੋ ਏਹ ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ ਪਰ
 ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮਿਲਸੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਛੜ ਤਾਂ ਚਲੇ ਹੀ ਹੈਨ
 ਸੋ ਹੇ ਮਨਾ ਇਸੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਤੂੰ ਹੁਣ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਲੈ ਨਹੀਂ ਤਾਫੇਰ ਕਦ
 ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਸ਼ਰੀਰ ਪਾਵੇਂਗਾ ਸੋ ਭੀ ਕੋਈ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ ਮੇਲ ਹੋਵੇਗਾ
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚੋਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋ ਜੂਨ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ
 ਹੈਂ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਏਹੋ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਆਯਾ ਹੈ ਹੇ ਮਨਾ ਮੇਰਿਆ ਜੋ ਕੁਛ ਮਿੱਠਾ ਕਰਕੇ ਖਾਈਦਾ ਹੈ
 ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਓਹ ਬਿਖ ਹੋਇਕਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਸੋਈ
 ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਪੂਰਨ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਸਹਿਜ
 ਸੁਖ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਤੂੰ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲੇਂਗਾ ਉਸਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ
 ਸਹਿਬ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਉਪਜੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਉਸਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ
 ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਰਸ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਸੋ ਮਨੁੱਖ ਅਤਿ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਹੈਨ ਅਚੇਤ ਮਾਇਆ
 ਕੇ ਮੋਹ ਵਿਖੇ ਪਚ ਮੋਏ ਹੈਨ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਰਕ ਗਾਮੀ ਹੋਵਨਗੇ ਅਰ ਭਰਮ ਰੂਪੀ ਮੋਹ ਮੇਂ
 ਬਾਂਧੇ ਹੁਏ ਹੈਨ ਅਰ ਮਿਥਿਆ ਵਸਤ ਕੋ ਸਦਾ ਪਕੜ ਰਹੇ ਹੈਨ ਅੰਰ ਭਗਤਿ ਜਸ
 ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਇਆ ਧਰਮ ਪਰਉਪਕਾਰ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕਦੀ ਨਹੀਂ
 ਵਸਿਆ ਸੋ ਅੰਤਕਾਲ ਕਉ ਪੱਛੋਤਾ ਵਨਗੇ ਅਤੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਕਰਕੇ ਰੋਵਨਗੇ ਪਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ
 ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਉ ਮਿਲ ਜਦ ਏਹ ਬਚਨ ਬਾਲੇ ਨੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਉ ਸੁਣਾਇਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਲੀਟ ਹੋਗਏ ਤਾਂ

ਸੰਗਤ ਸਭ ਆਨੰਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਅਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ
ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਉ ਕਹਿਤ ਭਏ ਵਾਹ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ
ਹੈਂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਾਖੀ ਸ਼ੁਹ ਸੁਹਾਗਣ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ ਅਤੇ ਧੰਨ ਤੂੰ
ਹੈਂ ਅਤੇ ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਰਸਨਾ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੇ ਅਦਭੁਤ ਚਰਿਤ੍ਰ
ਵਰਨਨ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾਂ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਸੰਧੂ ਵਾਚ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਏਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਨਗਰ ਜਾਇ ਵੜੇ
ਅਤੇ ਇਕਸ ਬੁੱਢੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇਕ ਫਕੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ
ਰਾਤ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈਸੀ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਦੇ ਘਰ ਬੜੀ ਹਜ਼ੂਮ ਇਕੱਠੀ ਹੋਂਦੀ ਸੀ ਤੇ ਬਹੁਤ
ਲੋਕ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੇ ਨਿਆਮਤਾਂ ਲੜਾਂ ਵਦੇ ਸਨ ਬਹੁਤ ਵਾਜੇ ਤੇ ਨੌਬਤਾਂ ਬਜਾਂ ਵਦੇ ਸਨ ਉਸ ਫਕੀਰ
ਦੇ ਮਕਾਨ ਉਪਰ ਇਕ ਬਡਾ ਭਾਰਾ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਇਸਦੇ ਅੱਜ
ਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲੋਕ ਕਹਿਨ ਅੱਜ ਇਸਦੇ ਘਰ ਸ਼ੁਹ ਆਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਏਹ ਫਕੀਰ
ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵੜੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਘਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਸੇਯਾ ਵਿਛਾਇ ਰਖਦਾ
ਹੈ ਔਰ ਅਤਰ ਗੁਲਾਬ ਛਿਣਕ ਰਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੰਦ ਰਾਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ
ਮੂੰਹ ਨਾ ਦਿਖਾਂ ਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਦਰ ਵੜਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬੈਠਾ
ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਸੀ ਰਹਿਤ ਰਖਦਾ ਹੈ ਬੁਰਕਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਗੱਲਾਂ
ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਲੋਕ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਓਧਰ ਜਿਸ ਬੁੱਢੀ ਦੇ ਘਰ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਸ ਮਾਈ ਬੁੱਢੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੈਆਰ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਣ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਆਖਿਓਸੁ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਓ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਾਈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵੀ ਅਸੀ ਪਾਇ ਲਵਾਂਗੇ ਪਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਰੋਲਾ ਕੈਸਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਉਸ ਮਾਈ ਬੁੱਢੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਇਸ ਨਗਰੀ ਵਿਚ ਇਕ ਫਕੀਰ
ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚੰਦ ਰਾਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਸ਼ੁਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ
ਬਾਤ ਬੁੱਢੀ ਦੀ ਸੁਣਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਆਖਿਆ ਚਲੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਅਸੀ ਭੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਚਲੀਏ ਅਤੇ ਸ਼ੁਹ ਸੁਹਾਗਣ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਅਤੇ ਸੰਗ ਦੋਵੇਂ ਅਸੀ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬਹੁਤ
ਹਜ਼ੂਮ ਖੜੀ ਹੈ ਤੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਂਦੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਅੰਦਰ ਓਸਦੇ ਦੀਦਾਰ
ਨੂੰ ਚਲੇ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾਵਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ
ਤੁਸੀ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਕਹੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਫਕੀਰ ਖੜੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ

ਅੰਦਰ ਜਾਇਕੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਹਰ ਫਕੀਰ ਦੀਦਾਰ ਵਾਸਤੇ ਖੜੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ੁਹ ਸੁਹਾਗਣ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਹ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਅੱਜ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਣਾ
 ਹੈ ਏਹ ਗੱਲ ਸੁਣਕੇ ਉਨਾਂ ਦਰਵਾਨਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਈਂ ਆਣ ਆਖਿਆ ਜੋ ਓਹ ਆਖਦਾ
 ਹੈ ਜੋ ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਹ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਚਲੋ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਏਹ ਝੂਠਾ ਸਾਂਗ ਹੈ ਅੱਗੇ ਏਸਨੂੰ ਸ਼ੁਹ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਅਜੇ
 ਹੋਇਆ ਨਾਹੀਂ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੁਹ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਏਹ ਹਰ ਬੁਰਕੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ
 ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਉਠ ਕਰ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜਦ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਵੰਦੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਅਕਸਮਾਤ ਦੀਲੜਾਈ
 ਹੋਈ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਕੋਈ ਨਗਾਰੇ ਉਠਾਇ ਕਰ ਲੈ ਗਿਆ ਐਸੀ ਮਾਰ
 ਹੋਈ ਜੋ ਕਈ ਖੂਨ ਹੋਇ ਗਏ ਅਜੇਹੀ ਹੋਈ ਜੋ ਉਸਦਾ ਮੇਲਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤੇ ਉਸ ਫਕੀਰ
 ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੂੰਹ ਨਾ ਲਾਵੇ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਘਟ ਗਈ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਬੋਲੇ ਸੋ ਏਹੋ ਹੀ
 ਕਹੇ ਜੋ ਝੂਠਾ ਹੈ ਝੂਠਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮਹੀਨਾਂ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਦੇ ਘਰ
 ਆਇ ਬੈਠੇ ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਚੰਦ ਰਾਤ ਸੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮਾਈ ਅੱਜ ਉਸ
 ਫਕੀਰ ਦੇ ਘਰ ਮੇਲਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਧੰਨ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤੇ ਧੰਨ
 ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਚੰਗਾ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ
 ਸ਼ੁਹ ਸੁਹਾਗਣ ਝੂਠਾ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਜੀ ਜਾਂ ਕਿਤਨੇਕ ਦਿਨ ਓਥੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਬਾਹਰ ਗਏ ਤਾਂ ਇੱਕ ਲੰਕਾ ਲੂਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਮੰਗਦਾ ਹੋਯਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ
 ਉੱਪਰ ਆਇ ਪਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਉਸ ਫਕੀਰ ਵੱਲ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ
 ਉਸ ਲੂਲੇ ਲੰਗੜੇ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਸਭ ਸਾਬਤ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਓਹ ਲੂਲਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਿੰਮੀ
 ਭੂਤ ਹੋਇਕਰ ਲਗਾ ਉਸਤਤਿ ਕਟਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਸ ਲੰਗੜੇ ਲੂਲੇ ਨੂੰ
 ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਜੋ ਪੁੱਛੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਕਿਨ ਹੱਛੇ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਖੀਂ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਪੈਰ
 ਸ਼ੁਹ ਸੁਹਾਗਣ ਨੇ ਅੱਛੇ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਕਿਨ ਹੱਛੇ ਕੀਤੇ
 ਹੈਨ ਅਤੇ ਓਹ ਆਖੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਸ਼ੁਹ ਸੁਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਨੇ ਹੱਛੇ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਜਦ ਓਹ
 ਪੁਰਖ ਫਿਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਉਸ ਸ਼ੁਹ ਸੁਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਮਿਲ ਪਿਆ ਤੇ ਉਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁਹ
 ਸੁਹਾਗਣ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਕਿਸਨੇ ਹੱਛੇ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਓਹ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਭਾਈ
 ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਸ਼ੁਹ ਸੁਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਨੇ ਹੱਛੇ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ ਵੀ
 ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਓਹ ਆਖਨ ਲੱਗਾ ਭਾਈ ਓਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਦੇ ਘਰ
 ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤਾਂ ਓਹ ਲੂਲਾ ਫਕੀਰ ਤੇ ਝੂਠਾ ਫਕੀਰ ਦੋਵੇਂ ਜਣੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ
 ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਭੁੱਲਾ ਹਾਂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਸ਼ੁਹ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ

ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣ ਭਾਈ ਤੂੰ ਹਰ ਬਰਕੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹੁ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਕਰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਲੀਤਾ ਕਰ
 ਅਤੇ ਹਰ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਕਰ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸ਼ਹੁ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹੁ ਨੂੰ
 ਜਾਣੇਂਗਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸ਼ਹੁ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਹੁ
 ਸੁਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ
 ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਕੇ ਉਹ ਸ਼ਹੁ ਸੁਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਉਹ ਲੂਲਾ ਸਾਰੇ
 ਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਫਿਰੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਸ਼ਹੁ ਸੁਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਨੇ ਹੱਛੇ ਕੀਤੇ ਹੈਨ ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ
 ਨਾਲ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਫੇਰ ਸਭ ਲੋਕ ਸ਼ਹੁ ਸੁਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਦੀ ਉਸਤਤ
 ਲਗੇ ਕਰਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਲਗਾ ਮੇਲਾਲਗਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਸੇਫੇਰ
 ਲੋਕ ਲਗੇ ਨਿਆਮਤਾਂ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਨਗਾਰੇ ਨਉਬਤਾਂ ਲਗੇ ਵੱਜਨ ਉਸੇਤਰਹ ਨਿਸ਼ਾਨ
 ਗੱਡੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸ਼ਹੁ ਸੁਹਾਗਣ ਫਕੀਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮੁਹੀਦ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਸੁਣਹੁ
 ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਜੋ ਫਕੀਰ ਘੁੰਘਰੂ ਅਤੇ ਮਉਲੀ ਦੇ ਅੱਟੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਸ਼ਹੁ
 ਸੁਹਾਗਣ ਦੇ ਮੁਹੀਦ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਇੱਕ ਸ਼ਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ ਸ਼ਲੋਕ

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਤੁਧ ਭਾਵਹਿ ਤਾਂ ਵਾਵਹਿ ਗਾਵਹਿ ਤੁਧ ਭਾਵਹਿ ਜਲ ਨਾਵਹਿ ॥ ਜਾਂ ਤੁਧ
 ਭਾਵਹਿ ਤਾਂ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾਂ ਸਿੰਝੀਨਾ ਦ ਵਜਾਵਹਿ ॥ ਜਾ ਤੁਧ ਭਾਵਹਿ ਤਾਂ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾਂ
 ਮੂਲਾਂ ਸੇਖ ਕਹਾਵਹਿ ॥ ਜਾ ਤੁਧ ਭਾਵਹਿ ਤਾਂ ਹੋਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਕਸ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵਹਿ ॥
 ਜਾਂ ਤੁਧ ਭਾਵਹਿ ਤਾਂ ਤੇਗ ਵਗਾਵਹਿ ਸਿਰ ਮੁੰਡੀ ਕਟ ਜਾਵਹਿ ॥ ਜਾਂ ਤੁਧ ਭਾਵਹਿ
 ਤਾਂ ਜਾਹਿ ਦਿਸੰਤਰ ਸੁਣ ਗੱਲਾਂ ਘਰ ਆਵਹਿ ॥ ਜਾਂ ਤੁਧ ਭਾਵਹਿ ਤਾਂ ਨਾਇ ਰਚਾਵਹਿ
 ਤੁਧ ਭਾਣੇ ਤੂੰ ਭਾਵਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਹੋਰ ਸਗਲੇ ਕੂੜ ਕਮਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥

ਜਾਂ ਏਹ ਸ਼ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਸਬ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲਗੇ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਉਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਕਲਿਆਣ
 ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਸਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸਿੱਖੀ ਕਰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਕਿ ਫਕੀਰੀ ਕਰਨੀ ਚੰਗੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ਤੂੰ ਅਸਾਦਾ ਇਕ ਕੰਮ ਕਰ ਫਲਾਨੇ
 ਗਰਾਉਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਇਕ ਸਿੱਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਸਿੱਖ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਉ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਲਿਖਿਆ
 ਲੈਜਾਹ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਦ ਉਹਦੇ ਘਰੋਂ ਛਕਣਾ ਜੇ ਰੁਪੈਆਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕਰ ਲਈਂ
 ਜਾਂ ਫੇਰ ਤੂੰ ਉਥੋਂ ਆਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦੱਸਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਖ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਨ

ਲਗਾ ਜੀ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਸੋਈ ਕਰਾਂਗਾ ਜੀ ਜਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਏਹ
 ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਹੁਕਮ ਨਾਵਾ ਓਸ ਸਿੱਖ ਵਲ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸਿੱਖ ਹੁਕਮ
 ਨਾਵਾਂ ਲੈਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਜਦ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਜਾਂ ਇਖੜਾ ਹੁਆ ਤੇ ਲਗਾ ਪੁੱਛਨ ਭਾਈ
 ਅਮਕੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਭਾਈ ਫਲਾਣੇ ਅਸਥਾਨ ਉਸਦਾ
 ਘਰ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਪੁਛਦਾ ਪੁਛਦਾ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਉਠ ਕਰ
 ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਕਹਿਆ ਆਈਏ ਜੀ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਅਨੰਦ ਕੁਸ਼ਲ ਪੁੱਛੀ ਸਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਆਪਸ
 ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਪਰ ਓਹ ਸਿੱਖ ਘਰੋਂ ਨਿਰਧਨ ਹੋਸੀ ਰਾਤ ਜੁੜਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਦਿਨੇ ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਜੁੜਦਾ ਜੇ ਦਿਨੇ ਜੁੜਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੁੜਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਇਕ ਲੜਕੀ ਸੀ
 ਪਰ ਉਸ ਲੜਕੀ ਦਾ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪੈਆ ਇਕ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਦਾ ਸੀ ਤੇ ਓਹ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੈਂਦਾ
 ਤਾਂ ਉਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪਰਸਾਦ ਤਿਆਰ ਹੈ ਜੀ ਚਲੀਏ ਪਾਓ ਜੀ ਤਾਂ
 ਓਹ ਹੁਕਮ ਨਾਵੇਂ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ਏਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ
 ਨਾਵਾਂ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹ ਲੈ ਤਾਂ ਓਸ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨਾਵਾਂ ਲੈਕੇ ਨੇੜਾਂ ਤੇ ਲਾਯਾ ਫੇਰ ਸੀਸ
 ਉਪਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਓਹ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਉਪਰ ਏਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸੌ ਰੁਪੈਆ
 ਸਾਡੀ ਭੇਟ ਤੇ ਪੱਚਾਸ ਰੁਪਏ ਏਸ ਸਿੱਖ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਵੋ
 ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਨਾਵੇਂ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਏਹ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਰੁਪਏ ਲੈਕੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਣਾ ਤਾਂ ਓਹ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿੱਖ ਆਪਣੀ ਇਸਤੀ ਨੂੰ ਆਖਨ ਲੱਗਾ ਕਿਉਂ ਗੁਰੂ
 ਦੀਏ ਪਿਆਰੀਏ ਕਿਸਤਰਹ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖਣੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਚਿੰਤਾ
 ਮਤ ਕਰੋ ਤਨ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸੱਚੇ ਦਾ ਮਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਅਸੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਤੇ ਸਾਡੀ ਲੜਕੀ
 ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪੈਆ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਪਾਸੋਂ ਜਿਤਨਿਆਂ
 ਰੁਪੈਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਸੋ ਲੈਕੇ ਵਜਾਹ ਦੇਓ ਤਾਂ ਉਸ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹੜਾ ਭਲਾ ਸਿੱਖਣੀਏਂ
 ਏਹ ਸਲਾਹ ਕਰਦਿਆਂ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਚਰ ਘੜੀਆਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਓਹ ਹੁਕਮਨਾਵੇਂ ਵਾਲਾ
 ਸਿੱਖ ਓਨਾਂ ਦੀ ਗੁਜ਼ਰਾਨ ਦੇਖਕਰਕੇ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਇਨਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੁਜ਼ਰਾਨ
 ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਏਹ ਰੁਪਏ ਕਿੱਥੋਂ ਦੇਵਣਗੇ ਓਹ ਸਿੱਖ ਏਹੋ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੀ
 ਉਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਓਹ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿੱਖ ਉਠਕੇ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਦੁਕਾਨ ਪਰ ਗਿਆ ਤੇ ਜਾਇ
 ਕਰਪੈਰੀ ਪਉਣਾ ਕਰਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਕਿਸ
 ਕੰਮ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈਨੂੰ
 ਅਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪੈਆ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਲੜਕੀ ਤੁਸੀ ਵਿਆਹ ਲਓ ਤਾਂ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਕਹਿਨ
 ਲੱਗਾ ਭਾਈ ਸਿੱਖ ਤੂੰ ਕੁਛ ਹੋਰ ਵੀ ਲੈ ਲਏਂ ਤਾਂ ਉਸ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਸਿੱਖ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ
 ਅਢਾਈ ਸੌ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਅਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪੈਆ ਦੇਕਰ ਕੇ ਓਸ ਨੂੰ ਵਿਦਾ

ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੱਖ ਅਫਾਈ ਸੌ ਰੁਪੈਆ ਲੈ ਕਰ ਓਸ ਹੁਕਮ ਨਾਵੇਂ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਪਾਸ
ਆਯਾ ਦੋ ਸੌ ਰੁਪੈਆ ਹੁਕਮ ਨਾਵੇਂ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਰਾਸ ਰੁਪੱਯਾ ਓਸ ਸਿੱਖ ਦੀ ਭੇਟ ਕੀਤੇ
ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ ਤੇ ਰੁਪੱਯੇਲੇਕਰ ਓਸਨੇ ਓਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਰੁਖਸਤ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਓਸ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ
ਸਿੱਖ ਨੇ ਤੇ ਓਸਦੀ ਸਿੱਖਣੀ ਨੇ ਓਸ ਸਿੱਖ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਧੰਨ ਅਸਾਡੇ ਭਾਗ ਹੈਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾਵੇਂ ਕਾ
ਦਰਸਨ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧੰਨ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਹੋ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ
ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਕਰਕੇ ਓਹ ਸਿੱਖ ਓਥੋਂ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ ਪਰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿਨ
ਲੱਗਾ ਭਾਈ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੈਨ ਤਾਂ ਓਹ
ਹੁਕਮ ਨਾਵੇਂ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ ਰਸਤੇ ਰਸਤੇ ਚਲਾ ਆ ਓ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇੱਕ ਫਕੀਰ
ਓਥੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਓਸਦੇ ਪਾਸ ਸਾਇਆ ਦੇਖਕਰ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਬੀਤੀਆਂ
ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੌਦਾਗਰ ਆਯਾ ਓਸਨੇ ਇੱਕ ਥਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਓਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖਕੇ
ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ਫਕੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਫੇਰ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਬੀਤੀਆਂ
ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਸਾਫਰ ਆਯਾ ਓਸਨੇ ਥਾਲ ਵੀ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਦੁਸ਼ਾਲਾ
ਖਿੱਚ ਕਰਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਏਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੇਰਾ
ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਲਾਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਏਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੇਰਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇ ਓਸ ਫਕੀਰ
ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭਲੀ ਬੁਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਰਸ ਰਹੇ ਆਈ ਕਾ
ਹਰਖ ਨਹੀਂ ਔਰ ਗਈ ਕਾ ਸ਼ੋਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਓਥੇ ਬੈਠਕੇ ਓਹ ਓਥੋਂ ਚਲਦਾ
ਰਹਿਆ ਜਦ ਓਹ ਸਿੱਖ ਕਿਤਨਾਕ ਰਸਤਾ ਆਯਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ ਤਾਂ ਇੱਕ
ਦਰਖਤ ਦੇ ਹੇਠ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਓਸ ਦਰਖਤ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ
ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਓਹ ਪੰਛੀ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੈਸਨ ਜਦ ਓਸ ਪੰਛੀ ਨੇ
ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਪਿਆਰੀਏ ਸਭੇ ਘਰ ਏਹ
ਅਭਿਆਗਤ ਆਯਾ ਹੈ ਏਹ ਭੁੱਖਾ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਹਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਪੰਛਣੀ ਕਹਿਣ
ਲਗੀ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਇਸ ਵਕਤ ਦਿਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਬਬ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਪਰ
ਹੁਣ ਤੇ ਅਸਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਇਤਨਾ ਕਹਿਕਰ ਓਹ ਪੰਛੀ ਦੀ ਪੰਛਣੀ ਉਡਕਰ ਇੱਕ
ਧੂਏਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗਿਆਰਾ ਚੁੰਚ ਨਾਲ ਪਕੜ ਕਰ ਲਿਆਈ ਉਸ ਸਿੱਖ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ
ਓਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਲੂਨੇ ਦੇ ਕਖ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅੱਗ ਬਾਲੀ ਤਾਂ ਚਾਨਣ ਹੋਯਾ ਓਸ
ਸਿੱਖ ਨੇ ਚਾਨਣ ਦੇ ਹੋਣੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕਖ ਕੰਡਾ ਅਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਹੱਛਾ ਭਾਂਬੜ ਬਾਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ
ਪੰਛਣੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪਉਣੀ ਹਾਂ ਤੂੰ ਏਹ ਭੁੰਨ ਕਰ
ਖਾਇ ਲਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਭਰਤੇ ਪੰਛੀ ਕਹਾ ਭਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਪੰਛਣੀ ਵਿੱਚ ਅਗਨਿ ਦੇ

ਜਾਇ ਪੜੀ ਤਾਂ ਉਸ ਪੰਛੀ ਦੇ ਖਿਆ ਜੋ ਇਸ ਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤਿ ਹੁਈ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਕਯਾਰ ਹਿਨਾ ਹੈ ਏਹ ਵਿਚਾਰ
 ਕਰ ਪੰਛੀ ਵੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਭੁੰਨ ਕਰ ਦੋਨੋਂ ਖਾਇ ਲਏ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਉਂ ਰਹਿਆ
 ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਤ ਹ ਕਾਲ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਅਤੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ
 ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ਤੇਰੀ ਨਿਸ਼ਾ
 ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਆਪ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋ
 ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਹੈ ਔਰ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ਜੇ
 ਕਰ ਗਿ੍ਸਤੀ ਸਿੱਖ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਤਰਾਂ ਔਰ ਯਾ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨਾ ਵਾਂ ਮੰਨਣ
 ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਜੈਸਾ ਬਣ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਘਰ ਛੱਡ ਕਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਚਾਹੇਂ ਤਾਂ ਉਸ ਫਕੀਰ
 ਵਾਂਗਰ ਬਣ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਸੁਣਾਯਾ ਤਾਂ ਓਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ
 ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਏਹ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਮਾਰਗ ਔਖੇ
 ਹੈਨ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਾਹ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ ਜੀ ਆਪ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਆ
 ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਮੇਹਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਸਿੱਖ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਸਿੱਖਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਤੇ ਆਏ ਸਿੱਖ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਤੇ ਸੱਤ ਨਾਮ ਦਾ
 ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਵੀ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਦ ਗਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

੧ ਓਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਦਾਸੀ ਚਉਥੀ ਚਲੀ ॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਵੀਰਾ ਨਾਉਂ ਮਲਾਰ ਨਾਲ
 ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਧਨਾਸਰੀ ਦੇਸੋਂ ਅੰਗੇ ਕੋ ਚਲਤੇ ਭਏ ਪਰ ਇਕ ਮੰਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਨਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬੀ ਅਤੇ ਸੀਹੋ ਔਰ
 ਘਿਹੋ ਏਹ ਚਾਰੋਂ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗ ਗਈ ਜਦ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਵਾਧਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਧਿਆਨ
 ਕ੍ਰਿਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਡਾ ਮਨ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਯਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕ੍ਰਿਧਰ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਵੀਰਾ ਨਾਉਂ ਮਲਾਰ ਹੈ ਅਗਲੇ ਗਿਰਾਉਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਕਰ
 ਚਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਓਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀਰਾ
 ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਓਥੇ ਮਰਦਾਨੇ ਜਾਇ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਵੀਰਾ ਮਲਾਰ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਅਹੁ ਵਾੜੀ ਵੀਰਾ ਮਲਾਰ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ
 ਜੀ ਉਥਾਈਂ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀਰਾ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਕਰ

ਕਹਿਆ ਹੇ ਵੀਰਾ ਅਲੇਖ ਕਉ ਸਲਾਮ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਵੀਰਾ ਮਲਾਰ ਨੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਵੀਰਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੌਨ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਹੋ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨਾਲ ਕੇ ਕੰਮ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਅਸਾਂ ਦੁਇ ਸੁਖਨ ਦਰਗਾਹ ਸੱਚੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛਣੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਵੀਰੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਜੋ ਏਹ ਕੌਣ ਲੋਕ ਹੈਨ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਪਾਸੋਂ ਕੇ ਪੁੱਛਦੇ ਆਹੋ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਾਈਂ ਲੋਕੋ ਅਸੀ ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਅਰਾਈਂ ਆਹੋ ਅਸੀ ਕੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਦਰਗਾਹ ਦੀ ਕੇਖਬਰ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਮਾਲੂਮ ਹੈ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਥੀਂ ਗੁਝਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਏਹ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਜਿਉਂ ਤਿਉਂ ਆਖ ਤਾਂ ਮਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਅਸਾਡੇ ਭਾਗ ਹੋਏ ਹੈਨ ਜੋ ਅਸਾਨੂੰ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਲਾਰ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਏਹ ਦੱਸੋ ਜੀ ਜੇ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈਨ ਸੋ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਮਹੰਮਦ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਜ਼ੀਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਸੂਰਤ ਹੈਨ ਹਿਕੇ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖੁਦਾਇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਸੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਆਪ ਮੇਹਰ-ਬਾਨੀ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੱਸੋ ਏਹੋ ਖੁਦਾਇ ਹੈਨ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧

(ਜਿਤ ਦਰ ਲਖ ਮਹੰਮਦਾ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ) ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਓਸ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ਉੱਪਰ ਕਈ ਲੱਖ ਮਹੰਮਦ ਹੈਨ ਅਤੇ ਕਈ ਲੱਖ ਬਿਸ਼ਨ ਹੈਨ ਅਤੇ ਕਈ ਲੱਖ ਸ਼ਿਵਜੀ ਅਥਵਾ ਮਹੇਸ਼ ਹੈਨ ॥ (ਲਖ ਲਖ ਰਾਮ ਵਡੀਰੀ ਅਹਿਲਖ ਰਾਹੀ ਲਖ ਵੇਸ) ਅਤੇ ਭਾਈ ਕਈ ਲੱਖਾਂ ਓਸਦੇ ਦਰਬਾਰ ਉੱਪਰ ਰਾਮ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਕਈ ਲੱਖਾਂ ਰਾਹ ਵਿਚ ਵੇਸ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੇ ਹੈਨ ॥ (ਲਖ ਲਖ ਓਥੇ ਜਤੀ ਹੈਂ ਸਤੀ ਅਹੁ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸ) ਅਤੇ ਭਾਈ ਕਈ ਲੱਖ ਓਥੇ ਸਤੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਕਈ ਲੱਖ ਓਥੇ ਜਤੀ ਹੈਨ ਅਤੇ ਕਈ ਲੱਖਾਂ ਦੱਤਾ ਤ੍ਰੇਓ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੈਨ ॥ (ਲਖ ਲਖ ਓਥੇ ਗੌਰਖਾ ਲਖ ਲਖ ਨਾਥਾਂ ਨਾਥ) ਅਤੇ ਭਾਈ ਲੱਖਾਂ ਓਥੇ ਗੌਰਖ ਹੈਨ ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਨਾਥ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ ॥ (ਲਖ ਲਖ ਓਥੇ ਆਸਨਾ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰਹਿਰਾਸ) ਅਤੇ ਭਾਈ ਲੱਖਾਂ ਓਥੇ ਆਸਣ ਧਾਰੀ ਹੈਨ ਤੇ ਕਈ ਲੱਖ ਗੁਰੂ ਚੇਲੇ ਹੈਨ ॥ (ਲਖ ਲਖ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਦਾਨੋ ਲਖ ਨਿਵਾਸ) ਸੁਣ ਭਾਈ ਮਲਾਰ ਓਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਉੱਤੇ ਲੱਖਾਂ ਦੇਵੀਆਂ ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਹੈਨ ਇੰਦ੍ਰ ਸਾਰਖੇ ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਦਾਨੋਂ ਹੈਨ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਦੇਉ ਹੈਨ ॥ (ਲਖ ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਅਉਲੀਏ ਲਖ ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾਂ ਸੇਖ) ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਪੀਰ ਹੈਨ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਪੈਕੰਬਰ ਹੈਨ ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਕਾਜੀ ਹੈਨ ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਮੁੱਲਾਂ ਹੈਨ ਅਤੇ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਸੇਖ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ ॥ (ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਂਤ ਨ ਆਈਆ ਬਿਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ

ਉਪਦੇਸ਼)

ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਦੇ ਹੈਨ ਸੁਣ ਭਾਈ ਵੀਰਿਆ ਇਤਨੇ ਜੋ ਹੋਏ ਹੈਨ ਸੋ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਕਹਾਇ ਗਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਨੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਥਾਪਿਆ ਅਤੇ ਨਾਹੀਂ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਲਈ ਤੇ ਨਾਹੀਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਪੁਛਿਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਗਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ (ਸਾਧਕ ਸਿੱਧ ਅਗਨਤ ਹੈਂ ਕੇਤੇ ਲੱਖ ਅਪਾਰ) ਅਤੇ ਹੋਰਜੋ ਸਾਧਿਕ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦੀ ਤਾਂ ਗਣਤੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀਂ ਓਹ ਤਾਂ ਅਪਾਰਹੀ ਹੈਨ (ਏਤੜਿਆਂ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈਂ ਬਿਨ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰ) ਅਤੇ ਜੇ ਭਾਈ ਕਦਾਚਿਤ ਏਤਨੇ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਵਰ ਪਾਏ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਬੀਚਾਰ ਥੀਂ ਤਾਂ ਸਭੇ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈਂ ਕਿ ਉਂਜੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਗਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ (ਸਿਰਨਾਥਾਂ ਕੇ ਏਕ ਨਾਥ ਸੱਤਿ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ) ਅਤੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨੇ ਅਉਤਾਰ ਹੋਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਨਾਥ ਹੈਨ ਹੋਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਜਿਤਨੇ ਹੋਏ ਤਿਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਉੱਪਰ ਸਤਿ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਉਸ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰਦਾ ਸੋ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਨਾਥ ਓਹ ਹੈ (ਨਾਨਕ ਤਾਂਕੀ ਕੀਮਤ ਨਾ ਪਵੈ ਬੇਅੰਤ ਬੇ ਸੁਮਾਰ) ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਲਾਰ ਜੀ ਓਹ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਉਸਦੀ ਕੀਮਤ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਥੀਂ ਨਾਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਉਹਦਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਬੇਸੁਮਾਰ ਹੈ ਉਸਦਾ ਸੁਮਾਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਮਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੀਰਾ ਮਲਾਰ ਪਾਸੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ ਓਨਾਂ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਗੇ ਕੋ ਰਲਤੇ ਭਏ ਮਲਾਰ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤੀ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਹੇ ਦੀਨਦਿਆਲ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਉਥੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਅੰਗੋ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਆਪਨਾ ਮੁਸੱਲਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਉੱਪਰ ਵਿਛਾਇ ਕਰ ਖੇਡਦਾ ਆਹਾ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੇਖਕਰ ਕਹਿਆ ਸਲਾਮ ਲੈਕਮ ਦਰਵੇਸ਼ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਲੇਖ ਕਉ ਸਲਾਮ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਕੁਰੇਸ਼ੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸਤ ਪੰਜਾ ਲੈਕਰ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਆਖਿਆ ਆਉ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦਾ ਸੈਲ ਕਰਵਾ ਲਿਆਵੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਸੈਲ ਕਰਦਿਆਂ ਕੁਛ ਨਦਰ ਵੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਮੁਨਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਹੇ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਉਸ ਮੁਨਾਰੇ ਕੀ ਖਬਰ ਲਿਆਉ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬਚਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾਂਹ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਆਖਿਆ ਜਾਂਨਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਆਪਣਾ ਮੁਸੱਲਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੁੱਟ ਕਰ ਮੁਸੱਲੇ ਉੱਪਰ ਬੈਠਕਰ ਖੇਡਦਾ

ਖੇਡਦਾ ਜਦ ਇਕ ਅਸਤਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇਕ ਮੁਨਾਰਾ ਹੈ ਜਦ ਓਥੇ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਂ
 ਕਿਆ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਬੀਸ ਆਦਮੀ ਬੈਠੇ ਹਨ ਓਥੇ ਜਾਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਸਤ ਪੰਜਾ ਲੈਕੇ
 ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਦਰਾਤ ਪਈ ਤਬ ਇਕੀਸ ਭਾਂਡੇ ਖਾਣਕੇ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਉਹ ਖਾਣੇ ਵੰਡਕੇ
 ਖਾਧੇ ਸਭਨੇ ਖਾਇਕਰ ਸੱਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਦ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਿਆ
 ਤਾਂ ਓਹ ਬੀਸ ਸੰਤ ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਓਹ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਓਸ ਦਿਨ ਓਥੇ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਾਰਾ
 ਦਿਨ ਸੈਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉੱਪਰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਇਕ ਜਹਾਜ਼ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ
 ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਕਹਿਆ ਐ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਦੇਖ ਕੋਈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਛੱਡ ਆਯਾ ਹੈ ਕੋਈ ਔਰਤ
 ਛੱਡ ਆਯਾ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਸਵਰੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਏਹ ਜਹਾਜ਼ ਨਾ ਗਰਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪੀਰ ਨੇ
 ਏਹ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਜਹਾਜ਼ ਡੁੱਬਾ ਨਾਹੀਂ ਜਦ ਫੇਰ ਰਾਤ ਪਈ ਤਾਂ ਓਹ ਬੀਸ ਫਕੀਰ
 ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਖਾਣਾ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਨਾ ਉਤਰਿਆ ਤਾਂ
 ਪੀਰ ਡੁੱਖਾ ਰਹਿਆ ਪਰ ਓਹ ਮਰਦ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜਾਂ ਸੁਬਹ ਹੋਈ ਤਾਂ ਓਹ
 ਸੰਤ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਉਸ ਦਿਨ ਭੀ ਓਥੇ ਰਹਿਆ ਜਾਂ
 ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਓਹ ਮੁਨਾਰਾ ਫਹਿਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਾ
 ਵਿਚਾਰਿਆ ਤੇ ਆਖਿਓਸੁ ਕਿ ਏਹ ਮੁਨਾਰਾ ਨਾ ਫਹੇ ਜਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਏਹ ਕਹਾ ਮੁਨਾਰਾ ਫਹਿਣੇ
 ਤੇਰਹਿ ਗਇਆ ਜਦ ਫੇਰ ਰਾਤ ਪਈ ਤਾਂ ਓਹ ਸੰਤ ਫੇਰ ਓਥੇ ਆਇ ਅਕੱਠੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਖਾਣਾ
 ਉਤਰਿਓ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕਿਸੇ ਬਦਬਖ਼ਤ ਨੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਭੰਗ
 ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਆਖਿਆ ਕਿ ਭਾਈ
 ਮੈਂ ਦੁਇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਇਕ ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਡੁੱਬਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਮੁਨਾਰਾ ਫਹਿੰਦਾ
 ਬਚਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਹੁੰਦਾ ਕਉਣ ਹੈਂ
 ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
 ਏਥੇ ਪੀਰਾਂ ਦੀ ਤੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਗਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪੀਰ ਤੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ
 ਠਉਰ ਹੈ ਅਤੇ ਏਥੇ ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਠਉਰ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਉਥੋਂ
 ਆਇਕੇ ਆਪਣਾ ਮੁਸੱਲਾ ਪਾਨੀ ਉੱਪਰ ਵਿਛਾਇ ਕਰ ਉੱਪਰ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਪਰ ਮੁਸੱਲਾ
 ਓਥੋਂ ਤੁਰੇ ਨਾਹੀਂ ਜਦੋਂ ਓਹ ਫਕੀਰ ਆਏ ਦਿਨ ਦੇ ਅਸਤ ਹੋਣੇ ਦੇ ਵਖਤ ਦੇਖਣ ਤਾਂ ਓਹ
 ਬੰਦਾ ਸਮੁੰਦ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਹੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੂੰ ਇਥੇ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਤਾਂ
 ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਮੁਸੱਲਾ ਚਲਦਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ ਯਾਦ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਮੁਸੱਲਾ ਚਲੇਗਾ ਤਾਂ ਪੀਰ
 ਜਲਾਲਦੀਨ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਕਉਣ ਹੋ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਸੀ ਵੀ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ

ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮੁਸੱਲਾ ਦੌੜਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਅਤੇ ਹੱਥ
ਬੰਨ੍ਹਕਰ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁੱਛਿਆ ਕਹੁ ਪੀਰ ਜੀ ਕਿਆ
ਭਿੰਨ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਆਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹੇ
ਗ਼ਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਆਪ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਉੱਪਰ ਆਇ
ਪਹੁੰਚਾ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਸਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਲਖ ਉਲਾਮੇ ਦਿਵਸ ਕੇ ਰਾਤੀ
ਮਿਲਨ ਸਹੰਸ ॥ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਿਠਿ ਛੱਡ ਕੇ ਕਰੰਗੀ ਲਗਾ ਹੰਸ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਕਰਮ ਕਰੰਗ ਹੈ ਓਥੇ ਹੰਸਾ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਓਥੇ ਨਾਬਹਿਨ
ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇਪੈਰ ਚੁੰਮੇ ਤਦ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਓਹ ਮੁਸੱਲਾ ਸੱਟ
ਘੱਤਿਆ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਯਾ ਜਾਹ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਤੂੰ ਪੂਰਾ ਪੀਰ ਕਰ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੀਰ ਕੇਹੜਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਪੀਰ ਫ਼ਰੀਦ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲਦੀਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਹੁ ਵਿਦਿਆ ਹੋਯਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਦੇਵ ਜੀ ਭੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲੇ ਚਲੇ ਸਮੁੰਦ ਦੀ ਬਰੇਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਪਤ ਹੁਏ ਅਰ
ਆਗੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇ ਆਦੇਸ ਕੀਤੀ ਤਾਂ
ਅੱਗੋਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਆਖਿਆ ਆਦੇਸ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਕਉ ਆਦੇਸ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ
ਆਉ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੀ ਆਈਏ ਬੈਠੀਏ ਜੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਸਿੱਧ ਭੰਡਾਰਾਤਯਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ
ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਰੇ ਭਰਥਰੀ ਤੂੰ ਪਾਨੀ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਡੋਲ ਕੋ ਲੈਕਰ ਪਾਨੀ ਕੋ
ਚਲਾ ਪਰ ਓਹ ਦੇਗ ਕੈਸੀ ਹੈ ਸੀ ਕਿ ਚੌਸਠ ਮਣ ਕਾ ਏਕ ਡੋਲ ਸੀ ਅਰ ਚਉਸਠ ਡੋਲ ਪਾਨੀ
ਕੋ ਉਸਦੇਗ ਮੇਂ ਪੜਤੇਬੇਸੋ ਭਰਥਰੀ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਕੇ ਆਪ ਹੀ ਲੈ ਆਤਾ ਥਾ ਜਾਂ ਭਰਥਰੀ
ਪਾਨੀ ਕੀ ਦੇਗ ਚੁਕ ਕਰ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਜਬ ਆਉਂਦਾ ਆਉਂਦਾ ਭਰਥਰੀ ਪੂਰਬ ਕੀ
ਤਰਫ਼ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕੁਰੰਗਾਂ ਕੀ ਕਤਾਰ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਬ ਭਰਥਰੀ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਏਕ
ਕੁਰੰਗ ਕੁਰੰਗਨੀ ਕੀ ਪੀਠ ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਕਲੋਲ ਕਰਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਅਰੇ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਕਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਨਰਕ ਕਉ ਪ੍ਰਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਓਹ
ਕੁਰੰਗ ਬੋਲਿਆ ਸੁਨ ਰੇ ਭਰਥਰੀ ਪਾਪੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਪਰ ਕਵਲਾਪਤਿ ਜੂਨਾ ਰਾਜੇ ਦੀ ਬੇਟੀ
ਹੈ ਅਰ ਦੁਇ ਵਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਿਆਹੀ ਹੈ ਅਰ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰ ਉਸਕਾ ਅਰਤੁਮਾਰਾ
ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਲ ਚਹੁੰ ਪਹਿਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੂੰ ਓਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇਂ ਤਾਂ ਨਰਕ ਥੀਂ ਬਚੇਂਗਾ
ਅਰ ਜੇਕਰ ਨਾ ਜਾਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਨਰਕਗਾਮੀ ਹੋਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਏਹ ਬਾਤ ਕੁਰੰਗ ਕੀ ਸੁਣ
ਕਰ ਚਿੱਤ ਮੇਂ ਬਹੁਤ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਇਕਰ ਪੁੱਛਿਆ ਅਰੇ ਕੁਰੰਗ ਓਹ ਕਿਤਨੇਕ

ਕੋਸਾਂ ਦਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕੁਰੰਗ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਰਥਰੀ ਓਹ ਪੈਂਡਾ ਉਣਾਨਵੇਂ ਕਰੋੜ
 ਕੋਸ ਹੈ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਏਹਤਾਂ ਮਾਰਗ ਕਲ ਪਹੁਚਨੇ ਕਾਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁਰੰਗ
 ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੁਨ ਭਰਥਰੀ ਜੇ ਨਾ ਪਹੁਚੇਂਗਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਨਰਕਗਾਮੀ ਹੋਵੇਂਗਾ ਜੇ ਕੱਲ
 ਤੁਮਾਰਾ ਉਸਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਭਰਥਰੀ ਲਗਾ ਰੁਦਨ ਕਰਨ ਤਬ ਚਲਤਾ
 ਚਲਤਾ ਭਰਥਰੀ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਭਰਥਰੀ ਓਹ ਦੇਗ ਆਪੇ
 ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਚਾਇ ਲੈਤਾ ਥਾ ਅਤੇ ਆਪੇ ਉਤਾਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਭਰਥਰੀ ਪਾਸੋਂ
 ਦੇਗ ਉਤਾਰਨ ਕੀ ਸਕਤੀ ਨਾ ਰਹੀ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸਿੱਧੋ ਜਤੀਓ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੋਂ
 ਦੇਗ ਉਤਾਰੋ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਹੇ ਸਿੱਧੋ ਜਤੀਓ ਭਰਥਰੀ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ
 ਦੇਗ ਉਤਾਰ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਉਠਕੇ ਭਰਥਰੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਦੇਗ ਉਤਾਰੀ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਚਾ ਆਜ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਕਿਓਂ ਕੁਮਲਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਹੇ ਸਿੱਧੋ ਮਹਾਂਪੁਰਖੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਆਜ ਬਡਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਜ ਆਇ ਬਨਿਆਂ ਹੈ ਏਹ ਮੇਰਾ ਕਾ
 ਰਜ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਰਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ
 ਭਰਥਰੀਨਾਥ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕੈਸਾ ਜ਼ਰੂਰਤ ਆਇ ਬਨਿਆਂ ਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਕੰਮ
 ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਰਕ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹਾਂ ਭਰਥਰੀ ਬਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੁੜ ਕਉ ਕੁਰੰਗ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕਵਲਾਪਤਿ ਜੂਨਾ ਰਾਜੇ ਕੀ ਬੇਟੀ ਹੈ ਸੋ ਦੁਇ ਵਾਰ
 ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਅੱਗੇ ਵਿਵਾਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕੱਲ ਤੁਮਾਰਾ ਔਰ ਉਸਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਸੋ ਜੇ ਕੱਲ ਚੁ
 ਪਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਓਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇਂ ਤਾਂ ਨਰਕੋਂ ਬਚੇਂਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਕੱਲ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇਂ ਤਾਂ ਨਰਕ
 ਗਾਮੀ ਹੋਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਸਿੱਧੋ ਨਾਥੋ ਜਤੀਓ
 ਤਪੀਓਕੋਈਐਸਾ ਹੈਜੋ ਭਰਥਰੀ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਕੋਸਾਂ
 ਕਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਣਾਨਵੇਂ ਕਰੋੜੀ ਕੋਸ ਹੈ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸਿੱਧਾਂ
 ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਸਭਨਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਦਿੱਤਾ ਅਰੇ ਭਰਥਰੀ ਏਹ ਤਾਂ ਮਾਰਗ ਕੱਲ ਪਹੁਚਨੇ ਕਾ
 ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਲਗਾ ਰੋਨੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਭਰਥਰੀ ਤੇਰੇ
 ਸਾਥ ਹਮ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਝ ਕਉ ਹਮ ਨਰਕ ਮੇਂ ਨਾਹੀਂ ਪੜਨੇ ਦੇਤੇ ਤਬ ਸੀਖ ਕਲੰਦਰੀ
 ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਖੜਾ ਹੁਆ ਕਹਿਆ ਭਰਥਰੀ ਸਿਤਾਬ ਤਈਆਰੀ ਕੀਚੈ ਤਾਂ
 ਭਰਥਰੀ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਤਈਆਰ ਹੋਇਚਲਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਗਾਨ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ
 ਕਰੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਰਬਾਬ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰੀ ਅਤੇ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਡੰਡੇ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਕਰੀ
 ਤਾਂਤੀਨੋਂ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇਕੇ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੂੰ ਅਰਸਭ ਸਿੱਧਾਂ ਕਉ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ ਕਰਕੇ ਉਡੇ
 ਤਬ ਜਾਤੇ ਜਾਤੇ ਜਬ ਸੂਰਜ ਤੇ ਚਾਰ ਜੋਜਨ ਉਰੇ ਗਏ ਤਾਂ ਜਾਇ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਉਤਰੇਤਬ
 ਦਿਨ ਪਹਿਰ ਡੇਡ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੇ ਜੂਨਾਪਤਿ ਰਾਜੇ ਕੀ ਨਗਰੀ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜਦਬਾਗਦੇ

ਗਿਰਦੇ ਗਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਰਥਰੀ ਹਮ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ
 ਹਮ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਉ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰਇਸ ਬਾਗ ਮੇਂ ਜਾਇ ਵੜ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਉਸ ਬਾਗ ਮੇਂ
 ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਜਾਂ ਆਗੇ ਦੇਖੇ ਤੋ ਕਵਲਾਪਤਿ ਰਾਨੀ ਕਾ ਧਉਲਰ ਹੈ ਅਰਕਵਲਾਪਤਿ
 ਬਾਰੀ ਮੇਂ ਬੈਠੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਥੀ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਏਕ ਜੋਗੀ ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੈਲ ਕਰ
 ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਵਲਾਪਤਿ ਰਾਨੀ ਨੇ ਦਾਸੀਆਂ ਸੇਕਹਿਆ ਅਰੀ ਜਾਇਕਰ ਜੋਗੀ ਕਉ ਪਕੜ
 ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਓ ਤਬ ਓਹ ਸਹੇਲੀਆਂ ਭਰਥਰੀ ਕਉ ਪਕੜਕਰ ਕਵਲਾਪਤਿ ਰਾਨੀ
 ਕੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਈਆਂ ਤਬ ਕਵਲਾਪਤਿ ਰਾਨੀ ਨੇ ਭਰਥਰੀ ਕੇ ਪਉਂ ਮੇ ਪਦਮ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ
 ਰਾਨੀ ਅੰਚਲਾ ਪਕੜਕਰ ਠਾਢੀ ਭਈ ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੀ ਹਮ ਤੋ ਜੋਗੀ ਹਾਂ ਅਤੇ
 ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਕਉ ਕਿਆ ਕਹਿਤੀ ਹੈਂ ਤਬ ਕਉਲਾਪਤਿ ਰਾਨੀ ਨੇ ਕਹ ਤੂੰ ਜੋਗੀ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਤਉ
 ਰਾਜਾ ਭਰਥਰੀ ਹੈਂ ਰਾਜਾ ਗੰਧਰਬਸੈਨ ਕਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੈਂ ਸੁਨੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਦੁਇ ਵਾਰ ਆਗੇਤੁਮਾਰਾ
 ਹਮਾਰਾ ਵਿਆਹ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅਬ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰ ਹਮਾਰਾ ਤੁਮਾਰਾ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਜਾਤੇਹੋਮੈਂ
 ਤੁਮਾਰਾ ਰਸਤਾ ਉਡੀਕਤੀ ਥੀ ਜਬ ਰਾਨੀ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਤਬ ਸਹੇਲੀਆਂ ਸੱਭੇ ਸਨਕੇ
 ਦਉੜੀਆਂ ਜਾਇਕਰ ਕਵਲਾਪਤਿ ਕੀ ਮਾਇ ਕੋ ਕਹਿਆ ਏਕ ਜੋਗੀ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆਯਾ ਹੈ ਅਰ
 ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਉਸ ਕਉ ਪਕੜ ਬੈਠੀ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਕੇ ਨਾਲ ਜਾਤੀ ਹੋਂ ਤਾਂ
 ਹਮ ਕਹਿਆ ਜੋ ਰਾਨੀ ਕਉ ਖਬਰ ਕਰੀਐ ਜਬ ਰਾਨੀ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਤਬ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ
 ਉਸ ਜਾਇਕਰ ਜੂਨਾ ਰਾਜੇ ਕੋ ਖਬਰ ਕਰੀ ਜੋ ਐ ਰਾਜਾ ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਬਾਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇਕ
 ਜੋਗੀ ਆਇ ਵੜਿਆ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣੀ
 ਤਾਂ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਕਿ ਜੋਗੀ ਕਉ ਪਕੜ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਜਾਇਕਰ
 ਜੋਗੀ ਕਉ ਪਕੜ ਲਿਆਯਾ ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਆਂਦਾ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਕਿ ਇਸ
 ਕਉ ਮਾਰ ਕਰ ਦਰੀਆਉ ਵਿੱਚ ਲੁੜਾਇ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਏਹ ਹੁਕਮ ਸੁਣਕਰ ਉਸ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਮਾਰ
 ਕਰ ਦਰਿਆਉ ਮੇਂ ਵੋੜ ਦੀਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਰਥਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕਰ ਦਰੀ-
 ਆਉ ਵਿੱਚ ਵੋੜ ਦਿੱਤਾ ਨੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭਰਥਰੀ ਮਰਨੇ ਕਾ
 ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਫੇਰ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਧਉਲਰ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਕਉ ਖਬਰ ਹੋਈ
 ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਫੇਰ ਪਕੜ ਮੰਗਵਾਯਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਚਿਖਾ ਵਿੱਚ ਭਰਥਰੀ ਕਉ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਫੇਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਰਥਰੀ ਨੂੰ ਚਿਖਾ ਵਿੱਚ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਭਰਥਰੀ ਕਦੀ ਨਾ ਸੜੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਰਥਰੀ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਡਕੇ ਫੇਰ
 ਧਉਲਰ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਕਉ ਖਬਰ ਹੋਈ ਕਿ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜੋਗੀ ਧਉਲਰ
 ਪਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਇਕ ਖਾਤਾ ਪੁੱਟਕਰ ਇਸ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਮਾਰਕਰ ਉੱਪਰ
 ਭੀਤ ਉਸਾਰ ਦੇਓ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਗੜ੍ਹ ਖੋਦਕਰ ਭਰਥਰੀ ਨੂੰ ਹੇਠ ਦੇਕ ਰ ਭੀਤ ਉੱਪਰ

ਉਸਾਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਰਥਰੀ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭਰਥਰੀ ਮਰਨੇ ਕਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਭਰਥਰੀ ਜ਼ਿਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਕੇ
ਉਸ ਧਉਲਰ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜੋਗੀ
ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਜੋਗੀ ਚੋਟਕੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਇਸ ਜੋਗੀ
ਕੋ ਤੁਮ ਗਲ ਵਿੱਚ ਰੱਸਾ ਪਾਇਕਰ ਸੂਲੀ ਦੇ ਦੇਓ ਤਬ ਏਹ ਜੋਗੀ ਮਰੇਗਾ ਜਾਂ ਏਹ ਰਾਜੇ ਨੇ
ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਰੱਸਾ ਜੋਗੀ ਦੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਪਾਇਕੇ ਲੈ ਤੁਰੇ ਫੋਲ ਵਜਦਾ ਹੈ ਅਰ
ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਭਰਥਰੀ ਨੂੰ ਸੂਲੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਭਰਥਰੀ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀਏ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੂਲੀ ਦੇ ਵਣ ਕਉ
ਲੈ ਗਏ ਹੈਨ ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਸ ਸੂਲੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਖੜੇ
ਹੋਏ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੂਲੀ ਵਲ ਨਦਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਓਸੇ ਵਕਤ ਸੂਲੀ ਹਰੀ ਹੋਇ
ਗਈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਫਕੀਰ ਕਉਣ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸਦੇ ਆਯਾਂ ਸੂਲੀ ਹਰੀ ਹੋਇ
ਗਈ ਹੈ ਦੇਖਾਂ ਜੋ ਏਹ ਕਵਣ ਹੈ ਤਬ ਜੂਨਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਇ ਕਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ
ਏਹ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕਵਣ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹ ਸੀਖ ਕਲੰਦਰੀ ਰੂਪ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹੈਨ ਔਰ ਏਹ ਰਾਜਾ ਭਰਥਰੀ ਹੈ ਰਾਜੇ ਗੰਧਰਬ ਸੈਨ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜੇ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਏਹ ਹਮਕੋ ਕਿਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿਆ ਐ ਰਾਜਾ ਏਹ ਤੇਰੀ
ਬੇਟੀ ਦੁਇ ਵਾਰ ਭਰਥਰੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਿਆਹੀ ਹੈ ਅਬ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰ ਯੇਹ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ
ਲੇਨੇ ਆਏ ਹੈਨ ਤਬ ਜੂਨਾ ਰਾਜਾ ਗਲ ਵਿਚ ਕਪੜਾ ਪਾਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ
ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਫਹਿ ਪਿਆ ਅਤੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਿਆ ਹੁਕਮ
ਹੈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਅਸੀ ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਮਾਂਗਨੇ ਆਏ ਹਾਂ ਆਜ ਕੀ ਰਾਤ
ਤੇਰੀ ਬੇਟੀ ਔਰ ਭਰਥਰੀ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮ ਰਾਜੇ ਹੈਂ ਕੁਛ ਜੰਵ ਕਾ ਸਾਮਾਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਭਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਐ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਆਪਨੇ ਘਰ ਜੰਵ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਕਰ ਜੰਵ ਆਵੇਗੀ ਤੋ ਰਾਜਾ ਆਗਾ
ਲੈਕੇ ਆਪਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਉ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਦੇ ਛਿਨਵੇਂ ਕਰੋੜ ਮੇਘਮਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਕੋ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਨ
ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦੇਵਤਾ ਹੈਨ ਸੋ ਭੇਜ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਏਹ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਕਰ ਸਭ ਭੇਜ
ਦੀਏ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਜੰਤੀ ਵਾਜੇ ਵਜਾਇ ਰਹੇ ਹੈਨ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਜੰਵ ਆਇ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਜਬ ਜੰਵ ਆਈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਕਿ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਤਨੀ ਜੰਵ ਆਈ
ਹੈ ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਮੁਲਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜੰਵ ਦੇ ਬੈਠਣੇ ਵਾਸਤੇ ਜਗਹ ਵੀ ਨਾਹੀਂ ਸਬ ਦੇਸ
ਮੱਲ ਲਿਆ ਹੈ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਭ ਸਮੱਗੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਾਂ

ਤੂੰ ਭੀ ਏਕ ਰਾਤ ਕਾ ਖਾਨਾ ਵੀਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਤਬ ਰਾਜੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਕਪੜਾ ਪਾਇਕਰ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਭੁੱਲ
ਗਿਆ ਹਾਂ ਜੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦੇਓ ਜੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੁਧ ਆਪੇ ਹੀ ਜੰਵ
ਮੰਗੀ ਹੈ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਕਹਿਆ ਪਰ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰ ਜਿੱਥੋਂ ਜੰਵ
ਆਈ ਹੈ ਓਥੋਂ ਹੀ ਅਹਾਰ ਆਇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ
ਕਰੀ ਹੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਜੋ ਛਿਨਵੇਂ ਕਰੋੜੀ ਮੇਘ ਆਪਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ
ਉਨਕਾ ਅਹਾਰ ਭੀ ਭੇਜ ਦੇਵੋ ਤਬ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਭੰਡਾਰੀ ਕੋ ਆਗਿਆ ਦਈ ਤਾਂ ਛੱਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਦੇ ਅਹਾਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਭ ਆਨੰਦ ਹੋਏ ਜਦ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਾਹੀਂ ਤਾਂ ਭਰਥਰੀ ਦੀਆਂ
ਲਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਘਾਂ ਕਉ ਵਿਦਾ ਦਈ ਵੁਹ ਆਪਨੀ ਆਪਨੀ ਪੁਰੀ ਕਉ ਜਾਇ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਭਲਾ ਕਾਜ ਹੂਆ ਪਤ ਰਹੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਪੜਾ ਗਲ ਵਿੱਚ ਘੱਤਕੇ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਹੋ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਏਹ ਤਿਲ ਫੁੱਲ ਔਰ ਕੰਨਯਾ ਮੰਗੀ ਸਾਥ ਲਏ ਜਾਓ ਜੀ ਤਬ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਐ ਰਾਜਾ ਵਸਤ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਹਮਤੇ ਪਹੁੰਚਤੀ ਭੀ
ਨਾਹੀਂ ਤਬ ਰਾਜਾ ਚੁਪ ਕਰ ਗਿਆ ਫੇਰ ਬਚਨ ਦੁਹਰਾਇਓ ਨਾਹੀਂ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਹੋ ਰਾਜਾ ਹਮ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਕਵਲਾਪਤਿ ਆਇ ਚਰਨੀਂ ਲਗੀ ਅਤੇ ਕਹਿਣ
ਲਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਦਾਸੀ ਹੋਂ ਹਮ ਕੋ ਤੁਮ ਈਹਾਂ ਛੋਡ ਜਵੋਗੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਕੇ
ਚਰਨਾਂ ਸਾਥ ਟਹਿਲ ਕਰੋਂਗੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਕਵਲਾਪਤਿ ਰਾਨੀ ਜੇ ਦਸ
ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਸਮਾਵੋਂਗੀ ਤਬ ਕਵਲਾਪਤਿ ਚੁਪਕਰ
ਰਹੀ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਵਲਾਪਤਿ ਇਕ ਭੋਛਨ ਮਰਦਾਨੇ ਕਉ ਦੀਆ ਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਮੇਰੀ
ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸੋ ਲੈ ਜਾਹੁ ਜਦ ਓਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਭਰਥਰੀ ਔਰ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਵਿਦਾ ਹੋਇ
ਚਲੇ ਤਾਂ ਆਪਨੀ ਆਪਨੀ ਅਸਵਾਰੀ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਰਬਾਬ ਚਲੇ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੁਛ ਗ੍ਰਸਤੀਆਂ ਦਾ ਆਂਦਾ ਹਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਦੇ ਆਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਕ ਭੋਛਨ ਆਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਫੇਰ ਦੇਹ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਏਹ ਭੇਜਨ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਓਹ ਭੋਛਨ
ਦਸਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸ ਮੂੰਹਿ ਆਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ
ਮੂੰਹਿ ਫੇਰ ਆਵਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਉਰੇ ਆਉ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾ
ਅੱਗੇ ਹੂਆ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਮੂੰਹਿ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਦਾੜ੍ਹਾ ਸੁਫੈਦ ਹੋਇ ਗਿਆ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਹ ਉਸ ਮੂੰਹਿ ਆਂਦਾ ਹਈ ਤਾਂ ਇਸ ਮੂੰਹਿ ਫੇਰ ਆਉ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇਕਰ ਓਹ ਭੋਛਨ ਫੇਰਕੇ ਦੇ ਆਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ
ਆਯਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਦੇ ਆਯਾ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ

ਔਰ ਭਰਥਰੀ ਏਹ ਤਿੰਨੇ ਓਥੋਂ ਸਵਾਰ ਹੋਏ ਤੋ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਮੈਂ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਾ ਹੋਏ ਔਰ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ ਕੀਆ ਸਭ ਕਉ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਰਥਰੀ ਕਾ ਕਾਰਜ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਕੀਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਸਿੱਧ ਰਾਜੀ ਹੁਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਆਦੇਸ ਆਦੇਸ
ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋਈ ਦਿਨ ਟਿਕੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮ ਕੋ ਆਗਿਆ ਦੇਹੋ ਹਮ ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੋਰਖਨਾਥ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭ ਸਿੱਧਾਂ
ਕਉ ਮਿਲਕਰ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਕਲਕੱਤੇ ਕੀ ਚਲੀ

ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਬਰੇਤੀ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦੇ ਖੇਡਦੇ ਅੱਗੇ ਕਲਕੱਤੇ ਦੀ
ਧਰਤੀ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਓਥੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਹੈਨ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ
ਰਾਜਾ ਵੀ ਬੀਮਾਰ ਹੈਸੀ ਜਦ ਲੋਕਾਂ ਆਇ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਫਕੀਰ ਜੀ ਅਸਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਦੇਖੋ ਜੀ
ਪਰ ਸਭ ਲੋਕ ਆਇ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਦੇਖੋ ਕੋਈ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਦੇਖੋ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਓਥੇ ਰਹੇ ਪਰ ਜੋ ਆਵੇ ਸੋ ਰੋਗ ਦੀ ਬਾਤ ਕਰੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਏਹ
ਖ਼ਬਰ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਆਪਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਫਕੀਰ ਆਏ ਹੈਨ
ਅਰ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਹੈਨ ਜੀ ਤੁਮ ਭੀ ਉਨ ਸੋ ਪੁਛੋ ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਜੀ ਸੁਖਪਾਲਕੀ ਉੱਪਰ
ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਯਾ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ
ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ਹੇ ਦੀਨਦਿਆਲ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਮੇਂ ਸਿਲਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੀ ਏਹ ਹਮਾਰਾ ਰੋਗ
ਗਵਾਈਏ ਜੀ ਆਪ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਰਬਾਬ
ਵਜਾਇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ
ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰ ੨ ॥ ਆਤਮ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਹਿਆਤਮ

ਚੀਨਸ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਪਛਾਣੀ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਹਉ ਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਬੁਰੇ ॥ ਜਹਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਹਾਂ ਏਕਾ ਬੇਦਨ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਬਦ ਧੁਰੇ ॥
੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਪੇ ਪਰਖੈ ਪਰਖਨ ਹਾਰਾ ਬਹੁਰ ਸੁਲਾਕ ਨ ਹੋਈ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰ
ਭਈ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਸਚ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰਿ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ
ਧਰਤ ਸਭੋਗੀ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦੇਹ ਸਿਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਕੁਟੰਬ ਸੰਜੋਗੀ ॥ ੩ ॥ ਰੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਬਿਸਨ ਸਰਦਾ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਹਰਿਪਦ ਚੀਨ ਭਏ ਸੇ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰ ਕਾ
ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਰੋਗੀ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸ ਨਦੀਆਂ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਰੋਗ ਭਰੇ ॥
ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ ਸੇ ਸਾਚ ਸੁਹੇਲੇ ਸਰਬੀ ਥਾਈਂ ਨਦਰ ਕਰੇ ॥ ੫ ॥ ਰੋਗੀ ਖਟ ਦਰਸਨ

ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਨਾਨਾ ਹਠੀ ਅਨੇਕਾ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਰਹਿ ਕਹਿ ਬਪੁਰੇ ਨਹ ਬੁਝਸਿ
ਇਕ ਏਕਾ ॥ ੬ ॥ ਮਿਠ ਰਸ ਖਾਇ ਸੇ ਰੋਗ ਭਰੀਜੈ ਕੰਦ ਮੂਲ ਸੁਖ ਨਾਹੀ ॥
ਨਾਮ ਬਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਨਮਾਰਗ ਅੰਤ ਕਾਲ ਪਛਤਾਹੀ ॥ ੭ ॥ ਤੀਰਥ ਭਰਮੈ
ਰੋਗ ਨਾ ਛੂਟਸਿ ਪੜਿਆ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦ ਭਇਆ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਸੇ ਅਧਿਕ ਵਡੇਰਾ
ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜ ਭਇਆ ॥ ੮ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਾ ਸਬਦ ਸਲਾਹੇ ਮਨ ਸਾਰਾ
ਤਿਸ ਰੋਗ ਗਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਅਨਦਿਨ ਨਿਰਮਲ ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਮ
ਨੀਸਾਣ ਪਇਆ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਇਸ ਆਤਮੇ ਮਹਿ ਰਾਮ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਚੀਨ ਔਰ
ਰਾਜਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੱਭੇ ਰੋਗ ਜਾਵਨ ਔਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਜਾਪ
ਕਰੋ ਔਰ ਮਨ ਮਹਿ ਸੱਚ ਵਸਾਵਹੁ ਔਰ ਅਨ ਦਿਨ ਮਨ ਕਉ ਨਿਰਮਲ ਰਾਖਹੁ ਤਾਂ
ਤੇਰਾ ਰੋਗ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ
ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ ਅਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਤਰਣ ਤਾਰਣ ਹੋ
ਹਮ ਕਉ ਭੀ ਆਪਣੀ ਦੀਖਿਆ ਦੇਹੋ ਤਬ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸਿੱਖ ਹੋਯਾ ਸਭ
ਰੋਗ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਏ ਔਰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਮੰਨਕਰ ਸਭ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ
ਸਿੱਖ ਹੂਏ ਔਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਾਪ ਲਗੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਕ ਧਰਮਸਾਲਾ ਬਣਾਈ
ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਗੇ ਕਰਨ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਰੋਜ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਜੇ
ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਔਰ ਸਭ ਕਉ ਨਾਮ ਦੀਆ ਤੋ ਏਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਯਾ ਔਰ ਬਡੀਆਂ
ਬਡੀਆਂ ਜਟਾਂ ਹੈਨ ਸੀਸ ਪਰ ਧਾਰੀਆਂ ਹੈਨ ਹਾਥ ਮੇਂ ਡੰਡਾ ਔਰ ਕਮੰਡਲ ਹੈ ਕਿਨਾਰੇ ਦਾਰ
ਧੋਤੀ ਹੈ ਸਰੀਰ ਪਰ ਭਸਮ ਚੜ੍ਹਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਓਹ ਸਾਧ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ ਆਇ
ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਤੁਮ ਕਉਨ ਹੋਜੋ ਸਭ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਭੁਲਾਇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਸਭ ਲੋਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਰਾਮ ਅਰ ਬਿਸ਼ਨ ਅਰ ਮਹਾਂਦੇਉ ਸਭ ਕੀ ਪੂਜਾ
ਭੁਲਾਇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਸਭ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਨ ਜਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਪਾਸੋਂ ਏਹ ਬਾਤ
ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਗਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ
ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੁਖ ਸਹੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖ ਲਹੈ
॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਬਿਰਥੇ ਸਭ ਜਨਮਾ ॥ ਬਿਖ ਖਾਵੈ ਬਿਖ ਬੋਲੀ ਬੋਲੇ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਨਿਹ
ਫਲ ਮਰਿ ਭ੍ਰਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਕਰਣ ਬਖਾਣੈ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ
ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕਰੈ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਉਰਝ ਮਰੈ ॥ ੨ ॥ ਡੰਡ
ਕਮੰਡਲ ਸਿਖਾ ਸੂਤ ਧੋਤੀ ਤੀਰਥ ਗਵਨਿ ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸਾਂਤਨ ਆਵੈ

ਜਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੋ ਪਾਰ ਪਰੈ ॥ ੩ ॥ ਜਟਾ ਮੁਕਟ ਤਨ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡ
 ਤਨ ਨਗਨ ਭਇਆ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਿਰਤਕੈ ਬਾਂਧੇ ਭੇਖ ਭਇਆ ॥ ੪
 ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੰਤਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲ ਜਤ੍ਰ ਕਤ੍ਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਆ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਾਖ ਲੇਹੁ
 ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਰਸਿ ਨਾਨਕ ਝੋਲ ਪੀਆ ॥ ੫ ॥ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹ ਸਬਦ
 ਕਹਿਆ ਤੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਪੈਰੀਂ ਆਇ ਪਇਆ ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੋਂ
 ਜਿਵ ਭਾਵੈ ਤਿਵ ਰਾਖਹੁ ਜੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਸ ਸਾਧ ਕਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਹੋ
 ਸੰਤ ਜੀ ਬਿਨਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀਂ ਹੋਤੀ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਵਾਕ ਲੈਕਰ ਰਾਮ ਕਾ ਜਾਪ
 ਕਰਨਾ ਤਬ ਓਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਦੀਨ ਬੰਧੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੋ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੋ ਜੀ ਤਬ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਸ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਔਰ ਓਹ ਨਿਹਾਲ ਹੁਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦ
 ਕਰੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਬਿਦਿਆ ਹੋਏ ਤੋ ਓਹ ਲੋਕ ਵਿਰਾਗ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਪਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕਉ ਲੈਕਰ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਸਭ ਕਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਇਆ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸੱਯਦ ਜਲਾਲ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
 ਓਥੋਂ ਅੰਤ੍ਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੱਯਦ ਜਲਾਲ ਦੀਨ ਉੱਚਦੇ ਆਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਜਾਂ ਵਡਾ ਵੇਲਾ ਹੋਇਆ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸਿੰਧੀ
 ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹਤੇ ਥੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਗੁਰਈ ਸਰ ਗੁਰ ਗੌਰਖ
 ਬਰਮਾ ਗੁਰ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥ ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਾਂ ਨਾਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਕਥਨਿ ਨ
 ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ
 ਜਾਈ ॥ ਪਾਤਾਲਾਂ ਪਾਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾਸਾਂ ਆਗਾਸ ॥ ਓੜਕਿ ਓੜਕਿ ਭਾਲਿ ਥਕੇ
 ਵੇਦ ਕਹਿਨ ਇਕ ਵਾਤ ॥ ਸਹਸ ਅਠਾਹਰ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾਂ ਅਸਲੂ ਇਕ ਧਾਤ ॥
 ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸ ॥ ਨਾਨਕ ਵੱਡਾ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਰ ਭੀ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹੀ ਪਰ ਓਹ ਸਿੰਧੀ ਦੁਹਿ ਜਾਗਹ ਪਰ ਅਟਕਿਆ
 ਇਕ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਤੇ ਔਰ ਏਕ ਪਾਤਾਲਾਂ ਅਕਾਸਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦੋਵੇਂ ਨੂੰ ਵੇਦ
 ਰਹੇ ਸਿੰਧੀ ਆਪਨੇ ਪੀਰ ਪਾਸ ਗਇਆ ਤਾਂ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਆਉ ਬੱਚਾ ਅੱਜ ਦਿਨ
 ਕਿਉਂ ਚਾੜ੍ਹਿਓ ਤਾਂ ਸਿੰਧੀ ਆਖਿਆ ਜੀਵੇ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤ ਅੱਜ ਇਕ ਮੈਨੂੰ ਬਡੀ ਹੈਰਾਨਗੀ
 ਲੱਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬੱਚਾ ਕੇਹੜੀ ਹੈਰਾਨਗੀ ਲੱਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੰਧੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪੀਰ
 ਸਲਾਮਤ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਦਰੀਆਓ ਦੇ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਵਦਾ ਹੈ ਪਰ ਓਸਨੇ ਬੜਾ ਕੁਫਰ ਦ

ਬਕਾਉ ਬਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕੈਸਾ ਬੱਚਾ ਬਕਾਉ ਬਕਿਆ ਹੈਸੁ ਤਾਂ ਸਿੰਧੀ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚਉਦਾਂ ਤਬਕ ਅਤੇ ਕੁਰਾਨ ਮਜੀਦ ਵਿੱਚ ਵੀ
 ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੇ ਚਉਦਾਂ ਹੀ ਲਿਖੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਏਡਾ ਤੂਫਾਨ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਲੱਖ
 ਹੀ ਲੱਖ ਆਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਦ ਦੀ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਤਦੋਂ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨਗੀ ਲਗ
 ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬੱਚਾ ਓਹ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਕਿੱਥੇ ਛੱਡਿਓਈ ਤਾਂ ਸਿੰਧੀ ਕਹਿਆ
 ਪੀਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਰਿਆਉ ਉੱਪਰ ਨੁੰਵਦਾ ਛੱਡ ਆਯਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬੱਚਾ
 ਜਾਹ ਉਸਨੂੰ ਸੱਦ ਕੇ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੰਧੀ ਸੱਦਣੇ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੱਗੇ
 ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਮਿਲ ਪਏ ਤਾਂ ਸਿੰਧੀ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਜੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪੀਰ
 ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਸੀਂ ਤੈਂਡੇ ਪੀਰ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ
 ਕੌਜਾਤੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿੰਧੀ ਵੇਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਪੀਰ ਦੇਖ ਰਹਿਆ ਸੀ
 ਤੋਇਤਨੇ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰੀ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਪੀਰ ਪੁੱਛਿਆ ॥ ਉਤੇ
 ਬੰਦੇ ਪਹੀਅੜੇ ਇਤੇ ਅਚਾਇਨ ॥ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਜਵਾਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਗੱਲ
 ਅਪਾਰ ਸੰਦੀਆਂ ਜੋ ਮੰਗੇ ਸੋ ਦੇਨ ॥ ਤਾਂ ਪੀਰ ਸਈਅਦ ਜਲਾਲ ਅੱਗੋਂ ਉਠਕਰ ਦਸਤ ਬੋਸੀ
 ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੂੰਹਿ ਤੇ ਬਰਨਕੀਤਾ ॥ ਯਾਰ ਸਲਾਮਾਲੈਕ ਬਰਾ ਖੁਦਾਈ ਸੱਚ ਕਹੁ ॥ ਦਰਗਹਿ
 ਕੀ ਵਸੇਖ ਆਖ ਸੁਣਾਈ ਸੱਚ ਮੂੰ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਪੀਰ ਸੁਣਾਉ ਸੱਚ ਅਗੇ
 ਦਰਗਹਿ ਸੋਹਿਨ ॥ ਝੁਠੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਨਾਹੀਂ ਠਉ ਫੇਰ ਚਉਰਾਸੀਹ ਹੁੰਟੀਆਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿੰਧੀ
 ਆਖਿਆ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਈਵੇਂ ਹੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਹੀ
 ਪਰਚ ਚਾਏ ਤਾਂ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਕਹੁ ਬੱਚਾ ਤੂੰ ਕੇ ਆਖਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਿੰਧੀ ਆਖਿਆ ਹੇ ਪੀਰ
 ਸਲਾਮਤ ਤੁਸਾਂ ਵੀ ਚਉਦਾਂ ਹੀ ਆਖੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਰਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਉਦਾਂ ਹੀ ਲਿਖੇ ਹਨ
 ਅਤੇ ਪੈਕੰਬਰਾਂ ਵੀ ਚਉਦਾਂ ਹੀ ਆਖੇ ਹਨ ਔਰ ਇਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਨੇ ਲੱਖਾਂ ਕਹੇ ਹਨ ਸੋ ਮੈਂ
 ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਏਹ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣ ਬੱਚਾ ਝੁਠਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੋਂ ਚਉਦਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਖੁੱਲੀ ਹੈ ਓਹ ਚਉਦਾਂ ਆਖਦੇ
 ਹੈਂ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਖੁੱਲੀ ਹੈ ਓਹ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੀਰ
 ਸਈਅਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਲੱਖਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਸੁਣ ਪੀਰ ਜੀ ਲੱਖਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਤੋਂ ਅੱਗੇ ਮੈਂ ਕੀ
 ਜਾਣਾਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਬੱਚਾ ਲੱਖਾਂ ਥੀਂ ਅੱਗੇ ਇਸਨੋਂ ਵੀ ਖ਼ਬਰ ਨਾਹੀਂ ਜਿੱਥੋਂ ਤੀਕਰ ਇਸਦੀ
 ਨਜ਼ਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਆਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿੰਧੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ ਕੀਕਰ ਹੈ
 ਜੋ ਇਸਨੋਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋ ਕਉਣ ਹੈਨ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਦੀਨ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਦਰਵੇਸ਼ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਮੈਂ ਕੇ ਜਾਣਾਂ ਤਾਂ

ਪੀਰ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ਹੁਣ ਲੇਟ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਤੁਸਾਂ ਥੀਂ ਪੁੱਛਣ ਆਯਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਿਕੇ ਨੀਂਗਰ ਭੀ ਦੱਸ ਦੇਵਨ ਪਰ ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਣੇਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪੀਰ ਜੀ ਹੱਥੋਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆਈ ਪੁੱਛਣ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੱਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਸਭਨਾਂ ਸਿੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਯਾ ਤੇ ਕਹਿਓਸ ਭਾਈ ਏਹ ਦਰਵੇਸ਼ ਅਸਾਡੇ ਤਕੀਏ ਉੱਪਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਅਸੀ ਇਨਾਂ ਨੇਂ ਬੈਠਾਇ ਜਾਂਦੇਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਡੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਤੀਕਰ ਬਿਹਜ ਕਰ ਜਾਨਣਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਉਂਦਿਆ ਤੋੜੀ ਇਨਾਂਦਾ ਹੁਕਮ ਬਜਾਇ ਲਿਆਉਣਾ ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਥੀਂ ਉਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾਂਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਮਾਲੂਮ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਡੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਤੀਕਰ ਏਥੋਂ ਜਾਣਾ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸੀਕੋਹੜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦੇਹੋ ਤਾਂ ਪੀਰਨੇ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂਦਾ ਜਵਾਬ ਲੈਣੇ ਵਾਸਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਕਿਸ ਜਗਾ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਸੀ ਮੱਕੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਲਿਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਰਾਹ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਪੀਰ ਇੱਕ ਕਬਾ ਗਲ ਪਾਯਾ ਅਤੇ ਕੁਲਾਹ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਆਸਾ ਪਕੜਿਆ ਇੱਕ ਅਸਤਾਵਾ ਲਿਆ ਪੈਰੀਂ ਕਉਸਾਂ ਪਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸੱਲਾ ਕੱਛ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਲਿਆ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੱਕਾ ਓਹ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੱਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਓਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛਕੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਬਾਲਾ ਏਹ ਫਕੀਰ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦਾ ਪੀਰ ਕੱਚਾ ਹੈ ਸੁ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਸੱਯਦ ਜਲਾਲ ਜਹਾਜ਼ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੱਯਦ ਜਲਾਲ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਨਜ਼ਰੀ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੱਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਖੁਦਾਇ ਜੀ ਜੇਕਰ ਏਸ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਜਹਾਜ਼ ਜਾਇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਏਸ ਪਹਾੜ ਦੀ ਵੀ ਸੈਲ ਕਰ ਲਈਏ ਕੁਦਰਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਨਾਲ ਐਸਾ ਝੱਖੜ ਵਗਿਆ ਜੋ ਜਹਾਜ਼ ਓਸੇ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਜਾਇ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਕਾ ਮਿਲਿਆ ਭਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਨ ਉਤਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਉਤਰ ਪਵੇ ਤਾਂ ਪੀਰ ਉਸੇ ਵਕਤ ਉਤਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਪਹਾੜ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਜਾਂ ਉੱਪਰ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤੇ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਜਗਹ ਬਣੀ ਹੈ ਤੇ ਮਸਨਦ ਵਿੱਛੀ ਹੈ ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਸੇਜਾ ਹੈਨ ਸਭ ਸਮਿੱਥੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਤੇ ਓਥੇ

ਰਹਿਣਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਨੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਪਦਾਰਥ ਸੁੰਦੇ ਤਾਂ
 ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਕੋਈ ਤਾਂ ਆਵੇਗਾਈਨਾ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਓਥੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਸੈਲ
 ਕਰਨ ਲਗਾ ਜਾਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਰਖਾ ਲਗੀ ਹੋਵਨ ਤਾਂ
 ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਦੇਖਕਰ ਕਹਿਨ ਲੱਗਾ ਐ ਖੁਦਾਵੰਦਾ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਹੈ ਓਥੇ ਨਹੀਂ ਵਰਸਦਾ
 ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਓਥੇ ਵਰਸਦਾ ਹੈ ਪੀਰ ਦੇ ਇਤਨੇ ਕਹਿਣੇ ਨਾਲ ਓਹ ਵਰਖਾ ਰਹਿ ਗਈ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਓਸ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਬੜੇ ਅੱਛੇ ਸੁੰਦਰ
 ਸਰੂਪ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਰੂਪ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਆਸਣਾਂ ਉੱਪਰ ਬੈਠੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਰਹੇ
 ਹਨ ਤਾਂ ਪੀਰ ਜਲਾਲ ਵੀ ਇੱਕ ਦੇ ਪਾਸ ਬਹਿ ਗਿਆ ਜਾਂ ਰਾਤ ਪਹਿਰ ਗਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਸੇ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਭੋਜਨ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਜਿਸਦੇ ਪਾਸ ਸਯਦ ਜਲਾਲ
 ਬੈਠਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂ
 ਰੇ ਭਾਈ ਭੋਜਨ ਉਤਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਉਤਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਰਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪਰਚੇ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਰੇ
 ਪਰਚੇ ਕਿਉਂ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਇੱਕ ਕਿਸੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੈ ਓਸਨੂੰ ਭੋਜਨ
 ਨਹੀਂ ਉਤਰਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਓਸਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ
 ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਹਾਰ ਕਿਸਦਾ ਅਤੇ ਓਹ ਕਿਸਦਾ ਤਾਂ ਓਸ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਹਾਰ ਭੀ ਓਸਦਾ ਤੇ ਓਹ
 ਵੀ ਓਸਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ [ਚਿਕਾਰਾ] ਕਉਨ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰਫ ਦਰਮਿਆਨ
 ਲੈ ਆਵੇਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਏਹ ਆਪਣੇ ਆਸਨ ਉੱਪਰ ਆਇਕਰ ਭੋਜਨ ਖਾਇਕਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਪਰ
 ਦੇਣ ਤੋਂ ਸੰਗਦਾ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਚੁਪਕਰ ਕੇ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਆਖਿ ਓਸ ਕਿ ਵਾਹ
 ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਓਹ ਚਲੇ ਗਏ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਜਾਂਦੇ ਨਾ ਦੇਖੇ ਜਾਂ ਅਗਲੀ
 ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਓਹ ਮਹਾਪੁਰਖ ਜਾਂਦੇ
 ਨਜ਼ਰੀ ਨਾ ਆਏ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਖੁਦਾਇਵੰਦਾ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ ਏਹ ਕਹਿਕਰ
 ਫੇਰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਆਇ ਬੈਠਾ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਭੁੱਬਦਾ ਹੈ
 ਅਤੇ ਤੰਦੂਆ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਪੀਰ ਦੇ ਚਿੱਤ ਵਿੱਚ ਆਈ ਤੇ ਕਹਿ ਓਸ ਯਾ ਖੁਦਾਵੰਦਾ
 ਕੋਈ ਮਾਇ ਬਾਪ ਛੱਡ ਆਯਾ ਹੈ ਕੋਈ ਪੁੱਤ੍ਰ ਧੀਆਂ ਛੱਡ ਆਯਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਕਰ ਜਾ ਕਫਾਇਕਰ ਮਾਲ
 ਲੱਦਿਆ ਹੈ ਹੇ ਖੁਦਾ ਤੇਰਾ ਕੀ ਸੋਚੇਗਾ ਜਾਂ ਏਹ ਗੱਲ ਪੀਰ ਨੇ ਆਖੀ ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਭੁੱਬਟ ਥੀਂ ਰਹਿ
 ਗਯਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਸਵੇਰੇ ਚਲੀਏ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਦੇਖੀਏ ਜਾਂ ਫੇਰ
 ਪਹਾੜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸੱਭੇ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਗਹ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਸੇ ਪਾਸ
 ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਜਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਵੇਲਾ ਅਹਾਰ ਉਤਰਨ ਕਾ ਹੁਆ ਤਾਂ ਓਸਨੂੰ ਅਹਾਰ ਨਹੀਂ ਉਤਰਿਆ
 ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਧ ਵਿਸਮਾਦ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪਾਸ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ

ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਓਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂ ਰੇਅਹਾਰ ਉਤਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਕਹਿ ਜੀ ਉਤਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਪਰਚੇਹੋ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਹੀਂ ਪਰਚੇ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਸ ਸਾਧ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕੱਲ ਵਾਲਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਅੱਜ ਵੀ ਭੁੱਖਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਓਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ਦੇਖੀਏ ਜੋ ਕਿਆ ਤਕਸੀਰ ਓਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੱਥ ਲਗਾ ਓਹ ਸਾਧ ਆਨਕੇ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਜਾਇ ਖਲੋਤਾ ਤਾਂ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਓਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਆਯਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕਿਥਾਉਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਕਹਿ ਜੀ ਮੈਂ ਉੱਚ ਥੀਂ ਆਯਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੱਕੇ ਵਿੱਚ ਚਲਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਕਹਿਆ ਹੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਓਥੇ ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਚਲਿਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸੱਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਲੱਛਨ ਪੁੱਛਨ ਚੱਲਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਦੇਖਣ ਚੱਲਿਆ ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਸਤਰਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿਤਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮਾਲੂਮ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਆਪਨੀ ਉਮਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾ ਇਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਕਦੀ ਭੁੱਖਾ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਮੈਂ ਕਦੀ ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੂੰ ਆਪਨੀ ਤਕਸੀਰ ਜਾਹਰ ਕਰ ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਤਕਸੀਰ ਕੀਤੀ ਪਰ ਤੂੰ ਅੱਛੀ ਤਰਾਂ ਦੇਖਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਏਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿਆ ਹਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਵਿੱਚ ਬਾਰਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਹੋ ਖੁਦਾਇਤੂੰ ਇਹ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਹੈ ਓਥੇ ਮੀਂਹ ਨਹੀਂ ਪਾਂਵਦਾ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲੋੜ ਓਥੇ ਮੀਂਹ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈਂ ਜਾਂ ਮੈਂ ਏਹ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਮੀਂਹ ਪੈਣੇ ਥੀਂ ਬੰਦ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਜੀ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਦ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਜਹਾਜ਼ ਭੁੱਬਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਯਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਐ ਖੁਦਾਵੰਦਾ ਕੋਈ ਮਾਂ ਬਾਪ ਛੱਡ ਆਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਪਨੀ ਔਰਤੋਂ ਧੀਆਂ ਪੁੱਤ ਛੱਡ ਕਰ ਆਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਰਜ਼ਾ ਕਫਵਾਇ ਕਰ ਬਿਪਾਰ ਕਰਨੇ ਆਯਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜਹਾਜ਼ ਭੁੱਬ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਸੌਰ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਮੈਂ ਏਹ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਭੁੱਬਣੇ ਥੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਓਸ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਮਨਮੁਖ ਨੂੰ ਏਥੋਂ ਕੱਢ ਦੇਓ ਕਿਉਂਕਿ ਐਸੇ ਸੁਠੇ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਏਹ ਅਸਾਡੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੇਹੜੀ ਗੁਸਤਾਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਜੇ ਓਸ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਸੋ ਓਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਓਸਦੇ ਭਾਣੇ ਮੇਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੂੰ ਹੁਣ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਂਗਾ ਕਿ ਜੋ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੋ

ਖੁਦਾਇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਮੈਂ ਬੜਾ ਪੀਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੁਰਮੁਖ ਨਹੀਂ ਫੇਰਦੇ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖ ਕਉਣ ਹੈਨ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਕਉਣ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ ਫੇਰੇ ਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਠਾ ਕਰਕੇ ਮੰਨੇ ਅਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਇੱਕੋ ਜੇਹਾ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਹਰ ਵਿੱਚ ਸਾਈਂ ਜਾਣੇ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੇ ਸੁਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਜਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਏਹ ਲੱਛਨ ਹੈਨ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਜੇਹੜਾ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਉੱਪਰ ਸ਼ੱਕ ਕਰੇ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ਨਹੀਂ ਓਹ ਬੇਮੁਖ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੰਤ ਜੀ ਏਹ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਭਲਾ ਹੋਯਾ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਨੇੜੇ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ਜੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀ ਮੱਕੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਸਾਂ ਜੀ ਪਰ ਅਸੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਹਬ ਵਾਲਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛਣ ਚਲੇ ਸਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਕਹੜਾ ਹੋ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਤਕੀਏ ਉੱਪਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਯਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਇਕ ਫਕੀਰ ਛੱਡ ਆਯਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਤਕੀਏ ਤੇ ਛੱਡ ਆਯਾ ਹੈਂ ਭਾਈ ਓਹ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਏਹ ਸਾਧ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਸ ਰਾਤ ਸਾਰੀ ਜਾਗਦਾ ਰਹਿਆ ਜਦ ਓਨਾਂ ਦੇ ਜਾਵਣ ਦਾ ਵਕਤ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ ਜਦ ਓਹ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਓਸ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਰ ਅੱਛਾ ਹੁਨ ਕੋਈ ਜਹਾਜ਼ ਆਵੇ ਤਾਂ ਚੜ੍ਹ ਕਰ ਆਪਨੇ ਤਕੀਏ ਕੋ ਚਲੀਏ ਜਦ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਅ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇਕ ਜਹਾਜ਼ ਆਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਉਸ ਜਹਾਜ਼ ਉੱਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਪਰ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਆਇ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲ ਦਸਤ ਬੋਸੀ ਲਈ ਅੱਗੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਵੀ ਦਸਤ ਬੋਸੀ ਕਰੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਜੇ ਤੁਮ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪੁੱਛਣ ਗਏ ਸਾਓ ਸੋ ਦੱਸੋ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਜਵਾਬ ਲਿਆਏ ਤਾਂ ਕਹੁ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਨੂੰ ਮਲੂਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਸੁਣ ਆਯਾ ਸੋ ਸਭ ਆਪ ਅੱਗੋਂ ਕਹਿ ਦੇਤਾ ਹੋਂ ਜੋ ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਅਤੇ ਭਾਲੇ ਉੱਪਰ ਰਾਜੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਏਕ ਸਮ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੇ ਨਾਹੀਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਏਹ ਜਵਾਬ ਤੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਲਿਆਇਆ ਹੈਂ ਤਾਂ ਪੀਰ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈਂ ਜਦ ਏਥੋਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਇਕ ਪਹਾੜ ਆਯਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਪਹਾੜ ਉੱਪਰ ਜਾਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਆਹੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਅਹਾਰ

ਉਤਰਿਆ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਂ ਦਾ ਆਉਣ ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਖਬਰ ਜੋ ਕਿੱਥੋਂ
 ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁੱਛਿਆ ਹੋ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਓਹ ਕਉਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਹੈਗੇ ਸਨ ਤਾਂ
 ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਂ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਇਆ ਬਹੁਤ ਸੀ ਏਸ
 ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਪੁੱਛ ਨਾ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ ਸੁਧ ਪਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾਹੁਣ ਤੁਸਾਡੇ
 ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੀ ਆਂਵਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁਸਾਡੇ ਸਦਕਾ ਹੁਣ ਏਵੇਂ
 ਦਿਲ ਆਂਵਦੀ ਹੈ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ
 ਹੁਣ ਅਸਾਨੋਂ ਵਿਦਿਆ ਦੇਓ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਥੇ ਕੋਈ ਦਿਨ
 ਰਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਬਾਤਾਂ ਰਬ ਪ੍ਰਸਤੀ ਦੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਰੁਖਸਤ ਦੇਵੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਨੇ
 ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਨੂੰ ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਸ ਪਰਬਤ ਉੱਪਰ ਕਉਣ ਸਾਧ ਹੈਗੇ ਸਨ ਜਿਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਏਹ
 ਪੀਰ ਪੁੱਛ ਕਰ ਮੁੜ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਸ ਪਰਬਤ ਉੱਪਰ
 ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਈਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੈਂ ਉਨਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਆਹੀ ਓਹ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੈਨ ਅਤੇ ਮਹਾਂ
 ਪੁਰਖ ਆਹੇ ਅਤੇ ਓਨਾਂ ਦੇ ਬਾਝੋਂ ਸੱਈਯਦ ਜਲਾਲ ਸਿੱਧਾ ਨਾਹੀਂ ਸੀ ਹੋਂਦਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ ਕੇਹੜੀ ਤਰਫ ਚਲਦੇ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਜਿਧਰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਚੱਲਸੀ ਉਸੇ ਪਾਸੇ ਚਲਾਂਗੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਜੁਗਾਵਲੀ ਲਿਖਯਤੇ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉਣ ਅਹਾਰੀ ਹੂਏ ਅਤੇ ਨਾਲ
 ਝੰਡਾ ਬਾਢੀ ਥਾ ਬਿਸੀਅਰ ਦੇਸ ਵਾਲਾ ਤਿਸਨੋਂ ਜੁਗਾਵਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਨਗਰ ਛੁਟ ਘਾਟ
 ਕਾ ਤਿਸ ਮਹਲਿ ਬਿਸਾਦ ਪੜ੍ਹਦਾ ਥਾ ॥ ਅੰਗੇ ਜੁਗਾਵਲੀ ਚਲੀ ॥ ਚਹੁ ਅੱਖਰਾਂ ਕਾ ਮਥਿਤ
 ਝੰਡੇ ਬਾਢੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੬੬ ॥ ਆਰਬਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਵਰਿਆਂ
 ਪੰਤਾਲੀਆਂ ਕੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹਾ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਬਹੁਤ ਧਉਲਾਤੇ ਬੋੜਾ ਕਾਲਾ ॥ ਜੁਗਾਵਲੀ
 ॥ ੪੦ ॥ ਜੁਗ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਿਆਂ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਸੋ ਸਿੱਧ ਨਾਥ ਕਉ ਸੁਣਾਇ ਆਰਬਲਾ
 ਦਸਾਈ ॥ ਆਗੇ ਪਉੜੀ ਚਲੀ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਬਹੱਤਰ ਲੱਖ ਅਠਾਈ
 ੧੭੨੨੮ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਅਨੰਤ ਯੁਗ ਅਨੰਤ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਮਹਿ ਵਾਹ ਵਾਹ
 ਕਹਿਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਨੰਤ ਯੁਗ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖਲਾਥਾ ॥ ੧ ॥
 ਇਕ ਕਰੋੜ ਅਠਾਇਠ ਲੱਖ ਅਠਠਾਲੀ ੧੬੮੪੮ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਦੁਰਲੱਭੈ ਆਜੁਗਾ
 ਵਾਹ ਵਾਹ ਕੀਨਾ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪ ਲੀਨਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੁਰਲੱਭੈ ਆਜੁਗਾ ਕੀ

ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੨ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਪਚਵੀਜਾ ਲੱਖ ਬਾਨਵੇ
ਹਜ਼ਾਰ ੧੫੫੯੨੦੦੦ ॥ ਬੱਜਰ ਯੁਗ ਮਹਿ ਕੀਰਤਨ ਗਾਇਆ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਮਹਿ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਹ ਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੱਜਰ ਯੁਗ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ
ਲਾਥਾ ॥ ੩ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਚੁਰੰਜਾ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ੧੫੪੮੪੦੦੦ ॥ ਧਰਮ ਯੁਗ
ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਭ ਧਰਿਆ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਮਹਿ ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਿਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਧਰਨ ਯੁਗ
ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੪ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਚਉਰੰਜਾਲੱਖਤਰੀਹ
ਹਜ਼ਾਰ ੧੫੪੩੦੦੦੦ ਗਉਸਾਲਿਆ ਯੁਗਿ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਤਾ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਵਾਹ ਵਾਹ ਪਛਾਤਾ
॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗਉਸਲਿਆ ਯੁਗ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੫ ॥
ਇਕ ਕਰੋੜ ਪੰਜਾਹ ਲੱਖ ਅਠਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ੧੫੦੨੮੦੦੦ ॥ ਦੁਰਲੰਭੈ ਯੁਗ ਕੀਤਾ ਏਹ
ਧਿਆਨ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਮਹਿ ਵਾਹ ਵਾਹ ਪਰਧਾਨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੁਰਲੰਭ ਯੁਗ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥
ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੬ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਬੈਤਾਲੀ ਲੱਖ ਛਿਵੰਜਾ ਹਜ਼ਾਰ
੧੪੨੫੬੦੦੦ ॥ ਰੇਚਕ ਯੁਗ ਰਚ ਰਹਿਆ ਗਿਆਨੀ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਵਾਹ ਵਾਹ ਮਤਿ ਜਾਣੀ
॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰੇਚਕ ਯੁਗ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੭ ॥ ਇਕ
ਕਰੋੜ ਅਠੱਤੀ ਲੱਖ ਬੈਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ੧੩੮੪੨੦੦੦ ॥ ਮਨਮਾਲ ਯੁਗ ਮਹਿ ਮਾਨ
ਮਿਟਾਨਾ ॥ ਸਹਿਜ ਵਾਣ ਮਹਿ ਵਾਹ ਵਾਹ ਮਿਤ ਜਾਨਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਮਾਲ ਯੁਗ ਕੀ
ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੮ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀ ਲੱਖ ਬਾਨ ਵੇਂ
ਹਜ਼ਾਰ ੧੩੩੯੨੦੦੦ ॥ ਚਕ੍ਰ ਯੁਗ ਚਿਤ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਚਿਆ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਮਹਿ
ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਚਿਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਚਕ੍ਰ ਯੁਗ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ
ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੯ ॥ ਨਉ ਯੁਗ ਨਿਬੜੇ ਵੱਢੇ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਅਗੇ ਵੱਢੇ ਕੀ ਪਉੜੀ
ਕਹੀ ॥ ਵੱਢਾ ਨੀਕਾ ਵਾਸਦੇਵਾ ॥ ਆਪੇ ਚੇਲਾ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ॥ ਵੱਢੇ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪ
ਲੀਨਾ ॥ ਨਵ ਯੁਗ ਵੱਢਾ ਮਥ ਕਰ ਕੀਨਾ ॥ ਅੱਖਰ ਫੁੰਡ ਵੱਢਾ ਨਾਉਂ ਧਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਉ ਯੁਗ ਵੱਢਾ ਕਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਧਿਆਉ ਵੱਢੇ ਕਾ ਨਿਬੜਿਆ ॥ ਤੇਹ ਕਰੋੜ ਚਉਹਤਰ ਲੱਖ
ਬਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ੧੩੭੪੩੨੦੦੦ ॥ ਵੱਢੇ ਕੇ ਯੁਗਾਂ ਕਾ ਜੋੜ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਮਹਿ ਵਾਹ ਵਾਹ
ਕੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਆਗੇ ਹਾਹ ਚਲਿਆ ਹੈ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਉਨੱਤੀ ਲੱਖ ਸੱਠ ਹਜ਼ਾਰ
੧੨੯੬੦੦੦੦ ॥ ਬਿੰਦ੍ਯਾ ਯੁਗ ਮਹਿ ਬਿੰਦ੍ਯਾ ਬੀਰਾਰੀ ॥ ਹਾਹੇ ਸਿਉਂ ਕੀਨੀ ਰੁਜਕਾਰੀ ॥
ਹਾਹੇ ਸੰਗ ਬੈਠਤ ਉਠਤ ਬੋਲਤ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪ ਕਦੇ ਨਾ ਡੋਲਤ ॥ ਕਹੁ
ਨਾਨਕ ਸੰਜਮਵਾਣ ਕੀ ਗਾਥਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੧ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ
ਪੰਚੀਸ ਲੱਖ ਅਠਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ੧੨੫੨੮੦੦੦ ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਯੁਗ ਅੰਧਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ॥
ਅੰਗਿਆਨ ਬਿਨਾਸ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥ ਭਇਆ ਚਾਨਣ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਿਤਾ ॥ ਹਇ

ਅੰਤਰ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਛ ਲਹਤਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਜਮਵਾਣ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ
 ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੨ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਸੋਲਾਂ ਲੱਖ ਚਉਸਠ ਹਜ਼ਾਰ ੧੧੬੬੪੦੦੦
 ॥ ਕਲਿਯੁਗ ਇਕ ਕਲਾਧਰੀ ॥ ਹਾਹਾ ਚੁੰਡਤ ਹਰਿ ਕਥਾ ਚਿਤਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨ ਅਵਰ
 ਨਹੀਂ ਕਛੁ ਬਾਤਾ ॥ ਵਾਹ ਵਾਹ ਜਪਦਿਆਂ ਸਭ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ॥ ੩ ॥ ਇਕ ਕਰੋੜ ਬਾਰਹ
 ਲੱਖ ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ੧੧੨੩੨੦੦੦ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਯੁਗ ਮਹਿ ਤ੍ਰੇਤੇਰਹਿ ਸਾਜੇ ॥ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤ
 ਸਪੂਰਨ ਕਾਜੇ ॥ ਹਾਹਾ ਸੂਰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਨੀਆਤਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਜਮਵਾਣ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥ ੪ ॥
 ਇਕ ਕਰੋੜ ਇਕਾਦਸ ਲੱਖ ਚਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ੧੧੧੪੦੦੦੦ ॥ ਨਿਹਾਲ ਯੁਗ ਮਹਿ ਜਪ
 ਹੋਤ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ਤਹ ਸਿਮਰਤ ਕਿਨਹੀ ਬੁਢਾ ਬਾਲਾ ॥ ਹਾਹਾ ਪੜ ਕਛੁ ਅਵਰ ਨ ਜਾਤਾ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਸੰਜਮਵਾਣ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥ ੫ ॥ ਨੜਿੰਨਵੇਂ ਲੱਖ ਛੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ੯੯੩੬੦੦੦ ॥ ਗਤਿ
 ਯੁਗ ਮਹਿ ਗਾਵਤ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥ ਹਾਹੇ ਜਪਤਿਆਂ ਉਤਰੈ ਚਿੰਤਾ ॥ ਹਰਿ ਪੁੰਜੀ ਹਰਿ ਭੋਜਨ ਖਾਤਾ
 ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਜਮਵਾਣ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥ ੬ ॥ ਬਾਨਵੇਂ ਲੱਖ ਚਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ੯੨੪੦੦੦੦
 ਬਿਨੋਦ ਯੁਗ ਮਹਿ ਇਕ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥ ਕਰ ਬਿਨੋਦ ਅਚਰਜ ਵਡਿਆਈ ॥ ਕਰ
 ਬਿਨੋਦ ਸਾਧੂ ਪਗ ਪਾਤਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਜਮਵਾਣ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥ ੭ ॥ ਉਣਾਨਵੇਂ ਲੱਖ
 ਬਹੱਤਰ ਹਜ਼ਾਰ ੯੯੭੨੦੦੦ ॥ ਸੰਘਰ ਯੁਗ ਮਹਿ ਦਸ ਦੁਆਰ ਸੰਘਾਰੇ ॥ ਪੰਚ ਮਰਦ
 ਪੰਚ ਧੁਨੀਹਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗ ਬੈਠਤ ਉਠਤ ਬੋਲਤਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਜਮਵਾਣ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥
 ੮ ॥ ਆਗੇ ਹਾਹੇ ਕੀ ਪਉੜੀ ਚਲੀ ॥ ਹਾਹਾ ਹਰਿ ਜਪ ਹਰਿ ਮਨਾ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਪਛਾਨ
 ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਹੋਣਹਾਰ ਹਾਹਾ ਹੀ ਪਰਧਾਨ ॥ ਹੇ ਅਚੁਤ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਭੀ ਹੋਵਣਹਾਰ ॥
 ਨਾਨਕ ਹਾਹਾ ਹਰਿ ਕੀਆ ਨਉ ਯੁਗ ਸੋਧ ਬੀਚਾਰ ॥ ੯ ॥ ਨਉ ਕਰੋੜ ਉਨਾਸੀ ਲੱਖ ਚੌਦਹ
 ਹਜ਼ਾਰ ੯੭੯੧੪੦੦੦ ਹਾਹੇ ਕਾ ਜੋੜ ॥ ਧਿਆਉ ਹਾਹੇ ਕਾ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾ ॥ ਹਾਹੇ ਕਾ ਜੋੜ
 ਸੰਜਮਵਾਣ ਵਿਚਹਾਹਾ ਕੀਤਾ ॥ ਆਗੇ ਸੁਪਾਉ ਵਾਣ ਚਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੱਗਾ ਕੀਤਾ ॥ ਅਠਾਸੀ
 ਲੱਖ ਚੌਸਠ ਹਜ਼ਾਰ ੮੮੬੪੦੦੦ ॥ ਘੋਰ ਯੁਗ ਮਹਿ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ਪਛਾਤਾ ॥ ਗੁਰ ਲਾਗੀ
 ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਮ ਸੰਗ ਮਾਤਾ ॥ ਗਜਾਨ ਬੀਚਾਰ ਗੁਰ ਕਥਾ ਪਛਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਪਾਉ ਵਾਣ ਕੀ ਕਥਾ
 ਬਖਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਬਿਆਸੀ ਲੱਖ ਅਠਾਰਹ ਹਜ਼ਾਰ ੮੨੧੮੦੦੦ ॥ ਅਰਧ ਜੁਗ ਮਹਿ ਅਰਧ
 ਖੀਰਕੀਨੀ ॥ ਆਪਨੇ ਚਲਤ ਆਪ ਹੀ ਚੀਨੀ ॥ ਗੱਗੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਭਯਾ ਗਿਆਨੀ ॥ ਸੁਪਾਉ ਵਾਣ
 ਨਾਨਕ ਹੈਰਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ਸਤੱਤਰ ਲੱਖ ਛਿਹੱਤਰ ਹਜ਼ਾਰ ੭੭੭੬੦੦੦ ॥ ਉਨਮਨਿ ਜੁਗ ਕਛੁ
 ਕਥਾ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਕਹਿਨ ਸੁਨਨ ਸਭ ਰੱਖਿਆ ਸਮਾਨੈ ॥ ਸੁਪਾਉ ਵਾਣ ਐਸਾ ਮੰਤ੍ਰ ਰਹਿਆ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਉਨਮਨਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ੩ ॥ ਬਹੱਤਰ ਲੱਖ ਚਉਰਾਸੀ ੭੨੮੪ ਹਜ਼ਾਰ
 ॥ ਸੇਵਨ ਜੁਗ ਸੋਇ ਰਹਿਆ ਸੋਨੀ ॥ ਅੰਤਰ ਸਿਮਰੈ ਬਾਹਰ ਭਯਾ ਮੋਨੀ ॥ ਅਨਹਦ ਸੁਬਦ ਜਾਂ
 ਕਾਮਨ ਰਹਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਪਾਉ ਵਾਣ ਕਾ ਏਹ ਮੰਤ੍ਰ ਕਹਿਆ ॥ ੪ ॥ ਸਤਾਰਹ ਲੱਖ ਬੱਤੀ

੧੭੩੨ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਦਿਆ ਜੁਗ ਦਿਆ ਮਨਨੀ ਆਈ ॥ ਨੀਂਦ ਨਿਵਾਰੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ
 ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਮਨ ਮਾਨਿ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਪਾਉਵਾਣ ਮਹਿ ਨੀਂਦ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ੫ ॥
 ਚਉਹਠ ਲੱਖ ਅਠਾਰਹ ਹਜ਼ਾਰ ੬੪੧੮੦੦੦ ॥ ਮੇਘ ਜੁਗ ਪ੍ਰਭ ਘਟਾ ਬਨਾਈ ॥ ਨਾਮ
 ਬਿਥਾਰ ਬਰਖਾ ਪ੍ਰਭ ਲਾਈ ॥ ਘੋਰ ਘੋਰ ਪ੍ਰਭ ਬਰਸਨ ਲਾਗੇ ॥ ਨਾਨਕ ਭੀਜੈ ਸੰਤ ਸਭਾਰੇ ॥
 ੬ ॥ ਸੱਠ ਲੱਖ ਅਠਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ੬੦੪੮੦੦੦ ॥ ਚਿਨੰਭ ਜੁਗ ਅਪਨਾ ਆਪ ਚੀਨਾ ॥
 ਅਪਨਾ ਖੇਲ ਆਪ ਹੀ ਕੀਨਾ ॥ ਅੰਗੇ ਗ੍ਰਹਿ ਕਾ ਸੰਜਮ ਕਹਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਪਾਉਵਾਣ ਗੱਗਾ
 ਗੋਇ ਧਰਿਆ ॥ ੭ ॥ ਛਿਵੰਜ ਲੱਖ ਸੋਲਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ੫੬੧੬੦੦੦ ॥ ਨਿਰੰਭਾ ਜੁਗ ਨਿਰ
 ਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ਆਪ ਕਥੇ ਆਪੇ ਸੁਨਨੇਹਾਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਮਨ ਆਈ ॥ ਸੁਪਾਉ
 ਵਾਣ ਨਾਨਕ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥ ਇਕਵੰਜ ਲੱਖ ਚ ਉਰਾਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ੫੧੮੪੦੦੦ ॥
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਗ ਆਇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਕਿਰਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਹਿਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਪਾਉਵਾਣ ਗੱਗਾ ਗਵੰਤਾ ॥ ੯ ॥ ਆਗੇ ਗੱਗੇ ਕੀ ਪਉੜੀ
 ਚਲੀ ॥ ਗੱਗੇ ਗਣਤੀ ਸਭ ਮਿਟੈ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਹੁ ਮੀਤ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ
 ਗਾਈਐ ਗਹਿਕ ਗਹਿਕ ਰੰਗ ਕੀਤ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ਗਹਿਕ ਗਹਿਕ ਇਕ ਰੰਗ
 ॥ ਨਾਨਕ ਨਉ ਜੁਗ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੋਬਿੰਦ ਗੱਗੇ ਸੰਗ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥ ਧਿਆਉ ਗੱਗੇ ਕਾ
 ਪੂਰਾ ਹੋਯਾ ॥ ਛਿਅ ਕਰੋੜ ਇਕੀਸ ਲੱਖ ਛੱਤ੍ਰੀ ਹਜ਼ਾਰ ੬੨੧੩੬੦੦੦ ॥ ਨਵਾਂ ਜੁਗਾਂ ਕਾ
 ਜੋੜ ਗੱਗੇ ਕਾ ਜੋੜ ਸੁਪਾਵਣ ਵਿੱਚ ਗੱਗਾ ਕੀਤਾ ॥ ਅੰਗੇ ਰਾਰਾ ਚਲਿਆ ॥ ਅਤੀਤ
 ਵਾਣ ਵਿੱਚ ਰਾਰਾ ਕੀਤਾ ॥ ਸੈਂਤਾਲੀ ਲੱਖ ਬੈਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ੪੭੪੨੦੦੦ ॥ ਸੈਲ
 ਜੁਗ ਇਕ ਸੈਲ ਬਣਾਯਾ ॥ ਲਾਲ ਰਤਨ ਸੰਤਰ ਤੇ ਪਾਯਾ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਤ ਦੁਖ ਗਿਆ
 ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੀਤਵਾਣ ਰਾਰਾ ਜਪ ਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਚਾਲੀ ਲੱਖ ਬਤ੍ਰੀ ਹਜ਼ਾਰ ੪੦੩੨੦੦੦
 ਪਸੂਆ ਜੁਗ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਅਜਾਨ ॥ ਮੁਖਹੁ ਨ ਬੋਲੈ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ॥ ਰਾਰਾ ਰਹਿਤ ਪਸੂਕੀ
 ਨਿਆਈ ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੀਤਵਾਣ ਵਿਚ ਸਭ ਬਿਧ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਅਠੱਤੀ ਲੱਖ ਅਠਾਸੀ ਹਜ਼ਾਰ
 ੩੮੮੮੦੦੦ ॥ ਸ੍ਰੀਜਾਮ ਜੁਗ ਸ੍ਰੀਜਾਮ ਬਣਾਯਾ ॥ ਦੀਨੀ ਭਗਤਿ ਨਵ ਨਿਧ ਪਾਯਾ ॥ ਪੰਚ
 ਮਾਰ ਚਿਤ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਰਚਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਆਖਿਆ ॥ ੩ ॥ ਚਉਤੀ ਲੱਖ
 ਛਿਵੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ੩੪੫੬੦੦੦ ॥ ਅਕ੍ਰਿਤ ਜੁਗ ਅਕ੍ਰਿਤਘਟ ਮਾਰੇ ॥ ਅਠਿ ਸਠਿ ਕੀਏ
 ਦੀਏ ਕਿਵਾਰੇ ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭ ਭਵੈ ਤਿਸ ਜੰਦਰ ਖੋਲੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੀਤਵਾਣ ਮਹਿ ਸਤਿਗੁਰ
 ਦੇਲੈ ॥ ੪ ॥ ਪੰਚੀਸ ਲੱਖ ਬਾਨਵੇਂ ਹਜ਼ਾਰ ੨੫੯੨੦੦੦ ॥ ਨਿਸੰਗ ਜੁਗ ਹੋਇ ਰਹਿਆ
 ਨਿਸੰਕ ॥ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਟਹਿ ਕਲੰਕ ॥ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਤਰ ਜ ਨਿਆ ॥ ਨਾਨਕ
 ਅਤੀਤਵਾਣ ਰਾਰਾ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ॥ ੫ ॥ ਚੰਦੀ ਲੱਖ ਚਉਸਠ ਹਜ਼ਾਰ ੨੪੬੪੦੦੦ ॥
 ਸਲੋਕ ਜੁਗ ਮਹਿ ਕਰਤ ਸਲੋਕਾ ॥ ਕੀਨੀ ਭਗਤਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਏਹ ਬੋਕਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਹ

ਅਚਰਜ ਕੀਨਾ ॥ ਅਤੀਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚੀਨਾ ॥ ੬ ॥ ਤ੍ਰੇਈ ਲੱਖ ਬੈਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ੨੩੪੨੦੦੦
 ॥ ਤਰਲ ਜੁਗ ਮਹਿ ਓਹ ਪਰਧਾਨ ॥ ਪੰਚਾਂ ਸੇਤੀ ਰਸ ਮਨ ਮਾਨ ॥ ਨਵ ਗ੍ਰਹਿ ਜਪਤੇ ਅਵਰ
 ਸਤਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੀਤਵਾਣ ਐਸੀ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥ ਬਾਈ ਲੱਖ ਛਿਵੰਜਾ ਹਜ਼ਾਰ
 ੨੨੫੬੦੦੦ ॥ ਖਲਲਿ ਯੁਗ ਮਲਲਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਧਰਿਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਖਲਲਿ ਪ੍ਰਭ
 ਕੀਨਾ ॥ ਅਰੰਭ ਜੁਗ ਕਾ ਅਰੰਭ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ ॥ ੮ ॥ ਇੱਕੀਸ ਲੱਖ ਸੱਠ ੨੧੬੬੦੦੦
 ॥ ਅਰੰਭ ਜੁਗ ਅਰੰਭ ਕਰਾਏ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਉਪਾਏ ॥ ਰਚਨਾ ਗਣਤੀ ਗਣੀ ਨ
 ਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਅਰੰਭ ਜੁਗ ਕੀ ਸਾਖ ਸੁਣਾਈ ॥ ੯ ॥ ਅੰਗੇ ਰਾਰੇ ਕੀ ਪਉੜੀ ਚਲੀ
 ॥ ਰਾਰਾ ਰੇ ਮਨ ਜਪਹੁ ਨਾਮ ਰੇਨ ਹੋਵਹੁ ਸਭ ਚਰਨਾ ॥ ਰਿਦਾ ਨਿਵਾਰਹੁ ਏਕ ਬੁਝ ਕਹਾ
 ਬੀਚਾਰਹੁ ਬਰਨਾ ॥ ਵਰਨ ਸਵਰਨ ਸਭ ਆਪੇ ਕੀਏ ਸਭ ਮਹਿ ਆਪੇ ਬਸਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਉ
 ਜੁਗ ਆਪ ਪ੍ਰਭ ਰਾਰੇ ਸੰਗ ਰਸਿਆ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥ ਧਿਆਉ ਰਾਰੇ ਕਾ ਪੂਰਾ ਹੋਯਾ ॥ ਦੁਇ ਕਰੋੜ
 ਬਿਆਸੀ ਲੱਖ ਅਠਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ੨੮੨੨੮੦੦੦ ॥ ਰਾਰੇ ਕਾ ਜੋੜ ਨਵਾਂ ਜੁਗਾਂ ਕਾ ਜੋੜ
 ਅਤੀਤਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਰਾ ਕੀਤਾ ॥ ਰਾਰੇ ਕਿਆਂ ਜੁਗਾ ਕਾ ਜੋੜ ਸਹੀ ਮੰਪੂਰਨ ॥ ਵੱਢੇ ਹਰੇ
 ਗੱਗੇ ਰਾਰੇ ਕਾ ਜੋੜ ॥ ਤੇਰਾਂ ਕਰੋੜ ਚਉਹੰਤ੍ਰ ਲੱਖ ਬੱਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ੧੩੭੪੩੨੦੦੦ ॥
 ਵੱਢੇ ਕਾ ਜੋੜ ॥ ਨਉ ਕਰੋੜ ਉਣਤਾਲੀ ਲੱਖ ਚਉਦਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ੯੩੯੧੪੦੦੦ ਹਰੇ
 ਕਾ ਜੋੜ ॥ ਛਿਹ ਕਰੋੜ ਇਕੀਸ ਲੱਖ ਤੀਹ ਜ਼ਾਰ ੬੨੧੩੦੦੦੦ ਗੱਗੇ ਕਾ ਜੋੜ ॥
 ਚਾਰ ਕਰੋੜ ਪੰਜਾਹ ਲੱਖ ੪੫੦੦੦੦੦੦ ਰਾਰੇ ਕਾ ਜੋੜ ॥ ਬੱਤੀ ਕਰੋੜ ਛਿਵੰਜਾ
 ਲੱਖ ਨੜਿੰਨਵੇ ਹਜ਼ਾਰ ੩੨੫੬੯੯੦੦੦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋੜ ਆਯਾ ॥ ਛੱਤੀ
 ਜੁਗ ਧੰਧੁਕਾਰ ਕੇ ਹੋਇ ਮੁਕੇ ਅੰਗੇ ਚਾਰ ਜੁਗ ਚਲੇ ਚਹੁ ਜੁਗਾਂ ਕਾ ਵਰਤਾਰਾ ਚਲਿਆ ॥
 ਸਤਾਰਾਂ ਲੱਖ ਅਠਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ੧੭੨੮੦੦੦ ॥ ਸਤਿਜੁਗ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖਿ ਉਪਾਇਆ ॥
 ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰ ਸਾਸ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੁਇ ਅੰਤ੍ਰ ਮਾਨੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਜੁਗ ਬੋਲੇ
 ਗਿਆਨੇ ॥ ੧ ॥ ਬਾਂਰਾ ਲੱਖ ਛਿਨਵੇਂ ਹਜ਼ਾਰ ੧੨੯੬੦੦੦ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟਾਏ
 ॥ ਸਤਿ ਧਰਮ ਆਨ ਰੱਖੇ ਸਮਾਏ ॥ ਹਿਸੇ ਤੀਨ ਸਭ ਕਛੁ ਰਹਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ
 ਇਉਂ ਕਹਿਆ ॥ ੨ ॥ ਅਠ ਲੱਖ ਚਉਸਠ ੮੬੪੦੦੦ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਮਹਿ
 ਦੁਇ ਚਿਤ ਕੀਨੇ ॥ ਲੁਣਾਣਿ ਰਹਿਣ ਦੁਇ ਵੇਕੀ ਦੀਨੇ ॥ ਮਾਸ ਦੁਇ ਦਿਨ ਰੈਣ ਉਪਾਏ ॥
 ਨਾਨਕ ਦੁਆਪੁਰ ਆਖ ਸੁਣਾਏ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥ ਚਾਰ ਲੱਖ ਬਤੀ ੪੩੨੦੦੦ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਕਲਯੁਗ
 ਮਹਿ ਪ੍ਰਭ ਕਲਾ ਘਟਾਏ ॥ ਬੀਜੇ ਬੀਜੇ ਕੋਈ ਕਰਮੀ ਖਾਏ ॥ ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਕੋਈ
 ਸਾਧੂ ਰਹਿਤਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੁਗ ਇਉਂ ਕਹਿਤਾ ॥ ੪ ॥ ੪੦ ॥ ਚਹੁ ਜੁਗਾਂ ਕਾ ਜੋੜ ॥ ਸਤਿ
 ਯੁਗ ਕਾ ਜੋੜ ੧੭੨੮੦੦੦ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਕਾ ਜੋੜ ੧੨੬੬੦੦੦ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਦੁਆਪੁਰ ਕਾ
 ਜੋੜ ੮੬੪੦੦੦ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਜੋੜ ੪੩੨੦੦੦ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਆਗੇ ਚਹੁ ਅੰਖਰਾਂ ਕਾ ਜੋੜ ॥

ਚਹੁ ਅੱਖਰਾਂ ਕੀ ਕਿਆ ਮਿਤਿ ਜਾਨੈ ॥ ਚਾਰ ਅੱਖਰ ਦਰਗਹਿ ਪ੍ਰਵਾਨੈ ॥ ਵੱਢੇ ਹਾਹੇ ਗੱਗੇਰਾਰੇ ॥
 ਅੱਖਰ ਗੁਰਮੁਖ ਚਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਸਿੱਖਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰ
 ਰੱਖਿਆ ॥ ਚਾਲੀਸ ਯੁਗ ਚਾਰ ਅੱਖਰ ਮਥੇ ॥ ਅੱਗੇ ਨਾਨਕ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਰਦਾ
 ਆਯਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਉਂ ਕਰ ਨਾਉਂ ਧਰਾਯਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਪਾਇਆ ॥ ਕਲ
 ਯੁਗ ਮਹਿ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥ ਨੰਨਾ ਨਵਿ ਯੁਗ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰੇ ॥ ਨੰਨਾ ਨੰਨਾ ਹੋਇ
 ਰਹਿਆ ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਲਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨੀਕੇ ਹੂੰ ਤੇ ਨਾਨੂੰ ਨੰਨੇ
 ਨਾਉਂ ॥ ਜਪਮਿਲੇ ਤਬ ਨਾਨਕ ਰੱਖਿਆ ਨਾਉਂ ॥ ੩ ॥ ਸਸੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਥ ਕੀਨਾ ॥ ਸਤਿ
 ਸਤਿ ਬਹਿ ਆਪੇ ਚੀਨਾ ॥ ਨਾਰਦ ਕਉ ਲੈ ਸੱਸਾ ਦੀਆ ॥ ਨਾਰਦ ਸਤਿ ਸੱਤਿ ਕਰ ਲੀਆ
 ॥ ਨਾਰਦ ਸਤਿਯੁਗ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ ॥ ਸੱਤਿ ਸੱਤਿ ਕਰ ਹਰਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ਤੱਤਾ ਤੇਤੇ
 ਯੁਗ ਪਰਧਾਨਾ ॥ ਤੈਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟੇ ਏਕ ਸਮਾਨਾ ॥ ਨਲਿ ਸੁੰਭ ਭਗਤਿ ਸੇ ਨਾਮ ਭਗਤਿ
 ਕਮਾਈ ਤੇਤੇ ਯੁਗ ਕੀ ਸਾਖ ਸੁਨਾਈ ॥ ਦੁਆਪਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੁਇ ਮਾਰੇ ॥ ਕੀਨੀ
 ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ਨਿਰ ਕੰਠ ਭਗਤਿ ਲੇ ਨਾਮ ਧਰਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਆਪਰ
 ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ੬ ॥ ਕਲਿਯੁਗ ਮਹਿ ਕੀਰਤਨ ਪ੍ਰਧਾਨਾ ॥ ਗਿਆਨ ਸਿਸਟ ਉਤਮ
 ਇਸ਼ਨਾਨਾ ॥ ਤਾਂਤੇ ਕਲਿਯੁਗ ਕਲਾ ਘਟਾਈ ॥ ਬ ਜੇ ਬੀਜ ਸੋ ਕਰਮੇ ਖਾਈ ॥ ਕਲਿਯੁਗ
 ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਨਾਉਂ ਧਰਾਇਆ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪਾਇਆ ॥ ਆਯਾ ਸਫਲ
 ਤਬ ਜਬ ਏਕ ਪਛਾਣਿਆ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਆਈ ਪੰਥੀ ਕਥਾ ਕੋ ਕੋ ਬਿਰਲਾ ਬੁਝਹਿ ਸੰਤ ॥ ਨਾਨਕ
 ਅਤੇ ਅੰਗਦ ਹੋਆ ਜਿਸ ਲਿਖਾਈ ਸਾਖ ॥ ਲਿਖੀ ਪੈੜੇ ਮੋਖੇ ਖੱਤੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਕਾ ਵਾਸੀ ॥
 ਨਾਨਕ ਆਈ ਪੰਥੀ ਕਿਆ ਸੁਣਾਵੈ ਬਾਤ ॥ ਆਬੀ ਕਥਾ ਪੰਥ ਕੀ ਸੁਰਨਰਮੁਨੀ ਪਛਾਤ ॥ ੯ ॥
 ਯੁਗਾਵਲੀ ਖਿਮਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ ॥ ਏਹ ਯੁਗਾਵਲੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਨੇ ਸਿੱਧਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਹੈ
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਜਦ ਮਹਾਰਾਜ ਏਹ ਜੁਗਾਵਲੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ ਸੀ
 ਤਾਂ ਸੰਮਤ ਯੁਗਾਂ ਕਾ ਏਹ ਹੈ ਸੀ ਕਲਿਯੁਗ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸੱਤ ਸੌ ਪੈਂਤੀਸ ਬਰਸ ਵਰਤਿਆ ਸੀ
 ੪੭੩੫ ॥ ਕਲਿਯੁਗ ਸੇਸ ਚਾਰ ਲੱਖ ਸਤਾਈ ਹਜ਼ਾਰ ਦੋ ਸੌ ਪੈਂਸਠ ਬਰਸ ਬਾਕੀ ਰਹਿਆ ॥
 ੪੨੭੨੬੫ ਚਾਲੀ ਯੁਗਾਂ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਲਿਖੀ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਮਿਹਨਤ ॥ ਸਭ ਸਿੱਧਾਂ
 ਨਾਥਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਕੋ ਬਤਾਈ ਆਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਮਿਹਨਤ ਕਾ ਜੋੜ ੧੩੯੪੮੧੭੮ ਹਜ਼ਾਰ
 ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਕਾ ਜੋੜ ੭੩੧੩੩੩ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਸੰਜਮਵਾਣ ਕਾ ਜੋੜ ੭੪੯੭੬੦ ਹਜ਼ਾਰ ॥
 ਸੁਪਾਉਵਾਣ ਕਾ ਜੋੜ ੨੮੯੮ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਅਤੀਤਵਾਣ ਕਾ ਜੋੜ ਸਤਿਯੁਗ ਕਾ ਜੋੜ ॥
 ੧੭੨੮ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਤੇਤੇ ਯੁਗ ਕਾ ਜੋੜ ੧੨੯੬ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਕਾ ਜੋੜ ੮੬੪ ਹਜ਼ਾਰ
 ॥ ਕਲਿਯੁਗ ਕਾ ਜੋੜ ॥ ੪੩੨ ਹਜ਼ਾਰ ॥ ਯੁਗਾਵਲੀ ਕਾ ਜੋੜ ॥ ਸਹਿਜਵਾਣ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ॥
 ਸੰਜਮਵਾਣ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਸੁਪਾਉਵਾਣ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਅਤੀਤਵਾਣ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰਾ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ॥ ਤੇਤੇ ਯੁਗ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ॥ ਦੁਆਪਰ ਯੁਗ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਕਲਿਯੁਗ
 ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ॥ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਏਹ ਸਭ ਮਯਾਦਾ ਸੁਨਾਇਕੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨੇ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਤੀਜੀ ਉਦਾਸੀ ਪੂਰੀ ਹੁਈ

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਕੰਧਾਰ ਦੇਸ ਕੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਓਥੋਂ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਔਰ ਨਾਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਰ
 ਗੰਧਾ ਨਾਮ ਨਦੀ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਓਥੇ ਏਕ ਮੁਗਲ ਪਠਾਣ ਫਕੀਰ ਆਹ
 ਪਰ ਉਸਦਾ ਯਾਰ ਅਲੀ ਆਹ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਭੇਟ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਸੁਆਲ
 ਕੀਤਾ ਸੁਮਾ ਨਾਮ ਚਿ ਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸਾਂ ਨਾਉਂ ਨਾਨਕ
 ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਮਾਇਨੇ ਫਹਿਮੀਦਮ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਮਾ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇਮ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਪੁੱਛਿਆ ਸੁਮਾ ਪੀਰ ਗੁਫਤ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ
 ਮਾ ਪੀਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਪੀਰ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਸੁਮਾ ਪੀਰ ਜਿੰਦਗ ਪੀਰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਰੇ ਆਰੇ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਮਾ ਇਤਕਾਦ ਨੇਸਤ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਚਿ ਗੁਫਤ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਪੈਦਾਇ ਸਦੰ ਮਰਦਗ ਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਯਕ ਖੁਦਾਇ ਪੀਰ ਕੁਲ ਅਮਲ ਮੁਰੀਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਕਰ ਖਬਰਦਾਰ ਆਹ
 ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਪੈਰਾਂ ਉੱਪਰ ਫਹਿ ਪਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੁਦਾਰੀ ਦਿਗਰ
 ਸਖਾ ਦਾਰੀ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿਆ ਸੁਮਾ ਪੀਰ ਮਾ ਮੁਰੀਦ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗੁਫਤ
 ਸੁਮਾ ਨਾਮ ਬਾਬਾ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਤੁਰਨਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਸ
 ਮੁਗਲ ਉੱਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ਅਰ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਧੁਆਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਫਕੀਰ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਵਾਇ ਲਿਆਵੀਏ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ

ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿੰਨੇ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਤੇ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਦੇ ਆਇ ਪਹੁਚੇ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਸ਼ਰਫ ਪਠਾਣ ਦੱਖਣੀ ਬੈਠਾ
 ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਇ ਆਖਿਆ ਸਲਾਮਾਲੇਕ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ
 ਕਹਿਆ ਵਾਲੇਕ ਮਸਲਾਮ ਆਈਏ ਬੈਠੀਏ ਪੀਰ ਜੀ ਸਰਫ ਰਾਜੀ ਹੁਈ ਲੁਤਫ ਹੁਅ ਬਖਸ਼ੀਸ਼
 ਹੁਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਲੁਤਫ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦਾ ਗੁਮਰਾਹੀ ਕਰਮ ਬਖਸ਼ੀ ਇਲਾਈ
 ਤਾਂ ਸ਼ਰਫ ਪਠਾਣ ਬੋਲਿਆ ਪੁਰਸੀਦ ਸ਼ਰਫਤ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦਰੁਸਤ ਮਾਇਨਾ ਬੋਲੇ ਕੁਲਾਹ
 ਚਿ ਹਵਾਲ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਕੁਲਹ ਕੁਲ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਸਭ ਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ॥

ਸਿਫਤ ਧਰੇ ਏਕ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ॥ ਤਬ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬੇਗਾਨਾ ॥ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦਰੁਸਤ
 ਮਾਇਨਾ ॥ ਸਮਝੇ ਤਬ ਜਬ ਖੁਲੇ ਆਇਨਾ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰਫ ਪੁੱਛਿਆ ਕਫਨੀ ਚਿ ਕਾਰ
 ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਕਫਨੀ ਖੋਫ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਦੇਖ ॥ ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਤਜੈ
 ਸਭ ਭੇਸ ॥ ਜੁਲਮ ਜਹਾਨ ਅਲਾਹ ਨੇ ਕੀਆ ॥ ਖਾਲਕ ਏਕ ਅਵਰ ਨਹੀਂ ਦੂਆ ॥ ਗੁਫਤ
 ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸ਼ਰਫ ਇਆਣੇ ॥ ਦਰੁਸਤ ਮਾਇਨਾ ਜੋ ਹੱਕ ਪਛਾਣੇ ॥ ਸ਼ਰਫ ਪੁਰਸੀਦੈ ਸੇਲੀ
 ਰਾ ਚਿ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਸੇਲੀ ਸਾਲ ਸਕਲ ਜਹਾਨ ॥ ਚਾਰ ਕਤੇਬ
 ਛੁਟੈ ਕੁਰਾਨ ॥ ਸ਼ਰਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਮਾਨੇ ਨਾਹੀਂ ॥ ਤਰੀਕਤ ਮਾਰਫਤ ਦਾਵੇ ਮਾਹੀਂ ॥ ਬਾਹਰੋਂ
 ਸਾਹੀ ਅੰਦਰੋਂ ਲਾਲ ॥ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦਰ ਪਹੁਚੈ ਹਾਲ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰਫ ਪੁਰਸੀਦ
 ਕਮਰ ਮੁਤਕਾ ਚਿ ਹਵਾਲ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਮੁਤਕਾ ਮਿਹਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸਾਹਦ
 ਪੀਰ ਬਤਾਇ ॥ ਦੂਜੇ ਸੇਤੀ ਫ਼ਾਕਰਾ ਕਰਹੁ ਤਾਂ ਪਾਵਹੁ ਰਾਹ ਨਿਵਾਇ ॥ ਐਸੀ ਰਹਿਣੀ ਜੋ
 ਰਹੈ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਦਰੁਸਤ ਈਮਾਨ ॥ ਜ਼ੋਰ ਜੁਲਮ ਨਾ ਕਿਸੀ ਪਰ ਕਰੋ ਪਕੜ ਹਲੀਮੀ ਖਾਨ ॥
 ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸ਼ਰਫ ਆਜਜੀ ਮੁਕਾਮ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਗੋਦੜੀ ਚਿ
 ਕਾਰ ਫਕਰਾ ਈਮ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਗੋਦੜੀ ਗਿਆਨ ਸਮਝੇ ਏਕ ਖੁਦਾਇ
 ॥ ਸੂਈ ਸਬੂਰੀ ਸਚ ਤਾਗਾ ਪਾਇ ॥ ਸਾਧ ਪੀਰ ਮਿਲ ਸੀਵੀਏ ਪਾਟ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਇ ॥
 ਸਭ ਤੇ ਨੀਚ ਕਹਾਈ ਐਕੁਲ ਅੰਗ ਸਮਾਇ ॥ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸ਼ਰਫ ਚਲੇ ਹੁਕਮ ਰਜਾਇ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰਫ ਪੁਰਸੀਦ ਕਉਸ ਚਿ ਕਾਰ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਕਉਸ
 ਕਾ ਮਨ ਬਿੰਦ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਿਕਲ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਪੀਰ ਨਸੀਹਤ ਰਾਖੀਐ ਆਪਣੇ ਘਰ
 ਆਵੈ ॥ ਲਗਨ ਸ਼ਗਨ ਤਬ ਜਾਗਈ ਜਬ ਏਕ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਦਿਲ ਦਲੀਲ ਉਠੈ ਨਹੀਂ
 ਕਾਈ ਮਨ ਈਮਾਨ ਮਿਲਾਵੈ ॥ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸ਼ਰਫ ਸੁਣ ਤਬ ਫਕਰ ਕਹਾਵੈ ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਸ਼ਰਫ ਪੁਰਸੀਦ ਠੀਕਰ ਚਿਹ ਫ਼ਰਮੁਦ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ॥ ਠੀਕਰਾ ਉਜੂ
 ਕੇ ਨਾਮ ਭੀਖ ਕਰ ਲੇਹੁ ॥ ਮਾਂਗੇ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਪੈ ਪੀਰ ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼ ਏਹੁ ॥ ਦੂਜਾ ਦਿਲ
 ਤੇ ਦੂਰ ਕਰ ਪੈਦਾ ਨਾਪੈਦ ॥ ਐਸੀ ਮਸਲਤ ਹੋਇ ਰਹੁ ਕਬਹੂ ਨ ਪੜੀਐ ਕੈਦ ॥ ਗੁਫਤ
 ਨਾਨਕ ਸ਼ਰਫ ਕੀਏ ਪਰ ਕਹਾਂ ਗੁਮਾਨ ॥ ਫਕਰ ਮਾਰਫਤ ਤਉ ਮਿਲੈ ਦੂਜਾ ਗਿੜੈ
 ਨਿਸ਼ਾਨ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰਫ ਪੁਰਸੀਦ ਬੈਰਾਗੀ ਚਿ ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ॥ ਬੈਰਾਗੀ ਬੇਅੈਬ ਹੋਇ ਰਹੈ ॥ ਕੀਏ ਕੌ ਕੀਆ ਹੀ ਕਹੈ ॥ ਕਰਣਹਾਰੇ ਕੀ ਸਿਫਤ
 ਬਕਾਇ ॥ ਮਤਲਬ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ॥ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਸ਼ਰਫ ਇਆਣੇ ॥ ਪੀਰ ਪਕੜ
 ਤਬ ਏਕ ਪਛਾਣੇ ॥ ਸ਼ੇਖ਼ ਸ਼ਰਫ ਪਠਾਣ ਬਿਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਆਹਾ ਬਾਬੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ
 ਪਾਸ ਪਰਚਣ ਆਯਾ ਅਹਾ ਏਹ ਗੋਸਟ ਕੰਧਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਅਰਗੀਧਾ ਨਦੀ ਉਤੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਸ਼ਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਉਤੇ ਫਹਿ ਪਿਆ ਅਤੇ ਆਖਿਓਸੁ ਸੁਮਾ ਪੀਰਮਾ ਪੁਰਸੀਦ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਪਣੇ ਬਿਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਰਹੁ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰਫ
 ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਹਮ ਕਉ ਫੇਰ ਕਦ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਦੀਦਾਰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਖੀਓ ਜਉ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰਫ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦੀਦਾਰ
 ਦਿਲ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਇਸ ਵਜਾ ਨਾਹੀਂ ਹੋਵਣੈਕਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ
 ਬਹੁਤ ਤਲਬ ਰਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਹ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ
 ਹਮਾਰਾ ਹੀ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਯਿਹ ਬਾਤ ਦਰੁਸਤ ਕਰ ਮਾਨੀਓ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ਼ਰਫ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਓਹ ਕਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਓਹ ਜੇ ਖੁਰਮਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ ਸੋ ਉਹ
 ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਬੇਟਾ ਹੋਵੇਗਾ ਓਥੇ ਅਸੀ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਹੇ ਸ਼ਰਫ ਜੀ ਅਬ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਉਸਕਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੀਐ ਤਾਂ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਪੀਰ ਜੀ ਵਡੀ ਇਨਾਇਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ਹਮ
 ਕਉ ਕੁਝ ਕੌਲ ਕਰਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੋ ਯਿਹ ਕਉਲ ਹੈ ਦਾਵਾ ਦੂਰ
 ਕਰ ਸੰਨਿਆਸ ਅਰ ਰਾਵਜੀ ਜੇਤੇ ਫਿਰਕੇ ਹੈਂ ਸਭ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹੈਨ ਇਉਂ ਹੀ ਜਾਣੇਤਾਂ
 ਫਕੀਰੀ ਉਸਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜਦ ਕਾ ਦੀਦਾਰ ਤੁਮਾਰਾ ਭਯਾ
 ਹੈ ਤਬਕਾ ਯਿਹ ਦਾਵਾ ਹਮ ਸੋਂ ਉਠਗਿਆ ਹੈ ਖੁਦਾਇ ਸਰਫਰਾਜੀ ਹੂਆ ਔਰ ਭਲਾ ਹੂਆ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਸਾਬ ਲੈ ਚਲੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਈਹਾਂ ਹੀ ਰੱਖਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰੀ
 ਰਜ਼ਾਇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਆ ਯਿਹ ਮੁਲਖ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ॥ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਜਾਂ ਕਿਤਨਾਂਕ ਪੈਂਡਾ ਗਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਉੱਪਰ ਬਡੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਅਸਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਯਾਰ ਹੈ ਸੀ ਇਸਨੇ ਸਾਡੀ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ
 ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇਕਰ
 ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਪ ਦਾ ਯਾਰ ਆਹਾ ਤਾਂ ਏਹ ਤੁਰਕ ਦੇ ਜਨਮ ਕਿਉਂ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸਨੇ ਤ੍ਰੇਤੇ ਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੁੱਤਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਸੀ
 ਇਸਵਾਸਤੇ ਇਸਨੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡਾ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਬਚਨ
 ਆਹਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਦੀਨਾਨਾਥ ਨਾਲ ਵੀ ਅਸਾਡਾ ਬਚਨ ਆਹਾ ਅਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਨਾਲ ਸ਼ੇਖ
 ਸ਼ਰਫ ਵੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇਓ ਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ
 ਜੇਹਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੀ ਕਿ ਕੁਛ ਘੱਟ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨਾ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਪਰ ਮਰਦਾਨਾ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜੋਗਾ ਹੋਇ

ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ ਪਾਸੋਂ ਇੱਕ ਦੁਇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿੱਝਣਗੇ ਪਰ ਵਲੀਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸੋਂ
ਸੈਂਕੜੇ ਜੀਉ ਉਧਰਨਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੀ ਦੀਨਾਨਾਥ ਕਿਹਾਕ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਮਰਦਾਨਾ ਦੀਨਾਨਾਥ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਪੂਰਨ ਆਹਾ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦੀ ਬਿਹੰਗਮ ਭਗਤਿ ਹੋਈ
ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ਪੰਖ ਭਗਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਕੀ ਬਿਹੰਗਮ ਭਗਤੀ
ਕਿਉਂਕਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਉਸਕੀ ਬਿਹੰਗਮ
ਭਗਤੀ ਏਸਵਾਸਤੇ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਮਾਯਾ ਉਸਨੂੰ ਲਗੀਨਾਹੀਂ ਜਮਦਿਆਂ ਭਗਤਿ ਲੈਂਦੋਈਆਯਾ
ਨਾ ਗ੍ਰਸਤ ਨਾ ਕਸਬ ਅੱਗੇ ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਨੇਂ ਹੋਰ ਨਾ ਇਸਨੇਂ ਘਾਟੇ ਦਾ ਸ਼ੋਗ ਨਾ ਇਸਨੇਂ
ਵਾਧੇ ਦਾ ਹਰਖ ਤੇ ਜਾਂ ਵੱਡਾ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਗ੍ਰਸਤ ਕਰਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਉਲਾਦ ਇਸਦੀ ਮਹਾਂਪੁਰਖ
ਹੋਸੀ ਤੇ ਅਸਾਨੇਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਗ੍ਰਸਤ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਓਸਦੀ ਏਸਵਾਸਤੇ ਬਿਹੰਗਮ ਭਗਤੀ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਏਸ ਕਾਬਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ
ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਵੀ ਇਕ ਹੈ ਪਰ
ਪਠਾਣਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਬੂਖੇਲਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿਆ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਉਸਨੇਂ ਵੀ ਮਿਲੋਗੇ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ
ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬਾਬੂਖੇਲਦੀ ਵਿੱਚ
ਵੜੇ ਅੱਗੇ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਇਕ ਹੱਟ ਖਾਲੀ ਪਈ ਸੀ ਉਸ ਉੱਪਰ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ
ਇਕ ਪਠਾਣ ਓਥੇ ਆਯਾ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਅਰੇ ਗੁੱਚੇ ਤੁਮ ਛੋਟ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਹਮ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਠਾਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਅਰੇ
ਗੁੱਚੇ ਬੰਦੇ ਤੋਂ ਸਭੀ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਹੈਨ ਪਰ ਆਪ ਜੋ ਏਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸੋ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਹੈ ਸੋ
ਕਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰੇ ਪਠਾਣ ਹਮ ਫਕੀਰ ਹੈਂ ਅਤੇ ਈਹਾਂ ਇਕ ਹਮਾਰਾ
ਅਸਨਾਉ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਓਹ ਕਉਣ ਹੈ ਅਰ ਉਸਕਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ
ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਖਾਨ ਓਹ ਖੱਤੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਉਂ ਉਸਕਾ ਮਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਗੁੱਚੇ ਉਸਕੇ ਬਾਪ ਕਾ ਕਿਆ ਨਾਉ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਉਸਕੇ ਬਾਪ ਕਾ ਨਾਮ ਖਾਨਚੰਦ ਹੈ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੋ
ਭਾਈ ਮੈਂ ਧੁਆਨੂੰ ਲੈ ਚਲਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਠਾਣ ਮੈਂ ਨਾਹੀਂ
ਜਾਤਾ ਓਹ ਆਪੇ ਹੀ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਸ ਪਠਾਣ ਨੇ ਜਾਕਰ ਉਸ ਖੱਤੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਾਣੇ
ਤੇਰੇ ਦੁਇ ਫਕੀਰ ਅਸਨਾਉ ਹੈਨ ਤੇ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ਕਿ ਖਾਨਚੰਦ
ਖੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਮਾਣਾ ਸਾਡਾ ਅਸਨਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨਾਂ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲੋ
ਤਾਂ ਮੈਂ ਧੁਆਨੂੰ ਮਾਣੇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਓਹ

ਆਪੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਖੱਤਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁੱਚੇ ਮੇਰਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਸ਼ਨਾਉ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਮਾਣਾ ਤੋਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਉਂ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਲੈਤੇ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਮ
 ਆਪਨੇ ਘਰ ਸੇ ਟੁਕਰਾ ਲੈ ਜਾਤੇ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਮਾਣਚੰਦ ਏਹ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤੀ ਭਈ
 ਮੈਂ ਚਲਾਂ ਤੇ ਸਹੀ ਤਾਂ ਮਾਣਚੰਦ ਦੋਇ ਸੇਰ ਮੇਵਾ ਲੈਕੇ ਗਿਆ ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤੂੰ
 ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਪਰ ਇਨਕਾ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਮਾਲੂਮ ਹੋਤਾ ਤੋਂ ਮਾਣੇ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਹੋ
 ਫਕੀਰ ਜੀ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਤੇ ਮੇਵਾ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆਸੁ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਆਉ ਮਾਣ
 ਚੰਦ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਆਉ ਬੈਠੀਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾਣਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਫਕੀਰ ਜੀ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ
 ਤਾਂ ਸਭ ਕੇ ਅਸ਼ਨਾਉ ਹੈਨ ਤੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਸਭ ਕੋਈ ਸੇਵਕ ਹੈਨ ਪਰ ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਆਪ
 ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਕਹੋ ਜੀ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕਦਕ ਦੇ ਅਸ਼ਨਾਉ ਹੋ ਜੀ ਏਹ ਮੈਂ ਪੂਛਤਾ ਹੋਂ ॥ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਾਣਚੰਦ ਤੈਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਮਾਣਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਦੀਨਾਨਾਥ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਹੇ ਮਾਣਚੰਦ ਮੇਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਾਉਂ ਬਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਅਸਾਡਾ
 ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ ਸੋ ਬਾਹਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਣਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਆਪਦਾ ਵਤਨ ਕਉਣ ਜਗਹ ਹੈ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਾਣਚੰਦ ਦੇਸ ਵਤਨ ਸੱਭੇ ਸਮਝ ਲਏਂਗਾ ਤੈਨੂੰ ਖਬਰ
 ਹੈ ਦੇਸ ਵਤਨ ਦੀ ਤਾਂ ਮਾਣਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਦੇਖੇਨਾ ਹੋਨਗੇ ਤੇ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਹੋਵਣਗੇ ਜੀ ॥ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥ ਦੇਸ ਹਮਾਰਾ ਬੇਗਮਪੁਰ ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਵਤਨ ਸੋ
 ਆਏ ॥ ਰਾਜਾ ਉਸਕਾ ਏਕੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਈਹਾਂ ਪਠਾਏ ॥ ਮਾਣਚੰਦ ਕੋ ਰਾਹ ਬਤਾਯਾ ਨਿਰਮਲ
 ਮਾਰਗ ਪਾਯਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣ ਮਾਣਚੰਦ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਤਦੀ ਬੁਲਾਯਾ ॥ ਤਾਂ ਮਾਣਚੰਦ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋ ਔਰ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤੇ ਹੋ ਏਹ ਤਉ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਬਾਤਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਾਣਚੰਦ ਏਹ ਬਾਤਾਂ ਅਸਲ ਹੈਨ ਅਤੇ ਓਹ ਬਾਤਾਂ ਨਕਲੀ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਆ ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ ਦੇ ਵਿਚ ॥ ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧
 ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨ ਦੇਖਿਆ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਿਨ
 ਵਾੜੀ ਹੈ ਲਾਈ ॥ ਰਾਇਸਾ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਰਾਇਸਾ ਜਿਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਈ ॥ ਗਾਉ
 ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਗਾਇਸਾ ਜਿਤ ਦੁਖ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਸ ਰੰਗ ਕੰਤ ਨ
 ਰਾਵਿਆ ਸਾ ਪੱਛੇ ਰੇ ਤਾਣੀ ॥ ਹੱਥ ਪਛੋੜੈ ਸਿਰ ਧੁਨੈ ਜਬ ਰੈਣ ਵਿਹਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ਪੱਛੋੜਾਵਾ
 ਨਾ ਮਿਲੈ ਜਬ ਚੁਕੈਗੀ ਸਾਰੀ ॥ ਤਬ ਫਿਰ ਪਿਆਰਾ ਰਾਵੀਐ ਜਬ ਆਵੈਗੀ ਵਾਰੀ
 ॥ ੩ ॥ ਕੰਤੁ ਲੀਆ ਸੁਹਾਗਣੀ ਮੈਥੋਂ ਵਧਵੀਏਹ ॥ ਸੇਗੁਣ ਮੰਝ ਨ ਆਵਨੀ ਕੈ ਜੀ
 ਦੋਸ ਧਰੇ ॥ ੪ ॥ ਜਿਨਿ ਸਖੀਆ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਤਿਨ ਪੂਛੋਂਗੀ ਜਾਇ ॥ ਪਾਉ ਲਗਉ
 ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ਲੇਹੁਗੀ ਪੰਥ ਬਤਾਇ ॥ ੫ ॥ ਆਪ ਪਛਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਭੈ ਚੰਦਨ ਲਾਵੈ

॥ ਗੁਨ ਕਾਮਨ ਕਾਮਨ ਕਰੈ ਤਉ ਪਿਆਰੇ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥ ੬ ॥ ਪਾਨਾ ਵਾੜੀ ਹੋਇਘਰ
 ਖਰ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ॥ ਰਸੀਆ ਹੋਵੈ ਮੁਸਕਕਾ ਤਬ ਫੂਲ ਪਛਾਣੈ ॥ ੭ ॥ ਧਾਤ ਮਿਲੈ
 ਫੁਨ ਧਾਤ ਕੋ ਲਿਵ ਲਿਵੈ ਕੋ ਧਾਵੈ ॥ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਅਨਭੈ ਕਉ ਪਾਵੈ
 ॥ ੮ ॥ ਜੋ ਦਿਲ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਐ ਰੇ ਸੋਈ ॥ ਜੇ
 ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ ਬਾਤੀ ਮੇਲ ਨ ਹੋਈ ॥ ੯ ॥ ਅਪਿਉ ਪੀਵੈਜੋ ਨਾਨਕਾ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮਹਿ
 ਸਮਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀਐ ਅਮਰਾ ਪਦ ਪਾਵੈ ॥ ੧੦ ॥

ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾਣਚੰਦ ਕਹਿਆ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਜੀਵ ਦਾ ਭਲਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਮਾਣਚੰਦ ਇਸ ਜੀਉ ਕਾ ਭਲਾ ਤਦ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤਾਈਂ
 ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਿੰਤ ਨ ਰਹੈ ਸਾਸਿਸਾ ਸਿਕਰਤਾਰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਰਹੈ ਤਾਂ
 ਫੇਰ ਮਾਣਚੰਦ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬਤਾਈਐ ਜਿਸ ਬਿਧ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਾਣਚੰਦਾ ਭੁੱਖ ਦਾ ਸੰਸਾ ਨਾ ਕਰ ਤੇ ਨੰਗ ਦਾ ਸੰਸਾ ਨਾ
 ਕਰ ਇਕ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਸੰਸਾ ਕਰ ਜੋ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਵਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਚਿੰਤ
 ਆਵੀ ਤਾਂ ਮਾਣਚੰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ
 ਤੇ ਫਹਿ ਪਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਕਾ ਡੰਡਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਹਿਓਨੇ ਸੁਣ
 ਭਾਈ ਮਾਣਚੰਦਾ ਇਸ ਡੰਡੇ ਕਉ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਕੇ ਰੱਖਣਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
 ਬਚਨ ਮੰਨਕਰ ਮਾਣਚੰਦ ਨੇ ਲੈ ਕਰ ਓਹ ਡੰਡਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਫੇਰ ਅੱਖੀਂ ਉਪਰ
 ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਡੰਡਾ ਸਿਰ ਨਾਲ ਛੁਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸੇ ਵਖਤ ਮਾਣਚੰਦ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਅਗਮ
 ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ਗਈ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਮਾਣਚੰਦ ਪੂਰਨ ਭਇਆ
 ਅਤੇ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਭਾਈ ਮਾਣਚੰਦ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ
 ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਸਤ ਧਰਮ ਵਿਖੇ ਅਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ ਆਏ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ
 ਵੰਡ ਖਾਣਾ ਗਰੀਬ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਔਰ ਜੋ ਸੁੱਧ ਸਰੂਪ ਪੂਰਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਉਸ
 ਵਿਖੇ ਮਨ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਰੱਖਣਾ ਏਹ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਣਚੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਅਤੇ
 ਕੁਛਕ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਬਲ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਰਹੇ ਔਰ ਅਨੇਕ ਜੀਵਾਂ ਦਾ
 ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਚਲਾਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਚਲ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਸਿੰਧ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੈਲ ਕਰਾਇ ਲਿਆਵੀਐ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਤੈਂਡੀ ਰਜਾਇ ਜਿਧਰ ਆਪ ਜਾਵੋਗੇ ਓਧਰ ਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰ
 ਕਰਹੁਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਬਾਲਾ ਮਰਦ ਨਾ ਕਿਆ ਕਹਿੰਦਾ
 ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਰਦ ਨਾ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਆਪਦੀ ਰਜ ਇ
 ਜੀ ਹੁਣੇ ਕਿਥਾਉਂ ਚਲਦੇ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਿਧਰ ਕਰਤਾਰ ਲੈ ਜਾਸੀ

ਉਧਰ ਹੀ ਚਲੀਏਂਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਣਚੰਦ ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕੀਤੀ ਅੰਗੋ
ਮਾਣਚੰਦ ਕਹਿਆ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉੱਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਦੇ ਟਿੱਲੇ ਦੀ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਕਾਬਲ ਦੀ ਧਰਤੀਓਂ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਦੇ ਟਿੱਲੇ
ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਟਿੱਲੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੋਹ ਅੱਧ ਉੱਪਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਪਰ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ
ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਆਹਾ ਬਸਤ੍ਰ ਔਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਜਾਰ ਕਰਵਾਇਕੇ ਰੱਖ ਛੋਡਦਾ ਸੀ ਆਏ ਸਾਧ ਸੰਤ
ਮਹਾਤਮਾ ਔਰ ਅਥਿਤ ਦੀ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਔਰ ਜੋ ਥੱਕਿਆ ਹੋਯਾ ਹੋਵੇ ਸੋ ਉਸਕੇ ਵਾਸਤੇ
ਘੋੜਾ ਵਾ ਪਾਲਕੀ ਭੇਜਕਰ ਨਾਲ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਕੇ ਆਦਰ ਸੰਯਕਤ ਮੰਗਾਇ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਜਬ
ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜਾਵੇ
ਸਿੱਧੋ ਤਪੀਤੋ ਜਾਇ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਕੋਲੈ ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਕਰ
ਆਖਣ ਲਗੇ ਚਲੋ ਜੀ ਸੰਤੋ ਆਸਣ ਉਪਰ ਚਲਕਰ ਬੈਠੋ ਜੀ ਏਥੇ ਦੇਖਹੁ ਬਹੁਤ ਮੀਹ
ਆਯਾ ਹੈ ਜੀ ਸੋ ਆਪ ਚਲਕਰ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਆਰਾਮ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ
ਹੇ ਜੋਗੀਸ਼ਰੋ ਹਮ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਗੁਜ਼ਰੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰ ਲਈ ਭਾਈ ਤੁਮ ਜਾਵੇ
ਮੰਦਰੋਂ ਮੇਂ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਜੋਗੀਸ਼ਰਾਂ ਜਾਇਕਰ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਕੋ ਕਹਾ ਹੇ ਨਾਥ ਜੀ ਬਾਹਰ ਤੈ
ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਹਮਨੇ ਬਹੁਤ ਕਹਿਆ ਓਹ ਨਹੀਂ ਆਤੇ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਥ
ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਯਾ ਅਤੇ ਆਣਕਰ ਕਹਿਓਸੁ ਆਦੇਸ ਹੋਤਪਾ ਆਦੇਸ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਯਾ ਆਦੇਸ ਓਅੰ ਕਾਰ ਕੋ ਆਦੇਸ ਆਓ ਜੀ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਜੀ
ਬੈਠੀਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਕਹਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਆਪਦਾ ਨਾਉਂ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮਾਰਾ ਨਾਉਂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਆਖਿਆ
ਤਪਾ ਜੀ ਆਪ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਚਲੋ ਜੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰੀਏ ਜੀ ਉਪਰ ਤੇ ਬਰਖਾ ਆਈ ਹੈ ਜੀ ਏਹ
ਬਾਤ ਕਹਿਕਰ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਬੀਤੀ ਤਹਾਂ ਹੀ ਬੀਤੀ ਅਤੇ ਕਹਾਂ
ਕਹਾਂ ਮੰਦਰ ਕਉ ਖੋਜੈਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਆਖਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਫਕੀਰ ਕਉ ਤੋ ਐਸੇ ਹੀ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਭੇਜ ਦੇਵੇ ਤੋ ਸੰਤੋ ਖਸੇ ਵਰਤ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਏ ਇਸ ਮੇਂ ਫਕੀਰ
ਨੂੰ ਹਰਖ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਚਲੋ ਤਪਾ ਜੀ ਆਸਣ ਪਰ ਬਸੇਰਾ ਕਰੋ ਰਾਤ ਕੋ ॥ ਆਪ
ਮਹਾਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਨਾਥ ਦੇ ਨਾਲ ਉਠਕਰ ਤੁਰ ਪਏ ਅਤੇ
ਮਹੰਤ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉ ਤਰਹ ਤਰਹ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦਿਖਾਏ ਫੇਰ ਘੋੜੇ ਦਿਖਲਾਏ
ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਸਤ੍ਰ ਦਿਖਲਾਏ ਔਰ ਰਸੋਈ ਵਾਲਾ ਭੰਡਾਰਾ ਦਿਖਾਯਾ ਔਰ ਕਈ ਤਰਹ ਦੇ
ਪਦਾਰਥ ਦਿਖਾਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਾਥ ਜੀ ਰਾਜ ਲੀਲ੍ਹਾ ਕਾ ਕਿਆ ਦੇਖਣਾ

ਜੇ ਤਾਂ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਆਖਿਆ ਤਪਾ ਜੀ ਏਹ ਸਭ ਅਲਖਪੁਰਖ ਦੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ਹਮ ਤੇ
 ਜੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਅਰ ਮਹਾਤਮੋਂ ਕੀ ਔਰ ਆਏ ਗਏ ਅਥਿਤ ਕੀ ਔਰ ਹੇ ਤਪਾ ਜੀ
 ਹਮਾਰੀ ਖੁਰਾਕ ਤੇ ਏਹ ਰੋਟੀ ਹੈ ਭੱਖੜੇ ਕੇ ਆਟੇ ਕੀ ਔਰ ਸਾਗ ਅਲੂਣਾ ਔਰ ਹਮ ਕੁਛ
 ਨਹੀਂ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਤੂੰ ਅਸਲ ਜੋਗੀਸ਼ਰ
 ਜੁੰ ਤੈਂ ਭਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ਗ੍ਰਸਤ ਕੋਤਿਆਗਕੇ ਜੋਗੀ ਹੋਣਾ ਤੇ ਫੇਰ ਰਸ ਕਸ ਨਾ ਛੋਡਨੇ ਤੇ ਜੋਗੀ
 ਹੋਣੇ ਕਾ ਕਿਆ ਛਾਇਦਾ ਹੈ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਏਹ ਲੱਛਣ ਹੈਨ ਜੋ ਮਨ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਲ
 ਜੋੜਨਾ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੋੜਨਾ ਔਰ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਸਰਬ ਮੇਂ ਪੂਰਨ
 ਜਾਨਣਾ ਨੰਗੇ ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ ਹੇ ਨਾਥ ਜੀ ਆਪ ਪੂਰਨ ਸਾਧ ਹੋ ਅਤੇ ਜੋ ਚੋਲਾ
 ਹੋਵੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਐਸਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਆਪ ਪਰਮਧਾਮ ਕੇ ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋਵੋਗੇ
 ਏਹ ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਓਥੇ ਰਾਤ ਰਹੇ ਜਬ ਪਰਾਤਹਕਾਲ ਹੋਈ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਉਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਹੇ ਜੋਗੀਸ਼ਰ ਜੀ ਸਾਡੀ
 ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਕਹਿਆ ਹੇ ਤਪਾ ਜੀ ਆਪ ਉਦਾਸ ਕਿਉਂ ਹੋਏ ਹੋ ਕੋਈ
 ਕਾਲਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਓ ਔਰ ਦਰਸ਼ਨ ਲਓ ਜੀ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਹੋਰ ਸਿੱਧ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ
 ਉਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਤੇ ਭਏ ਅਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਤਪਾ ਜੀ ਅਜੇਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀਂ ਕੀਤੀ
 ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭਨਾਂ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀ ਅਤੇ ਓਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ
 ਨਾਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਜਿਉਂ ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਤੇ ਇਕ ਵਲਾਇਤ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ॥

ਅੱਗੇ ਸਾਖੀ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਇਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਿਉਂ
 ਅੰਤਰਧਿਆਨ ਹੋਏ ਇਕ ਦੇਸ ਐਸੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜੋ ਉਸ ਮੁਲਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਨਾਨਕ
 ਅਤੇ ਨ ਅੱਗ ਏਹ ਦੋਵੇਂ ਵਸਤੂ ਓਥੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਓਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲੇ
 ਜੀਉਂਦੇ ਬਿਅੰਦਾ ਮਾਸ ਖਾਂਦੇ ਸਾਨ ਓਹ ਦੁੰਬਾ ਮਾਰਕੇ ਤੇ ਉਸਦਾ ਮਾਸ ਬਨਾਇ ਕਰ ਇਕ ਪੱਥਰ
 ਮਾਸ ਦੇ ਹੇਠ ਤੇ ਇਕ ਪੱਥਰ ਮਾਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇਕੇ ਰੱਖ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਸੂਰਜ
 ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਸਾਨ ਤਾਂ ਓਹ ਮਾਸ ਆਪੇ ਹੀ ਰਿੱਝ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਸਾਨ ਅਤੇ ਆਏ
 ਸਾਧ ਛਕੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੰਬੇ ਦਾ ਮਾਸ ਖਾਣੇ ਕਉ ਦੇਂਦੇ ਸਾਨ ਤਾਂ ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੀ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਇਕ ਅਯਾਲੀ ਦੁੰਬੇ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਨ ਲੱਗਾ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਜੇ ਕਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਕ ਦੁੰਬਾ
 ਮਾਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪ ਖਾਵੋ ਜੀ ਜੇਕਰ ਆਪ ਨਾ ਖਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੁੰਬਿਆਂ ਦਾ ਖਾਵੰਦ ਗੁੱਸੇ
 ਹੋਵੇਗਾ ਜੀ ਅਤੇ ਕਹੇਗਾ ਤੂੰ ਸੰਤ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਭੁੱਖਾ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਤ ਜੀ ਏਸ ਮੁਲਕ
 ਦੀ ਰੀਤ ਏਹ ਹੈ ਜੀ ਕਿ ਜਿਸਨੂੰ ਅਤੀਤ ਸਾਧਨਦਰੀ ਆਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਓਹ ਦੁੰਬਾ ਮਾਰਕੇ ਖੁਲਾਵੇ

ਜੀ ਅਤੇ ਏਸ ਮੁਲਕ ਵਿੱਚ ਅੰਨ ਅਤੇ ਅੱਗ ਏਹ ਦੋਵੇਂ ਵਸਤੂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਗੁਣ ਤੂੰ ਦੁੱਬਾ ਮਾਰ ਤਾਂ ਓਸ ਅਯਾਲੀ ਨੇ ਦੁੱਬਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬਣਾਇਕਰ ਇਕ ਪੱਥਰ ਹੇਠ ਅਤੇ ਇਕ ਪੱਥਰ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਵਿੱਚ ਮਾਸ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਲਗਾ ਸੂਰਜ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਵਾ ਪਹਰ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾਂ ਮਾਸ ਰਿੱਝ ਆਯਾ ਤਾਂ ਉਸ ਅਯਾਲੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀਤੁਸੀ ਏਹ ਮਾਸ ਖਾਵਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਅਯਾਲੀ ਕਉ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਇਸ ਦੁੱਬੇ ਦਾ ਖਲੜਾ ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਸਭ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਖੋਂ ਕਹਿਆ ਉਠ ਦੁੱਬੇ ਚਰ ਇਤਨੇ ਕਹਿਣੇ ਨਾਲ ਦੁੱਬਾ ਉਠਕਰ ਚਰਨੇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਅਯਾਲੀ ਏਹ ਕੌਤਕ ਦੇਖਕਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਅਯਾਲੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਕਰ ਕਿਸੇ ਬਡੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰ ਅਤੇ ਏਹ ਆਖੀਂ ਭਾਈ ਚਲੋ ਬਾਹਰ ਧੁਆਨੂੰ ਇਕ ਸੰਤ ਬਲਾਂਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਧੁਆਨੂੰ ਅੱਗ ਅਤੇ ਅੰਨ ਲੈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਤਨਾ ਬਚਨ ਸੁਣਕਰ ਓਹ ਅਯਾਲੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਬਾਹਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇਕ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਲਾਂਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੱਚੇ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਧੁਆਨੂੰ ਅੰਨ ਅਤੇ ਅੱਗ ਏਹ ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਏਹ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਉਠ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੁਛ ਅਨਾਜ ਲੈ ਆਉ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਅਨਾਜ ਨਹੀਂ ਪਰ ਮੈਂ ਏਥੋਂ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਆਖਨਾ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਓਹ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਉੱਠਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਗਿਆ ਤੇ ਜਾਕੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ਆਖਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਬਾਹਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇਕ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧੁਆਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੋਂ ਅੰਨ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੋਵੇਂ ਵਸਤੂ ਲੈ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਸੁਣਕਰ ਰਾਜਾ ਸਮੇਤ ਵਜ਼ੀਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੋ ਤਾਂ ਧੁਆਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਸਭ ਕੁਛ ਦੇਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨ ਕਰ ਸਮੇਤ ਪਰਜਾ ਰਾਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਥੋੜਾ ਅੰਨ ਲੈ ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਓਸ ਸਾਂਤ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੇਰ ਅੰਨ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਲੈ ਆਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਇਸਨੂੰ ਬੀਜਹੁ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਅੰਨ ਬੀਜਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਅੰਨ ਉੱਗਿਆ ਜਾਂ ਓਹ ਪੱਕਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਇਸਨੂੰ ਵੱਢ ਕਰ ਗਾਹੋ ਜਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਗਾਹਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਅਤੁੱਟ ਭੰਡਾਰ ਹੋਗਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਕਰਤਾਰ ਦਾ

ਨਾਮ ਲੈਕੇ ਸਮੇ ਸਿਰ ਬੀਜਿਆ ਕਰੋ ਕਰਤਾਰ ਬਰਕਤ ਪਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੱਥਰ
 ਝੜਕਰ ਅੱਗ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਲਖ ਰਾਜਾ ਸਮੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿੱਖ ਹੋਯਾ ਤਾਂ
 ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਆਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਗ਼ਰੀਬ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੀ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
 ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਧੁਆਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹ ਬਾਤ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ
 ਚਲਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਗ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋਈ ਸਮਾ ਓਥੇ
 ਰਹੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਰਾਜਾ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਭੁਟੰਤਰ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਗਏ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਇਕਸ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਗਏ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਿਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ
 ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਸੋ ਓਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਰਹੇ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਰੱਜਨ
 ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਏਹ ਚਰਚਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਕਿ ਭਾਈ ਐਸਾ ਸੰਤ ਆਯਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਕੁਛ
 ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਬੜਾ ਸੰਤੋਖੀ ਸੰਤ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤਾਂ
 ਜਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਲੋਕ ਕਰਨ ਪਰ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਓਸ ਨਗਰ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਣੀਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ
 ਬਹੁਤ ਭਲੀਆਂ ਭਲੀਆਂ ਵਸਤੂ ਲੈਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਇ ਰੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪ
 ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਓਸ ਦੇਸ ਦੀ ਏਹ ਰੀਤ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜਾ ਓਥੋਂ ਦਾ ਘਾਸ
 ਖੋਦਿਆ ਕਰੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਜੱਤ ਦੇਸਾਨ ਏਹ ਪਹਿਰਾਵਾ ਰਾਜਾ ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਦੇਖ ਕਰ ਕਹਿਆ ਐ ਰਾਜਾ ਏਹ ਵਸਤੂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਠਾਇ ਲੈ ਜਾਹੁ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ
 ਦੇ ਅਰਥ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹਿ ਜਾਇ ਪਾਵਹੁ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਸ੍ਰੀ
 ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਅਰਥ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਕਉ ਖੁਵਾਇ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ
 ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਆਸੁ ਹੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਜੀ ਆਪਦਾ ਚਰਨ ਏਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਪਇਆ ਹੈ
 ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਕਈਆਂ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਏ ਹੈਨ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਹਮਾਰਾ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੁਆ ਹੈ
 ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਕੌ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਆਪ ਤਾਂ ਸੰਤ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ
 ਆਪਕੀ ਸ਼ਰਣ ਆਯਾ ਹੋਂ ਅਤੇ ਆਪਕਾ ਆਵਣਾ ਜੋ ਏਥੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਅਸਾਡਾ ਭਲਾ
 ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਦਇਆ ਆਈ ਤੇ
 ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਤੇਰੀ ਮਨਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇੱਕ ਚਾਵਲ ਤੇ
 ਇਕ ਪਸ਼ਮ ਏਹ ਦੋਇ ਵਸਤੂ ਹੋਂਦੀਆਂ ਹੈਨ ਜੀ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ
 ਜੀ ਪਰ ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਜੀ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਹੋਰ ਭੀ ਅੰਨ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਹੋਵਨ ਜੀ
 ਏਹ ਵਰ ਦੇਵਹੁ ਜੀ ਔਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੁਪਾਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਮੇਂ ਹੋਵੇ ਜੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਸਮੇਤ
 ਸਭ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਨਿੰਮ੍ਰ ਹੋਇਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ

ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਈ ਕਵਲ ਨੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੋ ਰਾਜਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਅੰਨ ਤੇਰੇ ਮੁਲਕ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣਕਰ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਦੇ ਸਮੇਤ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪੁਰਖ ਸਭ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਲਈ ਅਤੇ ਸੱਤ ਨਾਮ ਲਗੇ ਜਪਣ ਔਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਨਾਲ ਉਠਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਲੱਗੇ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਸਮੇਤ ਪਰਜਾ ਦੇ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਤੇ ਆਖਣ ਲੱਗੇ ਹੋ ਦੀਨਬੰਧੂ ਆਪ ਏਥੋਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਛੇਤੀ ਉਦਾਸ ਹੋਏ ਹੋ ਜੀ ਆਪ ਦੇ ਏਥੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਬਡੇ ਅੰਨ ਹੋਵਣਗੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ ਹੋਗਾ ਤੇ ਦੇਸ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਗਾ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਜੀ ਜਾਂ ਏਸ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀਆਂ ਰਾਜਾ ਤੇ ਸਰਬ ਲੋਕਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਦੇਸ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਤਰਾਂ ਕੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ਹੋਵਨਗੀਆਂ ਅਰ ਧੁਆਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੈਨ ਕਪੜੇ ਦੀ ਖਾਨ ਕਪਾਹ ਹੋਵੇਗੀ ਔਰ ਚਾਂਦੀ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਖਾਨ ਭੀ ਏਥੇ ਹੋਗੀ ਔਰ ਸਰਬ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ਬੋਈਆਂ ਹੋਨਗੀਆਂ ਔਰ ਆਏ ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੜਾਯਾ ਸੁਖ ਸ਼ਾਂਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ਸਰਬੱਤ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਰੱਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੇ ਰਹਿਣ ਨਾਹੀਂ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਹੋ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਤੂੰ ਹੈਂ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਭੀ ਲੋਕ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਅਸਾਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇਗਾ ਓਥੇ ਓਥੇ ਜਾਇ ਪਹੁਚਾਂਗੇ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਪਰਜਾ ਦਾ ਮਨ ਠਹਿਰਾਇਕਰ ਓਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬੱਤ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਚਲਣੇ ਲਾਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਅਸਾਂ ਕੁਛ ਆਪਦੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਾ ਕਰ ਲਈ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਕਰ ਓਥੋਂ ਦਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਗ੍ਰਾਮ ਰੋੜ੍ਹਨੇ ਕੀ

ਤਾਂ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇਕ ਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਰੀ ਜਦ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜ਼ਰੇ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਬ ਹਮ ਏਥੋਂ ਚਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਅਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚਲੋ ਜੀ ਦੇਖੋ ਸਬ ਅਸਬਾਬ ਦੇ ਗੱਡੇ ਲੱਦ ਕੇ ਗ੍ਰਾਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖੜੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਨ ਜਾਇ ਰਹਾਂਗੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਏਥੋਂ ਚੰਗੇ ਭਲੇ ਵਸਦੇ ਉਠ ਤੁਰੇ ਹੋ ਧੁਆਨੂੰ ਕਿਆ ਦੁਖ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਥੇ ਸਾਨੂੰ ਏਹ ਦੁਖ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜ਼ਰਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਏਹ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਾਡਾ ਗ੍ਰਾਮ ਰੋੜ੍ਹ ਕਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫੇਰ ਛੀਂ ਮਹੀਨੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਮੁੜ ਕਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਓਨਾਂ
ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਜੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰੋੜ੍ਹਕਰ ਲੈਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੁਮਾਰੇ ਘਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨਾ ਰੁੜ੍ਹਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਵਹੁ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਕਹੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਦੇ ਹੀ ਸਿੱਖ ਹੋਵੇਂਗੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
ਜਪਾਂਗੇ ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਬ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਹੋਵੇਂਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਬ ਕੀ ਵਾਰ ਤੁਮ ਜਾਵੋ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਬੈਠਤੇ ਹਾਂ ਜਬ ਤੁਮ ਆਵੋਗੇ ਤਾਂ
ਦੇਖ ਲੈਣਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰ ਬਣੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਆਇ ਵਸਨਾ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿੱਖੀ ਤੁਸਾਂ ਧਾਰਣ ਕਰਣੀ ॥ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਓਹ ਲੋਕ ਓਥੋਂ ਚਲੇ
ਗਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਬੈਠ ਰਹੇ ਜਦ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਓਹ ਸਮਾ ਆਯਾ
ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਲਗਾ ਲਹਿਰਾਂ ਛੱਡਣ ਜਾਂ ਉਛਲਿਆ ਤੇ ਓਨਾਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਨਾ ਚਰਨ ਛੁਹਾਯਾ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਚਰਨ ਦੇ ਛੁਹਨੇ ਨਾਲ ਆਪਨੇ ਟਿਕਾਣੇ ਜਾਇ
ਖੜਾ ਹੋਯਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਓਨਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾਫਾਹ ਸਕਿਆ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਓਹ ਗ੍ਰਹਿ ਬਣੇ ਬਨਾਏ ਰਹੇ ਸਬ ਅਪਨੇ ਅਸਥਾਨ ਟਿਕੇ ਰਹੇ
ਜਦ ਓਹ ਸਮਾ ਬੀਤ ਚੁਕਾ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਆਏ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਦ ਆਇਕਰ ਦੇਖਨ ਤਾਂ
ਘਰ ਓਸੇ ਤਰਾਂ ਬਣੇ ਰਹੇ ਤੇ ਅਮਨ ਅਮਾਨ ਖੜੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਓਥੇ ਬੈਠੇ
ਹੈਨ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਇ ਵਸੇ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇ
ਕਰ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ ਭਾਈ ਏਹ ਸੰਤ ਤਾਂ ਬੜੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਹੈਨ ਚਲੋ ਭਾਈ ਓਸ ਸੰਤ ਦੀ
ਸ਼ਰਨ ਕੋ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਭੇਟਾ ਲੈਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਵਣ ਵਾਸਤੇ
ਚਲੇ ਤਾਂ ਆਇਕਰ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ ਜੀ ਸਾਨੂੰ
ਆਪਨੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇਵੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਚਰਨ ਧੋਇ ਕਰ ਪਾਹੁਲ
ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
ਉਨਾਂ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਾਲ ਬਨਾਵਹੁ ਤੇ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ
ਕਰਨਾ ਆਏ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਤੇ ਭੁੱਖੇ ਨੰਗੇ ਕੋ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ
ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਮਾਰਗ ਕੋ ਪਏ ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਗ੍ਰਾਮ ਸਨ ਸਭਨਾਂ
ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸਭਨਾਂ ਕੋ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿੱਚ
ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਲਾਯਾ ਕਿਤਨਾ ਕਾਲ ਓਥੇ ਰਹੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸਭ ਉੱਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲੇ
ਆਗੇ ਔਰ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਏਕ ਦੇਵ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਤਾਰਤੇ ਤਾਰਤੇ ਏਕ ਔਰ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਹੁਏ ਉਸ ਨਗਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹਾਰੂਪੁਰ ਕਹਿਤੇ ਬੇਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਨਾਲ ਮਰਦਾਨਾ ਔਰ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਲੈਕਰ ਏਕ
ਬਿਖ ਤਲੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਪਰਤਿਸ ਗ੍ਰਾਮ ਕਰੁ ਏਕ ਦੇਵ ਅਗਨਿ ਲਗਾਇ ਜਾਤਾ ਥਾ
ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਤ ਨਵੇਂ ਘਰ ਬਨਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੀ ਉਸ
ਨਗਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜਦ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੰਤ ਜਾਣਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਅੰਨ ਦੀ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ
ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਸਾਗਰ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤੀ
ਅਤੇ ਕਿਤਨੇਕ ਦਿਨ ਓਥੇ ਰਹਿਕਰ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਨੇ ਅਥਵਾ ਰਿਖੀ ਨੇ ਯਾ ਸਿੱਖ ਨੇ ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਤਿਸਕਾ ਉਧਾਰ ਹੂਆ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਯਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੀ ਟਹਿਲ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜਦ ਓਹ ਦਿਨ ਆਯਾ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ਹੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਜੀ ਹੋਰ ਤਾਂ ਅਸੀ ਸਭ ਤਰਹ ਰਾਜੀ
ਹਾਂ ਜੀ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਬੜਾ ਕਲੇਸ਼ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿੱਛੋਂ ਅਸੀ ਸਭ ਆਦਮੀ
ਪਰਵਾਰ ਸਹਿਤ ਅਸਬਾਬ ਲੰਦਕੇ ਹੋਰਥੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜੀ ਕਿਉਂ ਕਿ ਏਥੇ ਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ
ਅਚਾਣਕ ਹੀ ਅੱਗ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਸ ਅਗਨੀ ਦੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਅਸਥਾਨ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਜਾਇ
ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੀ ਜਦ ਫੇਰ ਓਹ ਸਮਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਣ ਕਰ ਨਵੇਂ ਘਰ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ
ਜੀ ਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਅਸੀ ਹੁਣ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲੋ ਜੀ
ਅਸੀ ਧੁਆਡੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅੱਗ ਕਿਸ ਤਰਹ ਲਗਦੀ
ਹੈ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਇੱਕ ਦੇਉ ਹੈ ਓਹ ਆਣ ਕਰ ਅੱਗ ਲਾਇਕੇ
ਸਾੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੀ ਸੋ ਆਪ ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਹੋ ਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਜਿਸਤਰਹ ਆਪਦੀ ਰਜਾਇ
ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਰੀਏ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਹਿਤੇ
ਭਏ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਫੇਰ ਧੁਆਡੇ ਘਰ ਨਾ ਸੜਨਗੇ ਅਤੇ ਜੇ ਸੱਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ
ਕਰਹੁਗੇ ਤਾਂ ਧੁਆਡੀ ਕੋਈ ਭੈ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਸਭ ਡਰ ਧੁਆਡੇ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਣਗੇ ਸਾਂਤਿ ਸੰਤੋਖ
ਨਾਲ ਅਪਨੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੁਖ ਪਾਵੋਗੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਭੋਗਹੁਗੇ ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਲੈਕਰ
ਅੱਗੇ ਅਗਨਿ ਨਾ ਲੱਗੇਗੀ ਪਰ ਇੱਕ ਏਥੇ ਸੁੰਦਰ ਧਰਮਸਾਲਾ ਬਣ ਉਣੀ ਆਏ ਅਥਿਤ ਨੂੰ
ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਮ ਆਪਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਵੇਂਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਇਕੱਠ ਹੋਇਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਗ੍ਰਾਮ ਕੋ ਭੀ ਨਾ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕਰ ਓਥੇ ਹੀ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਜਦ ਓਹ ਦਿਨ ਅੱਗ ਲੱਗਨ ਦਾ ਆਯਾ ਤਾਂ

ਉਹ ਲੋਕ ਅਤੇ ਇਸਤੀਆਂ ਤੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਕਹਿਓਨੇ ਹੇ ਗ਼ਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਅੱਜ ਏਥੇ ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ ਜੀ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਆ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋਂ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇ ਕਰ ਸੱਤਨਾਮ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਹੁ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੁਛ ਅਸਬਾਬ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਅਰ ਡਰਦੇ ਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਸੱਤਨਾਮ ਜਪਣ ਲੱਗੇ ਜਾਂ ਉਹ ਵਕਤ ਆਯਾ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੋ ਇੱਕ ਦੇਉ ਆਯਾ ਹੈ ਓਸਦਾ ਸਿਰ ਅਸਮਾਨ ਨਾਲ ਹੈ ਤੇ ਪੈਰ ਜ਼ਿਮੀਨ ਨਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਬਡਾ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਲੋਹੇ ਜੈਸਾ ਰੰਗ ਹੈ ਤੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਅਗਨ ਹੈ ਤੇ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਡਰ ਕਰਕੇ ਨੱਸ ਜਾਂ ਵੇਸਾਨ ਤੇ ਮੈਂ ਇਨਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਜਾਂਦਾ ਸਾਂ ਤੇ ਐਤਕੀਂ ਇਨਾਂ ਮੇਰਾ ਡਰ ਵਿਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅੱਛਾ ਹੁਣ ਮੈਂ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਜਾਵਾਂਗਾ ਏਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੁਬਾਨ ਹੋਠਾਂ ਉੱਤੇ ਫੇਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਨਾਂ ਵਲ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੇਖਕੇ ਪੁਰਖ ਇਸਤੀਆਂ ਡਰ ਗਏ ਹੈਨ ਤੇ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਛ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਤੇ ਏਹੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਮੋਏ ਥਰਥਰ ਕੰਬਦੇ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗੇ ਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀ ਹੋਰਥੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਬਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਏਹ ਨੱਸਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲੋਕ ਸਬ ਡਰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਆਤਰ ਹੋਏ ਹੈਨ ਦੇਖਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਸ ਦੇਉ ਵਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਓਸ ਦੇਉ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਰੀ ਤਾਂ ਤੱਤਕਾਲ ਹੀ ਗਿਰ ਪੜਾ ਤੇ ਮੂਰਛਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂ ਦੇਉ ਡਿੱਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਮੋਂ ਦਇਆ ਆਇ ਗਈ ਤਾਂ ਆਪਨਾ ਚਰਨ ਉਸ ਦੇਉ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਛੁਹਾਇਆ ਜਦ ਚਰਨ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਦੇਉ ਉਠਕਰ ਬੈਠ ਗਇਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਆਂ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਛਹਿ ਪਇਆ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਮੋਏ ਹੋਏ ਜੀਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣ ਪੈਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਉਸੇ ਤਰਾਂ ਓਹਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇਖਕਰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਦੀ ਸ਼ਰਣ ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਅਪਰਾਧ ਛਿਮਾਪਨ ਕਰੋ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਦੀ ਸ਼ਰਣ ਆਯਾ ਹਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਹੋ ਤੁਮਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇ ਪਰਮੋਸ਼ਰ ਜੀ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੀ ਮੈਂ ਅਣਜਾਣ ਹਾਂ ਜੀ ਆਪਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ ਤੇ ਆਪ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋ ਸਰਬ ਗੁਣਾਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੋ ਤੇ ਮੈਂ ਇਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਈਨ ਮਨਾਂ ਵਦਾ ਸਾਂ ਤੇ ਤਾਂ ਏਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਸਾੜ ਜਾਂਦਾ ਸਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁੱਲਾ ਹਾਂ ਜੋ ਧੁਆਭੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਮੈਂ ਏਹ ਕੁਕਰਮ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਸਾਂ ਅਬ ਇਨਕੇ ਭਾਗ ਜਾਰੇ ਹੈਨ ਜੋ ਆਪਦਾ ਏਥੇ ਚਰਨ ਪਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਕੀ ਕਲਿਆਨ ਕਹੀ ਹੈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨਿਧ ਹੋ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੋਂ ਜੀ ਜੋ ਆਗਿਆ ਕਰੋਗੇ ਮੈਂ ਸੋਈ ਕਰਾਂਗਾ ਜੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਸ਼ਟ ਮੇਟਹੁ ਜੀ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਦੀਨਦਿਆਲ ਸਰਬ ਪਰ ਕਿਰਪਾਲ ਬਾਣੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਓਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ
 ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਬਡੀ ਸੁੰਦਰ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਾਓ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ
 ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਸੱਤ ਨਾਮ ਰਾਤ ਦਿਨ ਜਪਣਾ ਤਾਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਵਨਗੇ ਅਤੇ ਉਸ
 ਦੇਵ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਤਦ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂਤੂੰ ਏਸ ਧਰਮਸਾਲਾ ਦਾ ਪਾਨੀ
 ਭਰੇਂਗਾ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਰੱਖਕੇ ਜਲ ਭਰੇਂਗਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਏਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪ ਜ਼ਬਾਨੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਕਿ ਜੋ ਸਿੱਖ ਸਾਧ
 ਗ੍ਰਸਤੀ ਹਰ ਇਕ ਧਰਮਸਾਲਾ ਮੇਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਜਲ ਭਰੇਂਗਾ ਵਾ ਦੀਵਾ ਬਾਲੇਗਾ
 ਜਾਂ ਝਾੜੂ ਦੇਵੇਗਾ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਪਰਮ ਗਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਵੇਗਾ ਅੰਤ ਸਮੇ ਉੱਤਮ ਗਤੀ ਪਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਲੋਕ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ
 ਓਹ ਸਾਰਾ ਦੇਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਜੋ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਉਸਤਤ ਸੁਣਨ
 ਤੇ ਆਉਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਸਿੱਖੀ ਕੀ ਰੀਤ ਸਿੱਖਣ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਦੇ
 ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵਣ ਏਹ ਰੀਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਦਤ ਹੋਈ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਕਉ ਆਏ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸ ਦੇਸ ਤੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਕਉ ਸੱਚੇ ਮਾਰਗ ਲਾਇਕਰ ਸਰਬੱਤ ਰਾਜਾ
 ਰੰਕ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਣ ਦੱਸ ਕਿਥਾਉਂ
 ਚਲਣਾ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਉਂ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜ਼ਾਇ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿਥਾਉਂ
 ਚਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜੀ ਜਿੱਥੇ ਆਪ ਲਈ
 ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਉਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਜਿੱਧਰ ਜਾਵੇਗੇ ਦਾਸ ਵੀ ਉਥਾਈਂ ਚੱਲਨਗੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣ
 ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਡੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਿਉਂ ਓਥੋਂ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋਏ ਰਾਵੀ ਉਪਰ
 ਆਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਭਾਈ ਏਥੋਂ ਅਜਿੱਤੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਚੱਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਥੇ ਅਜਿੱਤਾ
 ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਅਜਿੱਤਿਆ ਇੱਕ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਫਕੀਰ ਡਾਲੇ ਦੇ ਚੱਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਓਥੇ ਚਲੇਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ
 ਮਿਲ ਆਵੀਏ ਓਹ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਘਿਉ ਮੰਗਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿੱਤੇ ਆਖਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਚਲੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਜਿੱਤਿਆ ਤੂੰ ਅੱਖੀਆਂ ਮੀਟ ਜਾਂ
 ਅਜਿੱਤੇ ਅੱਖੀਆਂ ਮੀਟੀਆਂ ਤਾਂ ਸੱਭੇ ਹੀ ਡਾਲੇ ਦੇ ਚੱਕ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਆਖਿਆ ਅਜਿੱਤਿਆ ਤੂੰ ਅੱਖੀਂ ਉਘਾੜਕੇ ਦੇਖ ਤਾਂ ਅਜਿੱਤੇ ਅੱਖੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕਰ
 ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਡਾਲੇ ਚੱਕ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ
 ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਕੋਹਾਂ ਦੋਹ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਜਿੱਤਿਆ ਤੂੰ ਜਾਹ ਅਤੇ

ਮੀਏਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਵੱਲੋਂ ਦੁਆਇ ਆਖੀਂ ਅਤੇ ਨਾਲ ਏਹ ਆਖੀਂ ਕਿ ਹੇ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਜੀ ਆਪਨੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਸੱਦਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿੱਤੇ ਆਇਕਰ ਮੀਏਂ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਮੀਆਂ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਸੁਣਦਾ ਈ ਉਠ ਤੁਰਿਆ ਪਰ ਮੀਏਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਭੀ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਆਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਮੀਯਾਂ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਆਈਂ ਦੇਂਦਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਵੀ ਕਰਦਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਏਹ ਦੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਲੋਕ ਆਖਿਆ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧

॥ ਦੇਨ ਦੁਆਈਂ ਸੇ ਮਰਨ ਲੈਂਦੇ ਭੀ ਮਰ ਜਾਹਿ ॥ ਲਖੀ ਨ ਜਾਈ ਨਾਨਕਾ ਕਿੱਥੇ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਚਮਕਿਆ ਅਤੇ ਆਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਓਸ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮੀਯਾਂ ਜੀ ਚੰਗੇ ਭਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਆਖਿਆ ਹਾਂ ਸਾਈਂ ਲੋਕ ਜੀ ਚੰਗੇ ਭਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਯਾਂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿਰਾੜੀ ਨੇ ਘਿਉ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਉਂ ਲੈਲਵਾਂਗੇ ਜਿਸਤਰਾਂ ਸਾਲਨੇ ਉੱਪਰ ਖੱਟੇ ਦੀ ਫਾੜੀ ਨਿਚੋੜ ਲਈ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਫੋਗ ਸੁੱਟ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹੀ ਤਾਂ ਮੀਯਾਂ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਖਾਲੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਨੂੰ ਚਮਕ ਲੱਗੀ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕੁਛ ਲੈਣ ਆਯਾ ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਅਗਲੀ ਸਭ ਦੇ ਚਲਿਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੀਏਂ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਮੀਯਾਂ ਨਾਲ ਸੱਦ ਆਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਕਹਿਆ ਜੋ ਏਹ ਕੀ ਆਖੇਗਾ ਜੋ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਹਿੰਦੂ ਪਾਸ ਆਪਣੀ ਕਰਾਮਾਤ ਖੁਹਾਇ ਆਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਓਹ ਭੀ ਆਇ ਗਿਆ ਪਰ ਬਹੁਤ ਗੁਮਾਨ ਨਾਲ ਆਯਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਕਰਕੇ ਡਿੱਠਾ ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਖਾਲੀ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਨਾਗ ਉੱਪਰ ਪਏ ਹਾਂ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਜਿੰਦ ਭੀ ਰੱਖੇਗਾ ਤਾਂ ਭੀ ਭਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ਕਰਾਮਾਤ ਦੀ ਕਿਸਨੂੰ ਪਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਡਿੱਠਾ ਜੋ ਮੀਯਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿਲਗੀਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਮ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਯਾਂ ਜੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿੱਚ ਇਕ ਛਪੜੀ ਆਇ ਪਈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਹੋਇ ਗਿਆ ਪਰ ਏਡਾ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਬੋਲੀਦਾ ਜਿਸਦੀ ਵਸਤ ਹੈ ਉਸੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹੀ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਓਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਆਇ ਗਈ ਤਾਂ ਓਹ ਦੋਵੇਂ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਪਏ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਖਿਆ ਮੀਏਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੇਹਰਬਾਨਗੀ ਕਰਕੇ ਹੁਜਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੋ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸਰਫਰਾਜ਼ ਕਰੀਏ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਚਲੀਏ ਮੀਯਾਂ ਜੀ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਉਠਕੇ ਮੀਏਂ ਅਬਦੁਲਰਹਿਮਾਨ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਮੀਂ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਓਥੇ ਮੁਹਿਰਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਯਾਂ ਜੀ ਅਸੀ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਜੀ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੀ ਚਲੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਪਾਸੇ ਗਏ ਤਾਂ ਮੀਯਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਮਣ ਮਣ ਦੀਆਂ ਢੀਮਾਂ ਪਈਆਂ ਹੈ ਨ ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਜਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਕਰ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਨੇ ਬਡੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਮੀਯਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਸ ਰਉਂ ਸ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਛਿਆ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿੱਛੋਂ ਹੁਜਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਨਾ ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਸਤਾਵਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਤੇ ਇਕ ਸੇਰ ਜੌਂ ਲੈ ਕੇ ਵੜਨਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਛੇਈਂ ਮਹੀਨੀਂ ਨਿਕਲ ਆਉਨਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਅਜਿੱਤਿਆ ਅੱਜ ਤੋਂ ਲੈ ਕਰ ਅਸੀ ਵੀ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਟ ਰੇਤ ਦੀ ਖਾਇਆ ਕਰਹਿੰਗੇ ਜਦ ਏਹ ਬਾਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਘਰ ਹੋ ਅਤੇ ਹਮ ਭੁੱਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਮੇਹਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਬਖਸ਼ੀਏ ਜੀ ਔਰ ਆਜ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਆਪਨੇ ਹਮਾਰੇ ਕਉ ਵਸੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਯਾਂ ਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਬਖਸ਼ੋ ਅਤੇ ਧੁਆਨੂੰ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੀਏਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮੀਏਂ ਉੱਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੀਵਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਇਕ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਾ ਹੋ ਭਗਵਨ ਜੀ ਜੇ ਆਗਯਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਵਸਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅਹਾਰ ਲੈ ਆਵਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅੱਛਾ ਭਾਈ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਮਰਦਾਨਾ ਉਠਕੇ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਅਤੇ ਉਨਾਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਸਭਨਾ ਨੂੰ ਮਨੇ ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅੱਗ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾ ਦੇਵੇ ਸਾਰੇ ਫਿਰ ਚੁਕਾ ਅੱਗ ਪਾਣੀ ਕਿਥਾ ਉਂ ਨਾ ਹੱਥ ਲਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਔਰ ਮੈਂ ਉਥੋਂ ਓਠਕੇ ਔਰ ਅਸਥਾਨ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਆਖਕਰ ਏਥੋਂ ਪੱਥਰ ਉਠਾਉ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਓਥੋਂ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਪੱਥਰ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਤਲਾਉ ਨਿਕਲ ਆਯਾ ਜਲ ਕਰਕੇ ਪੂਰਣ ਹੈ ਤਾਂ ਬਰਨ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤੂੰ ਇਸ ਕੁੰਡ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀਆਂ ਘੜ ਕਰ ਪਾਇ ਦੇਉ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਰ ਅਨਾਜ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਕਪੜੇ ਬੰਨ ਕੇ ਪਾਇ ਦੇਹ ਪਰ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਆਖਕਰ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਰਨ ਸੁਨਿਆ ਤਾਂ ਉਸੇ ਵਖਤ ਰੋਟੀਆਂ ਘੜਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਕੁੰਡ ਵਿੱਚ ਪਾਇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅੰਨ ਕਪੜੇ ਵਿਚ ਬੰਨਕੇ ਚਾਇ ਪਾਯਾ ਜਦ ਮਰਦਾਨੇ ਰੋਟੀਆਂ ਤੇ ਅੰਨ ਪਾਇਆ ਸੋ ਸੱਭੇ ਹੀ ਡੁੱਬ ਗਇਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਅਨਾਜ

ਸਾਡਾ ਏਵੇਂ ਹੀ ਗਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਆਖਕੇ ਕਹੁ ਹੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ ਅਨਾਜ ਨਿਕਲ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੋਟੀ
ਤੇਰੇ ਨਮਿੱਤ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜਕਰ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ
ਅਨਾਜ ਨਿਕਲ ਪਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੋਟੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਏਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ
ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨਾਜ ਸਬ ਪੱਕ ਕੇ ਤਰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣ
ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਨੁੱਖ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਦੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ
ਭੁੱਖਾ ਹੁਆ ਨਿਕਲ ਆਵੇ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਮਰਦਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗਾ ਤੇ
ਕਹਿਓਸ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧ ਨ ਜੀ ਆਪ ਧੰਨ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀ
ਗਈ ਭਈ ਏਹ ਫਕੀਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਅੱਗਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਵੇਂ
ਥੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਏਨਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਤਲਾਵ ਕੱਢ ਕਰ ਰੋਟੀਆਂ ਤੇ ਅੰਨ ਪਕਾਇ
ਲਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤੇ ਬਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਸ ਦੇਸ ਦੇ
ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸਬ ਵਜ਼ੀਰ ਮੁਸੱਦੀ ਅਤੇ ਪਰਜਾ ਦੇ ਲੋਕ ਨਾਲ ਲੈ ਆਏ ਸਬ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਲੱਗੇ ਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਖਣ ਲੱਗੇ ਹੇ ਦੀਨ ਬੰਧੂ ਜੀ ਅਸੀ
ਭੁੱਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਬੜੀ ਕੁਟਲਤਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੀ ਅਤੇ ਆਪ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀਏ
ਜੀ ਸਾਥੋਂ ਬਡੀ ਬਿਅਦਬੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਸੰਤ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਸਾਡੇ ਪਰ ਖਿਮਾ ਕਰੀਏ
ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲੋਕੋ ॥ ਵਾਸਦੇਵ ਸਰਬਤ੍
ਮਹਿ ਉਨ ਨ ਕਤਹੂੰ ਠਾਇ ॥ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਮੰਗ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕਾਇ ਦੁਰਇ ॥ ੧ ॥ ਓਹ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ ਵਸਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਐਸਾ
ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਓਹ ਨਹੀਂ ਸਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ ਜਹਾਂਕਹਾਂ ਲੋਕ ਪਰ
ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋਲੋਂ ਕੁਛ ਭੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ
ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਜਪ ਕਰਹੁ ਤੁਸਾਡਾ ਵੀ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸਭ ਉਸ
ਦੇਸ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੁਸਾਡੀ ਕਲਜਾਣ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਤੁਸੀ
ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁਗੇ ਏਕ ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਾਵਹੁ ਆਏ
ਅਭਯਾਗਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੇ ਏਹ ਕਹਿਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲਤੇ ਭਏ

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਇੱਕ ਕੋਹੜੀ ਫਕੀਰ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਆਗੇ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੇਨ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਰਮ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਨਿਧੀ ਸਰਬਤ੍ ਕੀ ਗਤੀ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਏਕ
ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਪਰ ਉਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕਉ ਰਹਿਣੇ ਨਾਹੀਂ
ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜਾਤੇ ਜਾਤੇ ਏਕ ਕੋਹੜੀ ਫਕੀਰ ਦੀ ਕੁਟੀਆ ਮੇਂ ਜਾਇ ਵੜੇ ਓਹ ਇਕ ਤੋ ਕੱਖਾਂ ਦੀ

ਕੁੱਲੀ ਸੀ ਤੇ ਨਾ ਦੀਵਾ ਸੀ ਏਕ ਪਾਸੇ ਬੈਠ ਗਏ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਨਾ ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ
 ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਨਾ ਏਨਾਂ ਦੇਖਿਆ ਓਥੇ ਰਾਤ ਕੱਟੀ ਜਾਂ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ
 ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਹੇ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਹੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਦਿਨੇ ਪੰਜ ਔਰ
 ਪਸੂ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਿਆ ਬਾਤ ਕਹੋ ਮੈਂ ਆਜ ਬਡੇ ਭਾਗਾਂ
 ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਜੇ ਆਪਕਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਬੜੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਸਤੇ ਮੈਂ ਬਡਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ ਪਰ ਓਥੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਕੱਟੀ ਪਰ ਚਰ ਪਹਿਰ ਬੈਠਕੇ ਗੁਜ਼ਰੀ
 ਬਡੀ ਦੁਰਗੰਧ ਉਸ ਕੌਹੜੀ ਦੀ ਦੇਹ ਪਾਸੋਂ ਆਵੇ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਓਹ ਫਕੀਰ ਦੁਖੀ ਹੋਯਾ ਰਾਤ
 ਸਾਰੀ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦਾ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਫਕੀਰ ਕੋ ਦੁਖੀ
 ਦੇਖਕਰ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ॥ ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੀਉ ਤਪਤ
 ਹੈ ਬਾਰੋ ਬਾਰ ॥ ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ ਬਹੁਤ ਬਿਕਾਰ ॥ ਜੇ ਤਨਿ ਬਾਣੀ ਵਿਸਰ ਜਾਇ ॥ ਜਿਉਂ ਪਕਾ
 ਰੋਗੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣ ਝਖਣ ਹੋਇ ॥ ਵਿਣ ਬੋਲੈ ਜਾਣੈ ਸਭ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥
 ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨ ਕੰਨ ਕੀਤੇ ਅੱਖੀਂ ਨਾਕ ॥ ਜਿਨ ਜਿਹਬਾ ਦਿੱਤੀ ਬੋਲੈ ਤਾਤ ॥ ਜਿਨ ਮਨ
 ਰਖਿਆ ਅਗਨੀ ਪਾਇ ॥ ਵਾਜੈ ਪਵਣ ਆਖੈ ਸਭ ਵਾਇ ॥ ੨ ॥ ਜੇਤਾ ਮੋਹ ਪਰੀਤ ਸੁਆਦ ॥
 ਸਭਾ ਕਾਲਖ ਦਾਗਾ ਦਾਗਾ ॥ ਦਾਗ ਦੋਸ ਮੁਹਿ ਚਲਿਆ ਲਾਇ ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਨਾਹੀਂ ਜਾਇ
 ॥ ੩ ॥ ਕਰਮ ਮਿਲੈ ਆਖਣ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥ ਜਿਤ ਲਗ ਤਰਨਾ ਹੋਰ ਨਾਹੀਂ ਥਾਉ ॥ ਜੇ ਕੋ ਭੂਬੈ
 ਫਿਰ ਹੋਵੈ ਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਰਾ ਸਰਬ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਜਾਂ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਫਕੀਰ ਕੌਹੜੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਆਇ
 ਪਿਆ ਅਤੇ ਬੁੱਧ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਗਈ ਅਤੇ ਦੇਹੀ ਉਸਦੀ ਹੱਛੀ ਹੋਇ
 ਗਈ ਅਤੇ ਰੋਗ ਭੀ ਉਸਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਗਾ
 ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਦੇਖਕਰ ਓਸਨੂੰ ਨਿਹਾਲ
 ਕੀਤਾ ਜਦ ਓਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਟੁਰਨ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਰ ਹੋਗਈ ਕਿ ਜਿਸ
 ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਸਾਂ ਦੇਂਦੇ ਓਸ ਸਾਈਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਕੌਹੜੀ ਫਕੀਰ ਦਾ ਸਰੀਰ
 ਸੁੰਦਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹ ਫਕੀਰ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤੇ ਆਖਣ ਲੱਗਾ
 ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਓਸ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਕਿਤਨੇ ਚਿਰ ਦਾ ਰੋਗ ਦੂਰ
 ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਹੋਏ ਦੇਖਕਰ ਦੌੜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ ਦੀਨ ਹੋਏ ਲੱਗੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਹੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਆਪਦਾ ਬੜਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬੇਮੁਖ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਤ ਪਰ
 ਉਪਕਾਰੀ ਹੋ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਜੀ ਸਾਡੀ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਗਤੀ ਕਰੋ ਜੀ ਅਤੇ

ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਕਰਹੁ ਜੀ ਤੇ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ੋ ਜੀ ਸੱਚੇ ਰਸਤੇ ਪਾਵਹੁ ਜੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ
ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ ਜੀ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲੇ ਹਾਂ ਜੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤ ਦੇ ਤਰਨ ਤਾਰਨ
ਹੋ ਹੇ ਦੀਨਬੰਧੂ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਉ ਜੀ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁਣਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦਇਆ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਕਰਨਾ ਕੀਖਾਨ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰ ਵਾਸਤੇ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਉਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਦਇਆ ਆਇਗਈ ਤਾਂ ਮੁੜਕਰ ਬੈਠਗਏ ਅਤੇ ਸਭ ਲੋਕ ਓਥੇ ਉਚ
ਨੀਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਬੈਠ ਗਏ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਤਾਈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਾ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਓ ਅਸੀਂ ਧੁਆਡੇ ਉੱਪਰ ਤਾਂ ਪਰਸੰਨ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜਾਂ
ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਇੱਕ ਜਗਹ ਬਣਾਵਹੁ ਜਿੱਥੇ ਮੁਸਾਫਰ ਆਇਕਰ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੇ ਔਰ ਆਏ ਸੰਤ
ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਅਭਿਆਗਤ ਕੋ ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ ਔਰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਵਿੱਚੋਂ
ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦਿੱਤਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸਭ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ
ਬਣਵਾਈ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਚਰਣ ਧੋਇ ਕਰ ਸਭ ਕਉ ਪਾਹੁਲ ਦਿੱਤੀ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ
ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਹਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਨਣਾ ਛਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹਰ ਸੂਰਤ ਰਾਜੀ
ਰਹਿਣਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਦਸਵੰਧ ਦੇਣਾ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਨਮਿੱਤ ਏਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ
ਤਾਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਡਾ ਸੰਸਾਨਿਵਰਤ ਕਰੋ ਜੋ
ਸਿੱਖੀ ਕਿਸਤਰਾਂ ਕਮਾਈ ਦੀ ਹੈ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਨਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਏਕ ਸਾਖੀ
ਸੁਣਾਉ ਦੇ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੇ ਭਾਈ
ਸਿੱਖੇ ਸਿੱਖੀ ਐਸੇ ਕਮਾਵਣੀ ਚਾਹੀਏ ਜੈਸੇ ਏਕ ਰਾਜਾ ਥਾ ਜੋ ਆਪ ਭੀ ਉਧਰਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ
ਗੁਰੂ ਕਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਤੇ ਸਾਖਜਾਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਭੀਕੀ ਆਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ
॥ ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਸਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹੁ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਹੇ ਧਾਵਹੁ ॥ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ ਇਕ
ਰਾਜਾ ਸੀ ਸੋਮਨ ਵਿਚਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਰਾਜ ਭੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਇਕ ਦਿਨ ਮਨ
ਮੇਂ ਆਈ ਮੈਂ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਆ ਜਾਣਾਂ ਕਿ ਹੋਰ ਇਤਨਾ ਚਿਰ ਰਾਜ ਕਰਨਾ
ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਰ ਓਹ ਰਾਜਾ ਅੰਗੇ ਵੀਘਰ ਸੇ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਸੋ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤ੍ਰ
ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇਕਰ ਐਸੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਈ ਕਿ ਹੇ ਬੇਟਾ ਇਸ ਰਾਜ ਕੋ ਤੂੰ ਐਸਾ ਜੀਅ ਮੇਂ ਸਮਝੀਂ
ਕਿ ਏਹ ਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜਾਣ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰੀ ਓਧਰਮ ਕਾ ਅਤੇ ਨਿਆਉਂ
ਬੀ ਧਰਮ ਕਾ ਕਰੀਓ ਏਹ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਉ ਕਹੀ ਔਰ ਆਪਣੇ ਵਜ਼ੀਰ ਕਉ ਭੀ ਰਾਜਾ
ਨੇ ਐਸਾ ਕਹਿਆ ਕਿ ਹੇ ਵਜ਼ੀਰ ਏਹ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਇਸਕੀ ਤੂੰ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ
ਏਹ ਸਮਝਾਇਕਰ ਰਾਜਾ ਵਿਰਕਤ ਹੋਇਕਰ ਬਨ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਇੱਕ
ਤੁਰਦਿਆਂ ਹੋਯਾ ਲਾਲ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਏਹ ਸਮਝਿਆ ਜੋ ਸ੍ਰੀ

ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਾਂ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੀਏ ਤਉ ਰਾਜਾ ਲਗਾ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਦ
 ਰਾਜਾ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਚੋਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਗਰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਮਨ ਮੇਂ
 ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਰਾਜਾ ਜੋ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕੁਛ ਨਾ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈਕਰ
 ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਪਾਸੋਂ ਲਵਾਂਗਾ ਜਿਸਤਰਹ ਮੇਰਾ ਦਾਉ ਲਗੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮਾਰ
 ਕੇ ਹੱਥ ਲਗੇ ਭਾਵੇਂ ਜੀਵਦਿਆਂ ਹੱਥ ਲਗੇ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁਰਬੀ ਕਾ ਦਿਨ ਆਯਾ ਤਾਂ
 ਰਾਜਾ ਨਦੀ ਉੱਪਰ ਨੁਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਕਥਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਮੇਂ ਏਹ
 ਪਰਸੰਗ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਗਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕੈਸਾ ਤਪਕਰੇ ਜਪ
 ਕਰੇ ਦਾਨ ਕਰੇ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਪਾਠ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਜੱਗ ਕਰੇ ਤਉ ਭੀ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਬੀ ਨਹੀਂ
 ਸਤਗਤੀ ਹੋਤੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਏਹ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣਕਰ ਇਕਸਿੱਖ ਨੇ
 ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਨੇ ਕੈਸੇ ਰੀਤਧਾਰੀ ਹੋਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈਂ
 ਭਾਈ ਸਿੱਖਾ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿੱਚ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ
 ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਔਰ ਸੰਤਾਂ ਮਹੰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਸਮਝਨਾ ਹੇ ਭਾਈ
 ਸਿੱਖਾ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੇ ਚੌਬੀਸ ਅਵਤਾਰ ਹੁਏ ਹੈਨ ਸੋ ਤਿਨ ਵਿਖੇ ਦੋ ਅਵਤਾਰ ਸਿਰੋਮਣ
 ਹੋਏ ਹੈਨ ਏਕ ਰਾਮਚੰਦ ਔਰ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਚੰਦ ਸੋਈ ਇਨ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਨ
 ਰਾਮਚੰਦ ਵਸਿਸ਼ਟ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸੰਦੀਪਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ
 ਔਰ ਭੀ ਜੋ ਜੋ ਭਗਤ ਸੰਤ ਹੋਏ ਹੈਨ ਸਰਬੱਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਧਾਰੇ ਹੈਨ ਤਉ ਪਰਮਗਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਈਸਰ ਮਰਯਾਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ੋਤਮ ਹੈ ਉਸਨੇ ਆਪ ਏਹ ਰੀਤੀ ਚਲਾਈ ਹੈ ਤਾਂ
 ਓਥੋਂ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਮਗਰ ਮਗਰ ਚੋਰ ਭੀ ਰਾਜਾ ਕੋ ਉੱਠਚਲਿਆ
 ਕਿ ਜਬ ਰਾਜਾ ਸੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਇਸਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਇਸਕਾ ਦੁਬ ਲੇ ਜਾਵਾਂਗਾ ਪਰ ਰਾਜਾ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋਯਾ ਕਬੀ ਸਵੇਂ ਹੀ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਮਨ ਮੇਂ ਏਹ ਭੀ
 ਵਿਚਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਧਾਰਾਂ ਪਰ ਕਿਆ ਕਰਾਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਯੋਹ ਕਰੋਂ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ
 ਮਾਨੁੱਖ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਰਾਤ ਰਹੇ ਤੋ ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ ਕੇ ਵਕਤ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਇਮਿਲੇ ਮੈਂ ਉਸਕੋ ਗੁਰੂ
 ਕਰੋਂਗਾ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਰਾਜਾ ਉਦਿਆਨ ਵਿਖੇ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਰਾਜਾ
 ਤੋ ਸਉਂਦਾ ਵੀ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਰਾਜਾ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦਾ
 ਅਤੇ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਅੱਜ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਕਉ ਦੇਖਾਂ ਏਹ ਤੇ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਸੋਤਾ ਪਰ
 ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਕਉ ਇਸਕੋ ਮਾਰਤਾ ਹੋਂ ਏਹ ਚੋਰ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਮਾਰਨੇ
 ਕਉ ਦੌੜਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਧੰਨ ਭਾਗ ਹੈਨ ਜੋ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮੈਂ
 ਫੁੰਡਤਾ ਥਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕਉ ਆਪ ਦਰਸਨ ਦੇਵਨ ਆਯਾ ਹੈ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਰਾਜਾ ਚੋਰਦੇ
 ਚਰਨਾਂ ਕਉ ਦਉੜਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਕਉ ਮਾਰਨੇ ਆਯਾ ਹੈ ਪਰ

ਹੱਛਾ ਰਾਜਾ ਵੀ ਅਕੇਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਕ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਸਾਥ ਲੜਨਾ ਹੀ ਪਿਆ ਚੋਰ
 ਏਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਤਾ ਥਾ ਉਤਨੇ ਮੇਂ ਰਾਜਾ ਚੋਰ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਜਾਇ ਪਿਆ ਅਤੇ ਚੋਰ ਨੇ ਦਿਲ
 ਵਿੱਚ ਕਹਿਆ ਜੋ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਛੋੜਦਾ ਨਾਹੀਂ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਰਾਜਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਆਪਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਉੱਤੋਂ ਜੋ
 ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਤਾਰਥ ਕਰਨਾ ਏਹੋ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਕਿਸਕੋ ਆਖਦਾ ਹੈਂ
 ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਆਪਦੇ ਤਾਈਂ ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿਤਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਚੋਰ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਤੋ ਚੋਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਦੀਨਦਿਆਲ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਆਪ
 ਕਿਉਂ ਭਰਮਾਵਤੇ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਅਬ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਿਆ ਕਹਿਤਾ ਹੈਂ ਤਾਂ
 ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਪ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ
 ਬਹੁਤ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਆਪ ਤੋ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਹੋ
 ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਕਉ ਧਾਰਨ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਉਸਕਾ ਬਚਨ ਸੱਤ
 ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਕੇ ਮੰਨੀਦਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਦੇਵ ਕਉ ਤਨ ਧਨ ਮਨ ਏਹ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੇਈਦਾ ਹੈ
 ਸੋ ਤੂੰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਘਰੋਂ ਲਿਆਇਆ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਰੱਖ ਦੇਹ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਬਨਤਾ ਹੋਂ
 ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀਨਬੰਧੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤੋ ਘਰ ਸੇ ਏਕ ਰਤਨ ਲਾਲ ਲਿਆਂਦਾ
 ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਹੈ ਜੀ ਅਤੇ ਏਹ ਲਾਲ ਦੂਜਾ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਏਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪ ਕੀ ਭੇਟਾ ਹੈਨ ਜੀ ਭਾਵੇਂ
 ਜੋ ਚਾਹੋ ਸੋ ਕਰਹੁ ਜੀ ਤਾਂ ਚੋਰ ਰਾਜਾ ਪਾਸੋਂ ਓਹ ਰਤਨ ਲਾਲ ਲੈਕੇ ਕਹਿਨ ਲੱਗਾ ਹੇ ਰਾਜਾ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਫੇਰਨਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਸ ਜਗਹ ਉੱਪਰੋਂ ਉੱਠਨਾ ਨਹੀਂ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਨਾ
 ਆਵਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਜਿਤਨਾ
 ਚਿਰ ਆਪ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੀਦਾਰ ਨਾ ਦੇਵੇਂਗੇ ਜੀ ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਕਦਾਚਿਤ ਏਕ ਕਦਮ ਭੀ
 ਨਾ ਉਠਾਉਂਗਾ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਕੀ ਚੋਰ ਸੁਣ ਕਰ ਲਾਲ ਲੈਕਰ ਉਠ ਨੱਠਾ ਕਿ ਮਤ
 ਹੁਨ ਭੀ ਰਾਜਾ ਆਇ ਮਿਲੇ ਏਹ ਬਾਤ ਚਿਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਤਾ ਵਿਚਾਰਤਾ ਨੱਸਦਾ ਭੱਜਦਾ
 ਇਕ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਉਸੇ ਥਾਂ ਉਦਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਜਾਂਰਾਜੇ ਕੋ
 ਓਥੇ ਬੈਠੇ ਕਉ ਏਕ ਬਰਸ ਗੁਜਰਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨਣ
 ਹਾਰੇ ਆਪ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤੇ ਕਹਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਏਥੇ ਕਿਉਂ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਏਥੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾ
 ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸੌਰਨਾ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਤੀਰਥ ਪਰ ਜਾਹ ਜਾਇਕਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰ ਜਾਂ
 ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਕਉ ਮਿਲ ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਗਰ ਮੇਂ ਜਾਇਕਰ ਬੈਠ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ
 ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਉਂਦਿਆਂ ਤੀਕਰ ਏਥੇ ਬੈਠੀਂ
 ਸੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਬਗੈਰ ਕਬੀਨਾ ਉਠੋਂ ਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ
 ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਓਹ ਤਾਂ ਚੋਰ ਸੀ ਤੇ ਤੂੰ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਨਰਕ ਕਉ ਜਾਵੇਂਗਾ

ਅਜੇਭੀ ਕਿਸੇ ਸਾਧ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਜਾਹ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਗਾਮੀ ਹੋਗੀ
 ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹੜਾ ਹੋ ਠਾਕਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਧ ਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਾਧ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜੇਕਰ ਉਹ
 ਸਾਧ ਹੈ ਤਾਂ ਭੀ ਜੇਕਰ ਚੋਰ ਹੈ ਤਾਂ ਭੀ ਉਹੀ ਮੇਰਾ ਸਤਗੁਰ ਦੇਵ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿਆ
 ਹੱਛਾ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਜਾਣ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਤਾਂ ਠਾਕਰ ਜੀ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਿਕਰ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਪਰ ਰਾਜੇ
 ਨੂੰ ਓਥੇ ਬੈਠਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਬਰਸ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਬਹੁਤ ਕੰਬੇ ਅਰ ਮਨ ਮੇਂ ਕਹਿਆ ਜੋ
 ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਬੰਨ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨੇਮ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਅਬ ਤੋਨਹੀਂ ਸਹਾਰਿਆ
 ਜਾਤਾ ਏਹ ਬਾਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਫੇਰ ਰਾਜੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਹੋ ਰਾਜਾ
 ਅਬ ਤੂੰ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਹ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ
 ਕਿਉਂ ਕਰ ਉਠੋਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਰਾਧਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਾਂ
 ਸੋਈ ਹਉ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਪਰਮ ਭਗਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਬੈਕੁੰਠ ਕਉ
 ਚਲ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨਾ ਤੇ ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਬਲਿਹਰ ਜਾਵਾਂ
 ਜੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਉੱਪਰੋਂ ਜੋ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਬੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੀ ਪਰ ਗੁਰਦੇਵ
 ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਬਗ਼ੈਰ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਉਠਹੂੰ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ
 ਉਹ ਤਾਂ ਚੋਰ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਠੰਗਣ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਰਤਨ ਠੰਗਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ
 ਅਰਹੁਣ ਤੂੰ ਉਸਕੋ ਕਿਆ ਢੂੰਢਤਾ ਹੈਂ ਅਬ ਤੂੰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਚਲ ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਬਲਿਹਾਰ
 ਜਾਵਾਂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਜੀਪਰ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਬਗ਼ੈਰ ਮੈਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ
 ਉਠੋਂਗਾ ਤਾਂ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਚੋਰ ਕੇ ਸਾਬ ਨਰਕ ਕਉ ਗਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਾਂ
 ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੈਂ ਉਸਕੇ ਸਾਬ ਨਰਕ ਕੋ ਹੀ ਜਾਉਂਗਾ ਪਰ ਬਗ਼ੈਰ ਉਸ ਗੁਰਦੇਵ
 ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੇ ਕਬੀ ਨਾ ਉਠੋਂਗਾ ਤਾਂ ਏਹ ਨਿਸਚਾ ਰਾਜੇ ਕਾ ਦੇਖਕੇ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਓਥੋਂ
 ਉਠ ਚਲੇ ਅਰ ਚੋਰ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੀ ਉਸ ਚੋਰ ਕਉ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਤੂੰ
 ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੋ ਉਦਿਆਨ ਵਿਖੇ ਬੈਠਾ ਆਯਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਫੇਰ ਤੂੰ ਉਸਕੀ ਖ਼ਬਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲੀਤੀ
 ਅਬ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਕਵਨ ਦਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਸ
 ਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਕਉ ਬਿਠਾਇ ਆਯਾ ਹੋਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ
 ਚੋਰ ਜਿਸ ਰਾਜਾ ਸੇ ਲਾਲ ਰਤਨ ਠੰਗਕੇ ਲਿਆਯਾ ਹੈਂ ਸੋ ਉਸਨੂੰ ਅਬ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਤੇ ਉਹ
 ਉਦਿਆਨ ਵਿਖੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਉਠਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋ ਤੂੰ ਉਸ ਕਉ ਜਾਇ
 ਕਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਵਤਾ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਉਹ ਰਾਜਾ ਅਬ ਤੀਕਰ
 ਵਹਾਂ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਕਉਣ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਇਕਰ ਲੱਭ ਲੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ
 ਪੁੱਛਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਚੋਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹਾਂ
 ਤਾਂ ਉਸ ਚੋਰ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਦਿਆਂ ਈ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ

ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਅੰਗੇ ਅਧੀਨਤਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਚੋਰ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਤਰਫ ਉਂਚਲਿਆ
 ਅਤੇ ਚੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਚਲੇ ਪਰ ਰਾਜਾ ਦਾ ਪੇਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਹਾਰ ਨਾ ਸੱਕਿਆ
 ਅੰਗੇ ਅੰਗੇ ਚੋਰ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਗਏ ਵੇਨੋਂ ਜਣੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾ ਪਾਪਤ
 ਹੋਏ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਆਯਾ ਹੈ ਬਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਮੇਰਾ
 ਗੁਰਦੇਵ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਇ ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਉਸ ਚੋਰ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵੱਲ
 ਦੁੱਖਿਆ ਤਾਂ ਚੋਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਅਤੇ
 ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਾ ਚੋਰ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਪਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਚੋਰ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕਉ
 ਪਕੜ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਚੋਰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ
 ਰਾਜਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਚੋਰ ਕਿਸਤਰਹ ਹੋਂ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਾਧ ਹੋਤਾ
 ਤਉ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਅੰਗੇ ਕਿਉਂ ਨ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਤਾ ਜਦ ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਤ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗਾ ਤਾਂ
 ਤੂੰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਤਾਂ ਇਸ ਸੰਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ
 ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੁਕਤ ਹੂਆ ਹੈਂ ਅਤੇ
 ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਏਸ ਚੋਰ ਦੀ ਵੀ ਮੁਕਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ
 ਸੁਣੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ॥ ਮੰਨੈ ਤਰੇ ਤਾਰੈ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ॥ ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭਵੈ ਨ ਭਿੱਖ ॥
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ ਜਿਸ ਸਿੱਖ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨਾਂ ਉੱਪਰ
 ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੋਵੈ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਵੈ ਜੋ ਐਸਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਗੇ ਸੋ ਸਿੱਖ ਮੁਕਤ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਗੇਏਹ
 ਬਾਤ ਸੁਣ ਕਰ ਸਰਬੱਤ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬੱਤ ਸੰਗਤ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲਤੇ ਰਹੇ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਔਰ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਅਦਭੁਤ ਚਰਿੱਤ
 ਹੈਨ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਸੁਣੇਗਾ ਅਥਵਾ ਸੁਣਾਵੇਗਾ ਸੋ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਜੀ ਵਾਰ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ ਤੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸਰਬੱਤ ਸੰਗਤ
 ਕੋ ਤੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਅੰਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਧਰ ਕਉ ਗਏ ਸੋ ਸੁਣਾਉ ॥ ਬਾਲਾ
 ਸੰਧੂ ਵਾਰ ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ
 ਪਠਾਣਾਂ ਦੇ ਦੇਸ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਤੇ ਇਕ ਰੋੜੀ ਉੱਪਰ ਉੱਚੇ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ
 ਤਾਂ ਓਥੇ ਇਕ ਰੁਹੇਲਾ ਪਠਾਣ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਰੁਹੇਲੇ ਕਉ ਦਿਖਿਆ
 ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਾਦਾਨਾ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਗੁਪਤ
 ਹੋਇਕਰ ਖੇਲੋ ਤੇ ਆਪ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਲੜਕਾ ਬਣਕਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਇਤਨਾ ਆਖਦਿਆਂ

ਹੀ ਓਹ ਪਠਾਣ ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਅਕੇਲਾ ਦੇਖਕਰ ਪਕੜ ਕੇ ਆਪਣੇ
 ਘਰ ਲੈਗਿਆ ਤੇ ਅਪਣੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਹੋ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਲੜਕਾ
 ਹਿੰਦੂ ਹੱਥ ਆਯਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਬਹੁਤ ਦਾਮ ਵੱਟਣੇ ਹਨ ਜਦ ਉਸ ਪਠਾਣੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਬੜਾ ਖੂਬ ਸੂਰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਸੂਰਤ
 ਦੇਖਕਰ ਬੜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਜੋ ਏਹ ਲੜਕਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਹੀ ਰੱਖਾਂਗੀ
 ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਾਂਗੇ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੋ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਇਸਦੇ ਦੋ ਘੋੜੇ
 ਮਿਲਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਉਸ ਰੁਹੇਲੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਧੁਆਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨੂੰ
 ਵੇਚਣ ਵਾਸਤੇ ਲੈਗਿਆ ਓਹ ਬਹੁਤ ਨਿਗੁਰਾ ਦੇਸ ਥਾਨਾ ਓਹ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ
 ਜਾਨਣ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਂ ਦੇ ਤਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਏਸ ਦੇਸ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੈਨ ਤੇ ਆਪਣੇ
 ਆਪਨੂੰ ਵਿਚਾਵਣ ਵਾਸਤੇ ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਦੋਇ ਘੋੜੇ ਵੱਟਕੇ
 ਲੈਗਿਆ ਅਤੇ ਹੋ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਗੁਪਤ ਖੇਡੀਏ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਰਹੀਏ ਔਰ ਜਿਸ ਪਠਾਣ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ਸੋ
 ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮੁਗਲਾਣੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸੂਰਤ ਦੇਖੀ ਤੇ ਬਹੁਤ
 ਪਰਸੰਨ ਹੋਈ ਤੇ ਆਖਣ ਲੱਗੀ ਏਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਰੱਖਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣ ਬੰਦੀ ਏਸਨੂੰ ਖਿਦਮਤ ਕੇਹੜੀ ਦੱਸਾਂਗੇ ਤਾਂ ਓਹ ਬੋਲੀ ਜੋ ਇਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾਪਾਨੀ
 ਭਰਨ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖੀਏ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਪਾਣੀ ਲਿਆਇਆ ਕਰ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਘੜਾ ਲੈਕੇ ਖੂਹੇ ਉੱਪਰ ਗਏ ਅਤੇ ਜਾਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਖੁਵਾਜਾ ਖਿਜਰ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੋ ਖੁਆਜਾ ਮੇਰੇ ਕਹੇਂ ਬਗੈਰ ਤੂੰ ਪਾਣੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ
 ਤਾਂ ਖੁਆਜਾ ਖਿਜਰ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਤਨਾ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮੰਨਕੇ
 ਖੁਆਜੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਖੂਹਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸੁਕਾਇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਾਲੀ ਘੜਾ
 ਲੈਕੇ ਉਸ ਮੁਗਲ ਦੇ ਘਰ ਮੁੜ ਆਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੋ ਮੀਆਂ ਜੀ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਤਾਂ
 ਪਾਣੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਦੂਸਰੇ ਖੂਹ ਉੱਪਰ ਜਾਉ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਕਹਾ ਭਲਾ ਮੀਆਂ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੂਸਰੇ ਖੂਹ ਉੱਪਰ ਗਏ ਅਤੇ ਓਥੋਂ ਵੀ ਖਾਲੀ ਮੁੜ ਆਏ
 ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਥੇ ਵੀ ਪਾਣੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ
 ਧੁੰਮ ਪੈਗਈ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਹੋ ਖੁਦਾ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਇੱਕੋ ਵਾਰੀ ਮਾਰੇ ਗਾ ਸਾਰਾ ਹੀ ਪਾਣੀ
 ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਰਾਤੀ ਭਰਕੇ ਸੁੱਤੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਿਆ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ
 ਸਭ ਲੋਕ ਆਜਜ ਹੋਏ ਅਰ ਆਖਣ ਲੱਗੇ ਹੋ ਦਾਇ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਇੱਕੋ ਵਾਰੀ ਮਾਰੇ ਗਾ
 ਤੇ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਨਾ ਤਾਂ
 ਇੱਕ ਮੁਗਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਮੀਆਂ ਜੀ ਹੋਰ ਸਬ ਲੋਕ ਦਿਲਗੀਰ ਹੈਨ ਤੇ ਇਕ ਧੁਆਡਾ

ਗੁਲਾਮ ਰਾਜੀ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਂ ਕਿਥੋਂ ਆਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹ ਲੋਂਡਾ ਕੱਲ ਮੁੱਲ ਆਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੰਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਂਦਾ ਪੀਂਦਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਹੋਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀਂ ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੱਭੇ ਮਰਦੇ ਹਾਂ ਜੀ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਜੇਕਰ ਸਿੱਖ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪਾਨੀ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਸਿੱਖ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜੀ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਪਾਨੀ ਮਿਲੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਖੁਆਜਾ ਤੂੰ ਹੁਣ ਪਾਣੀ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਇਤਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਕਹਿਣਾ ਸੁਣ ਕਰ ਖੁਆਜੇ ਸਭਨਾਂ ਖੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸਭ ਮੁਗਲਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿੱਖ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਿੜਾਇਆ ਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਰਸਤੇ ਚਲਾਏ ਤਾਂ ਸਭਨਾਂ ਧਰਮਸਾਲਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਪੰਚਾਮ੍ਰਿਤ ਕਰਾਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰੀ ਹੋਈ ਕੰਠ ਕਰਕਰ ਲਿਖ ਲਿਖ ਦੇਵਣ ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਸਭ ਹੋਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਅਸਾਡਾ ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਏਥੇ ਆਵੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਵੰਡ ਛਕਣਾ ਅਤੇ ਅਸਾਡੇ ਵਾਂਗਰ ਤੁਸਾਂ ਪਕੜਨਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਤੁਸਾਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮੀਰ ਜੀ ਮੇਰਾ ਲਾਹਾ ਤੁਸਾ ਜੋਗ ਕਿਤਨਾ ਕਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਤੋਂ ਦੂਨੇ ਦੰਮ ਲੇਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਮੁਗਲਾਂ ਨੇ ਅਖਿਆ ਹੇ ਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਏਹ ਜਿਤਨਾ ਪਿੰਡ ਔਰ ਗ੍ਰਾਉਂ ਅਤੇ ਘਰ ਬਾਰ ਹੈ ਏਹ ਸਭ ਅਪਦੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਏਹ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੁਸਾਡਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਏਹ ਕਿਆ ਆਖਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇਕਰ ਤੁਸਾਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ ਜਹਾਂ ਚਾਹੋ ਤਹਾਂ ਵਿਚਰੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਅਮਕੀ ਜਗਹ ਜਾਕੇ ਇਕ ਫੀਮ ਉਠਾਵੋ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਜਾਇਕਰ ਉਥੋਂ ਫੀਮ ਉਠਾਈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਣ ਜੋ ਓਥੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਸਭ ਖਜ਼ਾਨਾ ਧੁਵਾਡਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਪਠਾਣਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਏਹ ਸਭ ਵਸਤੂ ਆਪ ਕੀਆਂ ਹੈਨ ਹਮਾਰਾ ਤੋ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੇ ਮੈਂ ਧੁਆਡਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਵੰਡ ਖਾਣਾ ਆਏ ਅਥਿਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਔਰ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਯਾ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਉਸੇ ਰੋੜੀ ਦੇ ਸਿਖਰ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਕੁਛਕ ਕਾਲ ਬੀਤਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਹ ਰੁਹੇਲਾ ਆਯਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਲੈਗਿਆ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਹੇਲੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹੀ ਲੜਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਏਹ ਲੋਂਡਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ

ਘਰ ਰੱਖਾਂਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਰੁਹੇਲੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤ ਤਾਂ ਬੁਰਾ ਮਤ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ
 ਰੁਹੇਲਾ ਅਗਲੇ ਭਲਕ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹੋਰਸ ਸ਼ਹਿਰ ਲੈ ਗਿਆ ਤੇ ਵੇਚ ਆਯਾ ਤੇ ਦੋਇ
 ਘੋੜੇ ਲੈ ਆਯਾ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਮੁੱਲ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ
 ਘਰ ਦੀ ਸਭ ਕਾਰ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਮੀਆਂ ਜੀ ਜਾਂ
 ਅਗਲਾ ਭਲਕ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਥੀਂ ਅਗਨਿ ਤੇ ਪਾਨੀ ਅਉਰ
 ਅਨਾਜ ਬੰਦ ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਭੇ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਹੈ
 ਖੁਦਾ ਏਹ ਕਿਆ ਸਰਾਰ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੇ ਸਭ ਕੁਛ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਹੀ ਨਿਖੱਟ ਗਿਆ ਹੈ ਇਹ ਕਉਤਕ
 ਦੇਖਕਰ ਜੇਹੜੇ ਭਲੇ ਸਿਆਣੇ ਹੈਸਨ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੋ ਭਾਈ ਅਸੀਂ ਸੱਭੇ ਇਕੱਠ
 ਹੋਇਕਰ ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਮਨਾਈਏ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਲੋਕ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਅਕਲ
 ਖਰਚ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਤੇ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਭੀ ਮਨਾਏ ਪਰ ਹੋਵੇ ਕੁਛ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਗਲ ਕਉ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮੀਯਾਂ ਜੀ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ
 ਧੁਆਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਮਿਲੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਮਨਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਧੁਆਨੂੰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਕੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਜੋ ਲੜਕਾ
 ਮੈਂ ਕੱਲ ਖਰੀਦ ਆਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਧੁਆਨੂੰ ਮੈਂ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ
 ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦੇ ਭਲੇ ਹੋ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ
 ਕਬੂਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਪਏ ਅਤੇ
 ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਕਰ ਪਾਹੁਲ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਲਗੇ
 ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਨ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਦਾਨ
 ਕਰਨਾ ਦਯਾ ਧਰਮ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਮਤ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ਘਰ ਘਰ
 ਧਰਮਸਾਲ ਬਣਵਾਈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿੱਖੋ ਜੋ ਕੋਈ ਸਾਡਾ ਸਿੱਖ
 ਸੇਵਕ ਏਥੇ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਪਕੜਨਾ ਨਹੀਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਸ ਮੁਗਲ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਖਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਓਥੋਂ ਜਾਇ ਕਰ ਪੱਥਰ ਦੀ
 ਸਿਲ ਚੁੱਕੋ ਜਾਂ ਓਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਓਥੋਂ ਜਾਇਕੇ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਬਹੁਤ
 ਸਾਰੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਸੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਦੌਲਤ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤੁਹੀ ਲੈ ਲੈ ਤਾਂ ਉਸ
 ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਸਤਰਹ ਕਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀ ਏਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ ਜੇਕਰ ਆਪ
 ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਹ ਮਾਯਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤੁਹੀ
 ਸਾਂਭ ਲੈ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਰਹੋ ਜੀ ਸਾਡੇ
 ਉੱਪਰ ਦਇਆ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਨਾਂ ਮੁਗਲਾਂ ਉੱਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ
 ਚਲ ਦੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਸੇ ਰੋੜੀ ਉੱਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ

ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਫੇਰ ਆਯਾ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਓਹ ਲੜਕਾ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕੋ ਪਕੜਕਰ ਲੈ ਗਿਆ ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ ਪਿੰਡ ਜਾਇਕੇ ਵੇਚ ਆਯਾ ਅਤੇ ਓਸ ਰੁਹੇਲੇ ਦੀ ਔਰਤ
ਆਖੇ ਜੋ ਇਹ ਲੜਕਾ ਸਾਡੇ ਘਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸਦਾ ਵੱਸ ਚੱਲੇ ਨਾਹੀਂ
ਰੁਹੇਲੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਰੀਝੀ ਅਤੇ ਰੁਹੇਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਵੇਚਕੇ ਦੇਇ ਘੋੜੇ
ਲੈ ਆਯਾ ਜਿਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਮੁੱਲ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਓਹ ਆਪਨੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਨ
ਲੱਗਾ ਅਰੇ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁੱਬੇ ਚਾਰ ਲਿਆਯ ਕਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੈਂ ਬੜਾ ਚੰਦਾ
ਹਾਂ ਮੈਂ ਜਿਸ ਦੁੱਬੇ ਨੂੰ ਛਿਟੀ ਲਾਵਨਾ ਹਾਂ ਸੋਈ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ
ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੈਨੂੰ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਪਰਤਾ ਲੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ
ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਲੜਕੇ ਏਸ ਦੁੱਬੇ ਨੂੰ ਛਿਟੀ ਮਾਰ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੁੱਬੇ ਨੂੰ ਛਿਟੀ
ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਓਹ ਦੁੱਬਾ ਮਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਆਖਿਆ ਲੜਕੇ ਏਸ ਦੁੱਬੇ ਨੂੰ ਜਿਵਾਇ
ਦੇਹ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਉਠ ਦੁੱਬੇ ਚਰ ਤਾਂ
ਓਹ ਦੁੱਬਾ ਇਤਨੇ ਕਹਿਣੇ ਨਾਲ ਉਠਕੇ ਚਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਸ ਮੁਗਲ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਚਲ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਗ ਦੀ ਖਿਦਮਤ ਕਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੀਯਾਂ ਜੀ
ਮੇਰੇ ਵੜਨ ਨਾਲ ਬਾਗ ਸੁੱਕ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਓਹ ਮੁਗਲ ਜਦ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਜਾਇ
ਵੜੇ ਤਾਂ ਬਾਗ ਸਾਰਾ ਹੀ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਗ
ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇ ਜਾਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਉਸ ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਗ ਸੁੱਕ
ਹੀ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭੀ ਓਹ ਮੁਗਲ ਸਮਝੇ ਨਾਹੀਂ ਫੇਰ ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ
ਅਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਦਾਣੇ ਪੀਸਿਆ ਕਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਾਂ ਧੁਆਡੇ ਦਾਣੇ ਹੀ
ਪੀਸਿਆ ਕਰਾਂਗਾ ਪਰ ਆਟਾ ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ ਲਿਆ ਕਰੋਗੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਜੰਮ ਕੇ ਰੱਜਿਆ
ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸੌਮਣ ਅਹਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਸੌ ਮਣ
ਕਣਕ ਹੈ ਏਹ ਤੂੰ ਪੀਸ ਦੇਖਾਂਗੇ ਜੋ ਆਟਾ ਕਿਥਾਉਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਆਪਣੇ
ਨੜਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਣਕ ਇਸ ਨੂੰ ਕੱਢਕੇ ਲਿਆ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਲਗੇ ਕਣਕ
ਅੰਦਰੋਂ ਲਿਆਉਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਗਲਾ ਆਪ ਪਾਈ ਜਾਵਣ ਤੇ ਚੱਕੀ ਆਪੇ ਪਈ
ਫਿਰੇ ਏਸੇ ਤਰਹ ਪੀਸਦੇ ਪੀਸ ਦੇ ਸਾਰੀ ਕਣਕ ਪੀਸ ਗਈ ਪਰ ਆਟਾ ਇੱਕ ਸਰਸਾਹੀ
ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ ਜਦ ਓਸ ਮੁਗਲ ਦੀ ਮੁਗਲਾਣੀ ਨੇ ਆਣਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕੋਠੀ
ਸਾਰੀ ਵੇਹਲੀ ਹੋਗਈ ਹੈ ਤੇ ਆਟਾ ਇਕ ਪੈਸਾ ਭਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਏਹ ਦੇਖਕਰ
ਲਗੀ ਰੌਲਾ ਪਾਵਣ ਕਿ ਯਾ ਖੁਦਾਇ ਏਹ ਬਲਾਇ ਕਿੱਥੋਂ ਆਂਦੀ ਹਈ ਇਸਨੇ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ
ਘਰ ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ਜੜ੍ਹ ਵੀ ਭੰਨ ਛੱਡੀ ਹੈ ਓਹ ਮੁਗਲਾਣੀ ਪਿੱਟ ਦੀ ਰੋਂਦੀ
ਕਦੀ ਅੰਦਰ ਜਾਵੇ ਕਦੀ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ ਤੇ ਮੂੰਹੋਂ ਕਹੇ ਹੇ ਖੁਦਾਇ ਜੀ ਏਸ ਬਲਾਇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ

ਏਥੋਂ ਕੱਢ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਰੋਲਾ ਪਾਇ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਆਯਾ ਤੇ ਸਬ ਹਾਲ
 ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਦਿਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਦਾ
 ਔਲੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਾਈਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਅਸਾਂ ਤੇਰੀ ਬੜੀ ਬੇਅਦਬੀ
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਨਾਹ ਅਸਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਆਪ ਜਿੱਧਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇ ਓਧਰ ਹੀ ਜਾਈਏ ਜੀ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜਿਤਨੇ ਤੇਰੇ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਹੋਏ ਹੈਨ ਸੋ ਤੁਮ ਉਨ
 ਸੇ ਦੂਨੇ ਰੁਪੈ ਲੇਵੋ ਤਾਂ ਹਮ ਜਾਵੇਂਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਮ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਂਗੇ ਏਹੀ ਬਾਤ ਹੋ ਰਹੀ
 ਜੋ ਮੁਗਲ ਪੈਸੇ ਲੇਵੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਨਾਂ ਦੀਏ ਜਾਵਨ ਨਾਹੀਂ ਆਖਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੀ ਚੋਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਾਲ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਹਾ ਕਿ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ
 ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਘੱਟ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਲਾਲ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਫੇਰ ਲਿਆਵੀਂ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਉਸ ਲਾਲ ਕੇ
 ਬਜ਼ਾਰ ਮੇਂ ਵੇਚਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇੱਕ ਸਰਾਫ਼ ਕੀ ਦੁਕਾਨ ਪਰ ਲੈਗਿਆ ਜਦ ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ
 ਨੇ ਲਾਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਪਰ
 ਜਿਤਨੇ ਰੁਪੈ ਤੈਨੂੰ ਦਰਕਾਰ ਹੈਨ ਸੋ ਤੂੰ ਲੈ ਜਾਹ ਤਾਂ ਓਹ ਮੁਗਲ ਓਹ ਲਾਲ ਲੈਕੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਯਾ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੇ ਗ਼ਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਏਹ ਲਾਲ
 ਆਪ ਲੇਵੋ ਜੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਦੋਜਕ
 ਪਉਂਦੇ ਸਾਹੋ ਪਰ ਹੁਣ ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਧੁਆਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਏਹ ਸੁਣਕਰ ਓਹ ਮੁਗਲ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਿਆ ਤੇ ਆਖਿਓਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸਿੱਖ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਓਸ ਮੁਗਲ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਹ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ
 ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਿੜਾਯਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਏਥੇ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਆਵੇ ਤਾਂ ਓਸਨੂੰ ਤੁਸਾਂ
 ਪਕੜਨਾ ਨਾਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਏ ਸਿੱਖ ਸਾਧ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ
 ਕਰਨੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁਖਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਏਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਵਿਦਿਆ ਹੋਏ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਨਾਂ ਮੁਗਲਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਕੇ
 ਫੇਰ ਓਸੇ ਰੋੜੀ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਓਹ ਰੁਹੇਲ
 ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕਰ ਵੇਚਣ ਕੇ ਲੈ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ
 ਰੁਹੇਲੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਬੰਦੇ ਰੱਬ ਦੇ ਜੋ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਪਣੀ ਜਾਨ ਲੈਕੇ
 ਨਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਏਸਨੂੰ ਤੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਚ ਆਯਾ ਹੈਂ ਤੇ ਏਹ ਘੜੀ ਘੜੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ
 ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਏਹ ਕੋਈ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਹਈ ਤੂੰ ਜਾਇ ਕਰ ਉਸਦੀ ਪੈਰੀ ਪਉ ਤੇ
 ਅਪਨਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ਾਉ ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਆਪਣੀ ਔਰਤ ਦਾ ਕਹਿਆ ਮੰਨਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਿਆ ਤੇ ਆਖਣ ਲੱਗਾ ਹੇ ਗ਼ਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਮੈਂ ਭੁੱਲਾ ਹਾਂ
 ਆਪ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਸਾਡਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸੇ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਭਾਈ

ਤੁਸੀ ਦੋਜਕ ਵਿੱਚ ਪਉਂਦੇ ਸਾਹੋ ਹੁਣ ਤੁਸਾਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ ਪਰ ਏਹ ਕਰਮ ਛੋਡ ਦੇਵੋ ਤਾਂ
 ਤੁਮਾਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਹੇਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਿੱਖ ਹੋਯਾ ਅਰ ਲਗਾ ਗੁਰੂ
 ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਖ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਏਥੇ
 ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਸੰਤ ਗੁਸਤੀ ਆਵੇ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਲੇਵੇ ਉਸਨੂੰ ਪਕੜਨਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ
 ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨਾਮ ਜਪਣਾ
 ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ ਵੰਡ ਖਾਣਾ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹਰ ਵਕਤ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਸਿਮਰਨ
 ਕਰਨਾ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਤਾਂ ਉਸ ਰੁਹੇਲੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਬਾਤ
 ਮੰਨੀ ਤੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਮੇਹਰ ਕਰਨੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸਪਰ
 ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਕਾਬਲ ਦੀ ਮਸੀਤ ਦੀ

ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਕਰਨ
 ਕਾਰਨ ਸਹਬ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਅਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈਕਰ ਕਾਬਲ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਇੱਕ
 ਮਸੀਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਸ ਮਸੀਤ ਦਾ ਮੁੱਲਾਂ ਅਇਕਰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਤੂੰ ਹਿੰਦੂ
 ਨਜ਼ਰ ਆਉਨਾ ਹੈਂ ਏਹ ਮਸੀਤ ਜੋ ਹੈ ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ ਹੈ ਏਥੇ ਨਾ ਬੈਠ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਿਆ ਹੁਆ ਜੇ ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮਸੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤਾਂ ਏਥੇ ਹੀ ਬੈਠਾਂਗੇ ਪਰ ਏਹ
 ਸੁਣਕਰ ਓਹ ਮੁੱਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਿਆਲ ਪਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮੁੱਲਾਂ ਤੂੰ ਇਤਨਾ ਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਏਸ ਮਸੀਤ ਨੂੰ ਰੱਖਾਂਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਮੁੱਲਾਂ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਮਸੀਤ ਨੂੰ ਕੋਟ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਉਸ ਮੁੱਲਾਂ ਨੇ ਏਹ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕੇ ਉਸ ਮਸੀਤ ਉੱਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇਕਰ ਓਸ ਮਸੀਤ ਕੋ ਦੁੜਾਯਾ
 ਕਾਬਲ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਪਈ ਦੌੜੇ ਏਹ ਗੱਲ ਸੁਣਕਰ ਸਬ ਕਾਬਲ ਦੇ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਏ
 ਅਤੇ ਕਾਜ਼ੀ ਵੀ ਆਇ ਗਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪਈ ਦੌੜੇ ਤਾਂ ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਯਾ ਖੁਦਾਇ
 ਏਹ ਕੋਈ ਬੜਾ ਅੱਲੀਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਪੀਰ ਹੈ ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬੜੀ ਕਰਾਮਾਤ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ
 ਜਾਂ ਕੋਈ ਏਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਪੈਗੰਬਰ ਹੈ ਏਹੀ ਕਹਿਕਰ ਔਰ ਖ਼ਲਕਤ ਕੋ ਨਾਲ ਲੈਕਰ ਕਾਜ਼ੀ
 ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਨੇ ਲਗਾ ਹੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਵਲੀ ਵਾਸਤਾਈ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜਿਸ ਤੈਨੂੰ
 ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਓਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮਸੀਤ ਖੜੀ ਕਰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਭ ਦੀ ਬਾਤ ਸੁਣ
 ਕਰ ਮਸੀਤ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਭ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀਂ ਆਇ ਪਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਬਾਵਾਂ ਪੈਰ ਪੂਜਹੁ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਦਾਹਿਣਾ ਪੈਰ ਪੂਜਹੁ ਏਹ ਗੱਲ ਸੁਣਕਰ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲਗੇ ਪੂਜਨ ਕਰਨ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਧਰਾਯਾ ਔਘੜ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖੀ

ਇਠਾਏ ਅਤੇ ਲਗੇ ਲੋਕ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ॥
 ਮੁੱਲਾਂ ਦਿਲ ਸਿਉਂ ਦਿਲਹਿ ਮਿਲਾਵੈ॥ ਤਬ ਭੇਦ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਪਾਵੈ॥ ੧॥ ਖ਼ਾਲਕ
 ਸ਼ਸਮ ਖ਼ੈਰ ਅਰ ਖ਼ੂਬੀ ਇਸ ਦਿਲ ਮੇਂ ਤਸਬੀ ਤੋਸਾ॥ ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੜ੍ਹੇ ਸਰੀਣੀ
 ਸਕਰ ਖੰਡ ਸਮੋਸਾ॥ ੨॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਤਾਲਬ ਤੀਰਥ ਕੀਆ ਦਿਲ ਮੇਂ ਮੁਹੰਮਦ ਜਾਣਾ
 ॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਹਸਨ ਹੁਸੈਨ ਫਾਤਮਾਂ ਦਿਲ ਹੀ ਮੇਂ ਮਉਲਾਣਾ॥ ੩॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਮੋਹਰ
 ਮੁਹੱਬਤ ਕਾਬਾ ਦਿਲ ਮੇਂ ਗੋਰਸਤਾਣੀ ॥ ਹਕ ਹਲਾਲ ਦੋਉ ਦਿਲ ਭੀਤਰ ਖਾਹਿ
 ਪਛਾਣ ਪਛਾਣੀ॥ ੪॥ ਦਿਲ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਕਬਾ ਅਰ ਪੂਜਾ ਦਿਲ ਮਹਿ ਰੱਬ ਰਸੂਲ
 ॥ ਨਾਨਕ ਖੋਜੀ ਦਿਲ ਮੇਂ ਖੋਜੈ ਤਾਂ ਦਰਗਹਿ ਪਵਹਿ ਕਬੂਲ॥ ੫॥ ੧॥ ਤਿਸਦਾ

ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਕੇ ਰੂਪ ਪਏ ਫਿਰਨ ਅਤੇ ਇਕ ਪੈਰ
 ਵਿੱਚ ਬਠਾ ਸਾਰਾ ਪੈਰ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਅਤੇ ਇਕ ਪੈਰ ਖੜਾਵ ਤੇ ਇਕ ਕਗਵੀ ਚਾਦਰ ਉੱਪਰ ਅਤੇ
 ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਤੇੜ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਟੋਪੀ ਮਸਤਕ ਉੱਪਰ ਟਿੱਕਾ ਏਸ ਤਰਹ ਦਾ ਭੇਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਉਜ ਨਾਲ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿਨ ਤੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਅੰਬੂਏ ਰੰਗ
 ਦਾ ਪਹਿਰਾਹਨ ਪਾਯਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਜਾਣੇ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਜਾਣੇ ਜੇ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵਨ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਿਲੇ
 ਤਾਂ ਓਸਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਜਵਾਬ ਮਿਲੇ ਏਸ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਕਉ
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦਿੜਾਵਨ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਉ ਮਿਲਨ ਆਵੇ ਸੋ
 ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ਮਤ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ
 ਸਿਮਰਨ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਯਸ ਦਿੜਾਯਾ ਅਤੇ ਘਰ ਘਰ ਮੇਂ ਧਰਮਸਾਲਾ ਕਰਾਈਆਂ ਸਭਕਉ
 ਨਾਮ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਆਏ ਗਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼
 ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਮੂਲੇ ਖੱਤਰੀ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇਕ
 ਮੇਰਾ ਸੰਸਾਰੀ ਮੇਲੀ ਹੈ ਬਾਲਾ ਜਦ ਦਾ ਮੈਂ ਕਿਰਤ ਕਰਦਾ ਸਾਂ ਤਦੋਂ ਦਾ ਮੂਲਾ ਮੇਰਾ ਅਸ਼ਨਾਇ
 ਹੈ ਚਲੋ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਆਵੀਏ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਲੋਚਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਚਲੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਚਲਤੇ ਚਲਤੇ ਮੂਲੇ ਖੱਤਰੀ
 ਦੀ ਦਲੀਲ ਉੱਪਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਦੀ ਜੋਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਕਰ
 ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਈ ਅਤੇ ਜਾਇਕਰ ਮੂਲੇ ਨੂੰ ਕਹਿਨ ਲਗੀ ਕਿ ਤੇਰਾ ਯਾਰ ਆਯਾ ਹੈ ਪਰ ਬੁਰੇ
 ਹਾਲ ਹੈ ਲੁੱਟਿਆ ਪੁੱਟਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਹਾਲ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੀਕਦੀ
 ਘੋੜੀ ਪਰ ਕਦੇ ਪਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਹੁਨ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਮੰਗਣ

ਆਯਾ ਹਈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਛਪ ਜਾਹ ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੂਲੇ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਇ ਮਾਰੀ
 ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਮੂਲਾ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਵੜਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੂਲੇ ਦੀ ਜੋਰੂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ
 ਮੂਲਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਕਹਿਨ ਲਗੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਰਬ ਘਟਾਂਕੇ
 ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਅਵੇ ਮੂਲਾ ਅਸੀ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਨੂੰ ਆਏ ਤੇ ਤੂੰ ਅੱਗੇ ਛਪ ਬੈਠੋਂ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੂਲੇ ਦੇ ਪਰਥਾਇ ਸ਼ਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਨਾਲ ਕਿਰਾੜਾਂ ਦੋਸਤੀ ਏਵੈਂ
 ਕਰੈ ਗੁਆਉ ॥ ਮਰਣ ਨ ਜਾਪੀ ਮੂਲਿਆ ਆਵੈ ਕਿਤੈ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥ ਏਹ ਸ਼ਲੋਕ ਆਖਕੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਓਹ ਕਿਰਾੜ ਜਿਉਂ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ
 ਵੜਿਆ ਸੀ ਤਿਉਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸਰਪ ਲੜ ਗਿਆ ਜਾਂ ਓਹ ਕਿਰਾੜ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਯਾ
 ਤੇ ਜੋਰੂ ਨੂੰ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਕਹੁ ਓਹ ਫਕੀਰ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਓਸਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬੇਮੁਖ
 ਕਰਕੇ ਤੁਹੀ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤੁਹੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹੀ ਹੈਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਛੇਤੀ ਦੱਸ ਕਿ ਫਕੀਰ ਕਿੱਥੇ
 ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਦੀ ਜੋਰੂ ਬੋਲੀ ਕਿ ਫਕੀਰ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਗਿਆ ਹੈ ਇਤਨੇ ਚਿਰ ਮੇਂ ਮੂਲੇ
 ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਉੱਪਰ ਪਾਇਕੈ ਬਾਹਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਲੈ ਗਏ
 ਪਰ ਏਹ ਗੱਲ ਸਾਰੇ ਜ਼ਹਿਰ ਹੋਇ ਗਈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੂਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਤੇ ਮੂਲਾ
 ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਬੈਠਾ ਤੇ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਸਰਪ ਲੜਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਜੀ ਮੂਲੇ
 ਦੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਕਰ ਸਭਨਾਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
 ਜੀ ਮੂਲਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਮਰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਦੀਨਦਿਆਲ ਜੀ ਏਹ ਹੁਣ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਦੇ ਮੂੰਹੋ
 ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਦੇਰ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਏਸਦੇ ਮਰਦਿਆਂ ਡੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਆਪ
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਹੁਣ ਬਖਸ਼ੋ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿੱਖੇ ਮੂਲਾ
 ਤਾਂ ਹੁਣ ਜੀਵਣੇ ਤੇ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸਖਤ ਮਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਇਸਦੀ
 ਮੁਕਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸਾਡਾ ਦਰਸ਼ਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਏਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀ
 ਇਸਦੀ ਗਤੀ ਕਰਾਂਗੇ ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਮੇਂ ਮੋੜ ਕਰ ਲੈ ਜਾਵੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਸਦਾ
 ਮਰਣਾ ਨਜ਼ੀਕ ਆਇ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਕਰ ਮੂਲੇ ਕਉ
 ਘਰ ਲੈ ਗਏ ਅਰ ਮੂਲਾ ਘਰ ਜਾਂਦਾਈ ਮਰ ਗਿਆ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਨੇ
 ਸੇ ਮੂਲੇ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਤਾਂ
 ਓਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਸਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰਵਾਇ ਕਰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਰਬੰਧੀਆਂ
 ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਅਤੇ ਓਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਐਸੇ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਚਰਿੱਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਔਰ ਏਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਯੁਗਤ ਮੇਰੇ
 ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਕਿ ਹੇ ਬਾਲਾ ਚਲੋ ਧੁਆਨੂੰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੈਰ ਕਰਵਾਇ

ਲਿਆਵੀਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਖਿਆ ਹੋ ਦੀਨਦਿਆਲ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਹ ਜੋ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਸ਼ਪ ਜੀ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਪੁਰੀ ਰਚੀ ਹੈ ਸਰਬ ਤੀਰਥਾਂ ਵਿਖੇ ਉਤਮ ਹੈ ਤੈਸੇ ਏਹ ਕਸ਼ਮੀਰ ਕਸਪ ਜੀ ਰਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਉੱਗਰ ਅਸਥਾਨ ਅਮਰ-ਨਾਥ ਹੈ ਜਹਾਂ ਸ਼ਿਵਾਂ ਕਾ ਹਮੇਸ਼ਹ ਵਾਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਆ ਚਲੀਏ ਗੁਸਾਈਂ ਜੀ ਆਗੇ ਆਪ ਚਲੀਏਗੇ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਅਸਾਂ ਚਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਧਰਤੀ ਚਲਦੇ ਚਲਦੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਬੈਠੋ॥

ਸਾਖੀ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਪਾਲੀ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਜਦਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਕਰ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਦੇਖਨ ਜੋ ਓਥੇ ਬੜਾ ਧਰਮ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੰਸ ਕਸਪ ਕੀਸੰਤਾਨ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹੜ ਪਰਬਤ ਬੀ ਬੜੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਇਕ ਪਰਬਤ ਉਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਓਥੇ ਬਾਰਹ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਬੈਠਿਆਂ ਗੁਜਰ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਨਕਰਖਬਰ ਨਹੀਂ ਲੀਤੀ ਜਦ ਤੇਰੁਵਾਂ ਦਿਨ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਇਕ ਪਾਲੀ ਅੱਯੜ ਚਾਰਦਾ ਚਾਰਦਾ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਕਰ ਆਖਨ ਲੱਗਾ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਕਉਣ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਅਸੀ ਕਉਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹ ਪਾਲੀ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਭਲੇ ਨਾਹੀਂ ਜੇਹੜੇ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਕਿਆ ਜਾਣੀਏ ਤੁਸੀ ਚੋਰ ਹੋ ਯਾ ਬਾਟ ਪਾਰ ਹੋ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀ ਫਕੀਰ ਹੋਤੇ ਤਾਂ ਵਸਦੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇ ਕਰ ਬੈਠਤੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਹ ਅਤੇ ਤੂੰ ਅਸਾਨੂੰ ਕੁਛ ਨਾ ਆਖ ਤਾਂ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਏਥੇ ਅਸੀ ਖੁਦਾਇ ਨੇ ਹੀ ਆਂਦੇ ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਥੇ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਯਾਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਏਥੋਂ ਜਾਹੁ ਆਪਨੀ ਕਾਰ ਕਰ ਤਾਂ ਓਹ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਕੇ ਚਲਦਾ ਰਹਿਆ ਜਾਂ ਆਪਨਾ ਅੱਯੜ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਹੀ ਮੋਇਆ ਪਿਆ ਹੈ ਅੱਯੜ ਦੇਖਕਰ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਯਾ ਤੇ ਆਖਨ ਲੱਗਾ ਯਾ ਖੁਦਾਇ ਇਹ ਅੱਯੜ ਮੇਰਾ ਹੁਣ ਅਜੇ ਚੰਗਾ ਭਲਾ ਹੈਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਕਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਏਹ ਜੋ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਬਾਤ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਓਸੇ ਫਕੀਰ ਦੀ ਪੈਰੀਂ ਪਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਸਉਰੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਯੜ ਦਾ ਖਾਵਿੰਦ ਮੈਨੂੰ ਕਿਆ ਆਖੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਬਾਲ ਬੱਚਾ ਕਿਸਤਰਹ ਪਲੇਗਾ ਇਹ ਬਾਤ ਸਮਝ ਕਰ ਓਹ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਓਸੇ ਤਰਹ ਅਪਨਾ ਦੁੱਬਿਆਂ ਦਾ ਅੱਯੜ ਛੱਡ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਜਾਇ ਪਿਆ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲੱਗਾ ਹੇ ਗ਼ਰੀਬਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਇਕ ਬੜੀ ਕੁਦਰਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕੀ ਬਾਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਲੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸਾਈਂ ਲੋਕ ਜੀ
 ਮੈਂ ਨਿੰਤ ਹੀ ਦੁੰਬੇ ਚਾਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ ਏਸੇ ਬਾਤ ਉੱਪਰ ਮੇਰੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਟੱਬਰ ਦੀ ਗੁਜਰਾਨ
 ਚਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਬਾਲ ਬੱਚਾ ਪਲਦਾ ਹੈ ਅੱਜ ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਦੁੰਬੇ ਚਾਰਨ
 ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਸਾਂ ਅਤੇ ਅੱਯੜ ਚੰਗਾ ਭਲਾ ਛੱਡਕਰ ਆਪਦੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਆਯਾ ਸਾਂ ਸੌ ਆਪਦਾ
 ਦੀਦਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਦ ਮੈਂ ਧੁਆਡੇ ਪਾਸੋਂ ਗਿਆ ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਅੱਯੜ
 ਸਾਰਾ ਹੀ ਮੋਯਾ ਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਘਰ ਜਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਅੱਯੜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੇਰਾ ਬਾਲ
 ਬੱਚਾ ਘਾਣੀ ਚਾਇ ਘੱਤੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਾਂ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਜੀਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਆਪਦੀ
 ਸ਼ਰਨ ਆਯਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਲੋਕ ਹੋ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਆਪ ਵਲੀ
 ਹੋ ਜੀ ਮੇਰੇ ਅਨਾਥ ਉੱਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰੀਏ ਜੀ ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜੀ ਆਪ ਦਇਆ
 ਵਾਨ ਹੋ ਜੀ ਤਾਂ ਓਸਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸੁਣਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਕੇ ਅੰਤਰ
 ਜਾਮੀ ਓਸ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਬੁੱਝਕਰ ਰਿਦੇ ਵਿੱਚ ਦਇਆ ਆਈ ਉਸਦੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਵੱਲ ਦੇਖਕੇ
 ਤਰਸ ਆਯਾ ਤੇ ਉਸ ਅਯਾਲੀ ਨੂੰ ਕਹਿਨ ਲੱਗੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਇਕੇ ਆਪਨੇ ਅੱਯੜ ਦੇ ਪਾਸ
 ਤੇ ਇਕ ਇਕ ਦੁੰਬੇ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਕਹੁ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਕਹਿਕਰ ਸਭ ਕੇ
 ਉਠਾਵਤਾ ਜਾਹ ਸੋ ਓਹ ਅਯਾਲੀ ਆਪਨੇ ਅੱਯੜ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇਕਰ
 ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਐ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀ ਤੂੰ ਸਰਬਤ ਕਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ ਸੁਣ
 ਕਰ ਮੇਰੇ ਅੱਯੜ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਾਬਤ ਕਰ ਇਹ ਕਹਿਕਰ ਓਹ ਅਯਾਲੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖੇ ਤੇ
 ਦੁੰਬੇ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਵੇ ਦੁੰਬਾ ਉਠਕੇ ਚਰਨ ਲੱਗ ਪਵੇ ਏਸੇਤਰਹ ਸਾਰਾ ਅੱਯੜ ਉਠਕਰ ਚੁਗਨ
 ਲਗ ਪਿਆ ਤਾਂ ਓਹ ਅਯਾਲੀ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਅੱਯੜ ਛੱਡਕੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਫਹਿ ਪਿਆ ਤੇ ਆਖਨ ਲੱਗਾ ਹੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਜੀ ਮੇਰੇ
 ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਜੀ ਏਹ ਆਖਕਰ ਓਹ ਅਯਾਲੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਪਾਸ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਤੇ ਅੱਯੜ ਸੁੰਵਾ ਹੀ ਚਰਦਾ ਰਹਿਆ ਜਾਂ ਅਗਲਾ ਦਿਨ
 ਹੋਯ ਭਾਂ ਓਸ ਅੱਯੜ ਦੇ ਖਾਵੰਦ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਅੱਯੜ ਮੇਰਾ ਰਾਤ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਮੈਂ
 ਚੱਲਕੇ ਦੇਖਾਂ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਤਾਂ ਓਹ ਫੁੰਡਦਾ ਫੁੰਡਦਾ ਓਥੇ ਆਇਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ
 ਦੇਖੇ ਜੇ ਅੱਯੜ ਸੁੰਵਾ ਚਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਯਾਲੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਅੱਯੜ ਦੇ
 ਖਾਵੰਦ ਨੇ ਦੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਬੜੇ ਮਸਤ ਹੋਇਕਰ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਓਹ ਅਯਾਲੀ ਭੀ ਮਸਤ ਹੋਇਕਰ
 ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਸ ਅੱਯੜ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਮਹਾਂ
 ਪੁਰਖ ਜੀ ਏਹ ਅਯਾਲੀ ਰੋਜ਼ ਅੱਯੜ ਚਾਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸੀ
 ਸੋ ਹੇ ਮੇਹਰਬਾਨ ਜੀ ਏਹ ਅਯਾਲੀ ਅੱਜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਰ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਤਾਂ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਮਹਾਰਾਜ ਅਸੀਂ ਏਸ ਦੀ ਤਲਾਇਸ਼ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਜੀ ਪਰ ਹੋ ਦੀਨਦਇਆਲ ਜੀ ਏਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਉਸ ਅਯਾਲੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਹ ਜੋ ਫਕੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਸੋ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਯਾ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਇਸਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮਤ ਤੁਸੀ ਕੁਛ ਹੋਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋ ਤਾਂ ਉਸ ਅੱਯੜ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜੋ ਇਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕਿਸਤਰਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਭਾਈ ਸੱਚ ਕਹੁ ਤਾਂ ਉਸ ਅਯਾਲੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸੁਣੋ ਮੈਂ ਏਥੇ ਰੋਜ਼ ਦੁੱਬੇ ਚਾਰਦਾ ਸਾਂ ਜਾਂ ਮੈਂ ਕੱਲ ਏਥੇ ਆਯਾ ਤੇ ਅੱਯੜ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਏਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਕਰ ਮੈਂ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਚੋਰ ਹੋ ਅਥਵਾ ਰਾਹ ਪਾੜ ਹੋ ਐਸੀਆਂ ਐਸੀਆਂ ਬਿਅਦਬੀ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਖੀਆਂ ਤਾਂ ਏਨਾਂ ਸਾਈਂ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਹ ਜਾਇ ਕਰ ਆਪਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਜਾਂ ਮੈਂ ਏਥੋਂ ਗਿਆ ਤੇ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਅੱਯੜ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁੱਬਾ ਨਹੀਂ ਜੀਂ ਵਦਾ ਸਾਰਾ ਅੱਯੜ ਮੋਯਾ ਪਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਦੇਖਕੇ ਬੜਾ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਯਾ ਤੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਮੈਂ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦੀ ਬਿਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੁੜਕੇ ਏਨਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਪਰ ਆਇ ਪਿਆ ਤਾਂ ਏਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦਯਾ ਆਈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਆਖਿਆਨੇ ਭਾਈ ਜਾਇਕਰ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਕਰ ਦੁੱਬੇ ਨੂੰ ਉਠਾਇ ਲੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੈਂ ਆਇਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਖਾਂ ਤੇ ਦੁੱਬੇ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਵਾਂ ਏਸੇ ਤਰਾਂ ਸਾਰਾ ਅੱਯੜ ਉਠਾਇ ਲਿਆ ਸੋ ਭਾਈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਜੋ ਏਹੋ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈਨ ਯਾ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਭਾਈ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਦੁੱਬੇ ਘਰੀਂ ਲੈ ਜਾਹੋ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਉੱਪਰ ਮਤ ਛੱਡੋ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਅਪਨੇ ਦੁੱਬੇ ਘਰੇ ਘਰੀਲੈ ਆਂਦੇ ਤੇ ਵਸਦੀ ਵਿੱਚ ਧੂਮ ਆਇ ਘੱਤੀਆਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਏਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਫਕੀਰ ਆਯਾ ਹੈ ਪਰ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਚੌਦਾਂ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਓਨਾਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੀਤੀ ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕਰ ਸਬ ਲੋਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਓਥੇ ਆਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀਂ ਪਏ ਅਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਹੋ ਫਕੀਰ ਸਾਈਂ ਲੋਕ ਜੀ ਅਸਾਥੋਂ ਬੜਾ ਗੁਨਾਹ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਾਂ ਆਪਦੀ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੋ ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਬਖ਼ਸ਼ੋ ਜੀ ਅਸੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰ ਸਦਾ ਹੀ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਹਾਂ ਤੇ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਗੁਨਾਹ ਨਾ ਵਿਚਾਰਨਾ ਜੀ ਅਸੀ ਭੁੱਲੇ ਹਾਂ ਆਪ ਬਖ਼ਸ਼ਨਗਾਰ ਹੋ ਜੀ ਜਿਉਂ ਜਾਣੋ ਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਜੀ ਏਹ ਅਰਜ਼ ਓਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਨਾਂ ਉੱਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਆਪਨੇ ਸਿੱਖ ਕੀਤੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਧਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਓਨਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਓਹ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਲੱਗੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਦੇ ਵਕਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਤੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਨਿੰਤ ਨੇਮ ਕਰਨ ॥

ਏਕ ਪੰਡਤ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਇਕ ਫਕੀਰ ਏਥੇ ਆਯਾ ਹੈ ਤੇ
 ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖਾਂ ਕਿ ਕੈਸਾਕ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਪੰਡਤ ਦੇ ਪਾਸ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ
 ਭਾਉ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੋ ਉਹ ਪੰਡਤ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਦਾ ਭੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿਕਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਨ ਮੇਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸੀ
 ਉਸਦਾ ਸਦਕਾ ਉਸਦੀ ਪੂਜਾ ਠਾਇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਉਂਦੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ
 ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੁਸੀ ਵੀ ਕੁਛ ਆਖਹੁ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਗਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜਾ
 ਭਾਉ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਕਰੋ
 ਤਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਕਿਸਨੂੰ ਕਰਾਂ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਉਦਿਆਨ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਉਨਾਂ ਨੂੰ
 ਜਾਇ ਕਰ ਪੁੱਛ ਉਹ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਜੋ ਦੱਸਨਗੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪੰਡਤ ਉਥੋਂ ਉਠ
 ਕਰ ਉਜਾੜ ਮੇਂ ਗਿਆ ਜਾਇਕਰ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਫਕੀਰ ਚਾਰ ਉਥੇ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਸੋ
 ਪੰਡਤ ਉਨਾਂ ਤਾਈਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਉਨਾਂ ਕਹਿਆ ਪੰਡਤ ਜੀ ਕੀਕਰ ਆਏ
 ਹੋ ਭਾਂ ਉਸ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਹੋ ਸੋ ਮੈ ਕਰਾਂ
 ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪੰਡਤ ਜੀ ਉਹ ਜੇਹੜਾ ਉੱਚਾ ਮਕਾਨ ਹੈ ਉਥੇ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਉਹ
 ਤੈਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਤੂੰ ਉਸ ਪਾਸ ਜਾਹ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਜੀ ਉਸ ਮੰਦ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਇਕਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕਰ
 ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇ ਝਾਤੀ ਪਾਈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਉਥੇ ਸੂਹੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨ ਕਤਇਕ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਹੁਤ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਸੀ ਪਰ ਆਪਨੇ ਧਯਾਨ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰੀਂ
 ਜੁੱਤੀ ਸੀ ਸੋ ਉਸਨੇ ਜੁੱਤੀ ਉਤਾਰ ਕਰ ਸੁੱਟੀ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਵੱਜੀ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਜੀ ਉਥੋਂ
 ਰੋਂਦਾ ਪਿਟਦਾ ਉਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਆਯਾ ਤੇ ਉਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਪੰਡਤ ਜੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ
 ਹਈ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਨੇ ਆਪਨੀ ਸਭ ਹਕੀਕਤ ਕਹਿਕਰ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੇ
 ਪੰਡਤ ਜੀ ਉਹ ਤਾਂ ਮਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਤੂੰ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪੰਡਤ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਪਿਆ ਤੇ ਕਹਿ ਉਸ ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਜੀ
 ਮੈਂ ਭੁੱਲਾ ਹਾਂ ਜੀ ਅਤੇ ਜੋ ਸਮੱਗ੍ਰੀ ਸੀ ਸੋ ਸਭ ਸੱਟ ਘੱਤੀ ਅਤੇ ਪੁਸਤਕ ਲੁਟਾਇ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਿੱਖ ਹੋਯਾ ਲੱਗਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਪੰਡਤ ਦੇ
 ਪ੍ਰਥਾਇ ਪਰ ਇਕ ਸ਼ਲੋਕ ਉਚਾਰਿਆ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਨ ਰਹਿਸੀਐ ਜਿਉ ਵੁੱਠੈ ਧਰਣ ਸੀਗਾਰਾ॥ ਸਭ ਦਿੱਸੈ ਹਰੀਆ
 ਵਲੀ ਸਰ ਭਰੇ ਸੁਭਰ ਤਾਲਾ॥ ਅੰਦਰ ਸੱਚੇ ਰੰਗ ਜਿਉ ਮੰਜੀਠੈ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ॥
 ਕਮਲ ਬਿਗਸੈ ਸੱਚ ਮਨ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਵੇਖਹੁ

ਨਦਰ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਫਾਹੀ ਫਾਥੇ ਮ੍ਰਿਗ ਜਿਉ ਸਿਰ ਦਿੱਸੈ ਜਮਕਾਲ॥ ਖੁਧਿਆ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ
 ਨਿੰਦਾ ਬੁਰੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਕਰਾਲ॥ ਏਨੀ ਅਖੀਂ ਨਦਰ ਨ ਆਵਈ ਜਿਚਰ ਸਬਦ
 ਨ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰ ॥ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੰਤੋਖੀਆ ਚੁੱਕੇ ਆਲ ਜੰਜਾਲ ॥ ਮੂਲ ਰਹੈ ਗੁਰ
 ਸੇਵਿਐ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਬੋਹਿਥਾ॥ ਨਾਨਕ ਲੱਗੀ ਤੱਤ ਲੈ ਤੂੰ ਸੱਚਾ ਮਨ ਸੱਚ ॥ ੧ ॥

ਜਾਂ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਹੋਰ ਪੰਡਤ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਸੱਭੇ ਰਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭ ਵੇਦ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਹਾਂ
 ਤੇ ਪੁਰਾਣ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਜੋ
 ਸਾਡੇ ਮਨ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨਾਂ ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ
 ਕਰ ਉਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਪਰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧

ਲਬ ਕੁੱਤਾ ਕੂੜ ਚੂਹੜਾ ਠਗ ਖਾਧਾ ਮੁਰਦਾਰਾ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਪਰਮਲ ਮੁਖ ਸੁਧੀ ਅਗਨਿ ਕ੍ਰੋਧ
 ਚੰਡਾਲ॥ ਰਸ ਕਸ ਆਪ ਸਲਾਹਣਾ ਏਹ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾਰ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਬੋਲੀਐ ਪਤਿ
 ਹੋਇ॥ ਉੱਤਮ ਸੇ ਦਰ ਉੱਤਮ ਕਹੀਅਹਿ ਨੀਚ ਕਰਮ ਬਹਿਰੋਇ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਰਸੁ ਸੁਇਨਾ
 ਰਸ ਰੁੱਪਾ ਕਾਮਣ ਰਸੁ ਪਰਮਲ ਕੀ ਵਾਸ॥ ਰਸ ਘੋੜੇ ਰਸ ਸੇਜਾਂ ਮੰਦਰ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਰਸ ਮਾਸ
 ॥ ਏਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕੈ ਘਟਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸ॥ ੨ ॥ ਜਿਸ ਬੋਲੀਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਸੋ ਬੋਲਿਆ
 ਪਰਵਾਣਾ॥ ਫਿਕਾ ਬੋਲ ਵਿਗੁੱਚਣਾ ਸੁਣ ਮੂਰਖ ਮਨ ਅਜਾਣਾ॥ ਜੋ ਤਿਨ ਭਾਵਹਿ ਸੇ ਭਲੇ ਹੋਰ
 ਕਿ ਕਹਣ ਵਖਾਣ ॥ ੩ ॥ ਤਿਨ ਮਤਿ ਤਿਨ ਪਤਿ ਤਿਨ ਧਨ ਪਲੈ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਰਹਿਆ
 ਸਮਾਇ॥ ਤਿਨਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹਣਾ ਅਵਰ ਸੁਆਲਿਓ ਕਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੇ ਰਚੈ
 ਦਾਨ ਨ ਨਾਇ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ਸੁਣੋ
 ਪੰਡਤ ਜੀ ਲੋਭ ਜੋ ਹੈ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸੋ ਕੁੱਤਾ ਹੈ ਤੇ ਝੂਠ ਚੰਡਾਲ ਹੈ ਤੇ ਠੱਗੀ ਕਰਨੀ ਮੁਰਦੇ ਦੇ
 ਸਮਾਨ ਹੈ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਚੂਹੜੀ ਹੈ ਪਰਮਲ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਅਗਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ਰਸ ਕਸ ਇੱਤਿਆਦਿਕ
 ਖੇਟੇ ਕਰਮ ਹੈਨ ਤੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੈਸੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਤੇ ਜਬ ਲਗ ਸਤਸੰਗ
 ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਬ ਲਗ ਮਨ ਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜੋ ਉੱਤਮ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਉੱਤਮ ਹੈਨ ਤੇ
 ਜੋ ਨੀਚ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਨੀਚ ਹੈਨ ਤੈਸੇ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਨਾਮ ਜਪੇ ਅਥਵਾ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮਨ
 ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਸ ਜੀਵ ਦੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਸ਼ਾਂਤ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਹ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਲੋਕ
 ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਨ ਏਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਕਰ ਓਹ ਪੰਡਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਅਤੇ ਲੱਗੇ
 ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਵਿੰਦਿਆ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ
 ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਆਏ ਅਭਿਆਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਧਰਮ ਮੇਂ ਅਸਥਿਤ
 ਰਹਿਣਾ ਔਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਾਈ
 ਕਰਨੀ ਏਹ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਥੋਂ ਚਲਦੇ ਰਹੇ ॥

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ

ਗੋਸ਼ਟਿ ਭਾਈ ਅਜਿੱਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਨਾਲ ਹੋਈ

ਇਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਗਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਧਰਮਸਾਲਾ ਵਿੱਚ ਇਕੱਤ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਛਪ ਬੈਠਾ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮੇ ਮਿਰੀਰਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਗਾਂਵਦਾ ਸੀ ॥

ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਉਣ ਪੀਅਣ ਅਪਿਆਉ ॥
 ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਗੁਫ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੇ ਸਵਨ ਨ ਥਾਉ ॥ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਪਵੈ
 ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਸਾਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਜ ਥਾਉ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਣ
 ਆਖਣਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਕਰੈ ਤਮਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੰਖੀ ਹੋਇਕੈ ਜੇ ਭਵਾਂ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ
 ਜਾਉ ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਸੇ ਨ ਆਵਉ ਨਾ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨ ਖਾਉ ॥ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ
 ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ਕੁਸਾਂ ਕੱਟੀਆਂ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪੀਸਣ ਪੀਸਾ ਪਾਉ ॥
 ਅੱਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੀਆ ਭਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਜਾਉ ॥ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇ
 ਵਡ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਗਦ ਲਖ ਮਣਾ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੀਚੈ ਭਾਉ ॥ ਮੱਸੂ ਤੋਟਿ
 ਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣ ਪਉਣ ਚਲਾਉ ॥ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥

ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਉਦਾਸ ਰੂਪ ਬੈਰਾਗ ਦੇ ਘਰ ਗਾਂਵਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਅਜਿੱਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਸੁਣਿਆਂ ਸੁਨ ਕਰ ਡਰ ਗਿਆ ਭੈਮਨ ਹੋਇਕਰ ਹਜ਼ੂਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਆਯਾ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੇ ਬੈਰਾਗ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਅਰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀਦੇ ਘਰ ਹੋਨ ਤਾਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕਰ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਅਜਿੱਤਾ ਰੰਧਾਵਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਦੇਖਕਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਲਗੀਰ ਹੋਯਾ ਜਾਂ ਘੜੀਆਂ ਦੁਇਕ ਬੀਤੀਆਂ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਆਖਿਆ ਬੱਚਾ ਤੂੰ ਭੈਮਨ ਕਿਉਂ ਹੋਂਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਅਜਿੱਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਬਹੁਤ ਮਨ ਵਿੱਚ ਗਿਣਤੀ ਆਈ ਹੈ ਜੇ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣੀਐ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਬੱਚਾ ਅਜਿੱਤਿਆ ਅਰਦਾਸ ਗੁਰੂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਪੁੱਛੋਂਗਾ ਸੋ ਨਿਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਪਾਇਕਰ ਅਜਿੱਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋਯਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਇਸ ਪਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਸਮਝਾਈਐ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਸਾਬਾਸ ਬੱਚਾ ਅਜਿੱਤਿਆ ਤੈਂ ਭਲੀ ਬਾਤ ਪੁੱਛੀ ਹੈ ਸਿੱਖ ਤੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਲੋੜੀਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖੀ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਬੱਚਾ ਅਜਿੱਤਿਆ ਤੈਂ ਭਲੀ ਬਾਤ ਪੁੱਛੀ ਹੈ ਇਸ ਪਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਏਹ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਜੇ ਮੈਂ ਬੇਸੁਮਾਰ ਜੀ ਕੀ ਅੰਤ ਪਾਵਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਿਤਨੇ ਜਤਨ ਕਰਤੇ ਹੋਨ ਜੇ ਕੋਈ ਆਖੇ ਜੇ ਮੈਂ ਪਉਣ ਕਾ ਅਹਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਜਿਥਰ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਇਕ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਨ ਹੋਵਨ ਤਿਥਰ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣ ਨਾਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਵਾਸ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨਿਜ ਥਾਉ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਂ ਨਿਜ ਥਾਉ ਦਿੱਸੇ

ਤਾਂ ਆਵਾਗਉਣ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਨਿਜ ਥਾਉਂ ਏਹ ਆਪਣੇ ਘਟ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਵਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸੁਮਾਰ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਲ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓੜਕ ਅੰਤ ਕੁਛ ਨ ਹੀਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਓਸਦੀ ਕੀਮਤ ਪਾਵੇ ਤਿਸਦਾ ਹਉਂ ਕੇਵਡ ਕਰਕੇ ਨਾਵ ਸਲਾਈਂ ਜੇ ਏਵਡ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਪਰ ਸੁਣ ਸੁਣ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿੱਧ ਸਾਧਿਕ ਹੁਲਾਸ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਰਬਮਣੀ ਹੈ ਪਰ ਤਿੱਠਾ ਕਿਸੇ ਨਾਹੀਂ ਜੋ ਇਸ ਰੰਗ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਭਾਵਸ ਤਾਂ ਕਰੇ ਤਮਾਉ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤ ਕਾਰਣ ਕੇਤੇ ਉਪਾਉ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਕਿਵੇਂ ਬੇਸੁਮਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਆਵੇ ਭਾਈ ਅਜਿੱਤਿਆ ਜੇ ਕੋਈ ਆਖੇ ਹਉਂ ਪੰਖੀ ਹੋਇਕੇ ਭਵਾਂ ਅਤੇ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਉੱਡਕੇ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਛੁ ਪੀਵੇ ਨਾ ਕੁਛ ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਨਦਰੀ ਭੀ ਕਿਸੇਨੂੰ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਕੀਮਤ ਬੇਸੁਮਾਰ ਦੀ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਓਸਦਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਾਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਆਪ ਕੁਹਾਇ ਕੁਹਾਇਕੇ ਕਟ ਕਟਕੇ ਚੱਕੀ ਕਰ ਚਾਇ ਪੀਸਾਈਐ ਅਤੇ ਜੇ ਭਸਮ ਹੋਇਕਰ ਖੇਹ ਸੇਤੀ ਰਲਾਯਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਓਸਦੀ ਕੀਮਤ ਨਾਹੀਂ ਪਉਂਦੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਆਖੇ ਜੋ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਾਉਂ ਲਿਖ ਪੜ੍ਹ ਭਾਉ ਕਰੀਂ ਅਤੇ ਮਸ ਅਤੇ ਕਲਮ ਕੀ ਤੋਟ ਕਦੇ ਆਵੇ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਪਉਣ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਲਿੱਖਣ ਚਲਾਇ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਬੇਸੁਮਾਰ ਕੀ ਕੀਮਤ ਨਾਹੀਂ ਪਉਂਦੀ ਅਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਭੀ ਇਸਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ਸਰਬ ਮਹਿ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਆਖਿਆ ਨਾਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਓਸਦੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਜਾਇ ਕੇ ਫਹਿ ਪਵੇ ਪਾਲਾ ਘਾਮ ਸਿਰ ਪਰ ਝੱਲੇ ਜੇ ਭਾਵਸ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਵੇਲੇ ਸਮਾਲ ਕਰੇ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਚਤਰਾਈ ਕੀਤਿਆਂ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਜਿੱਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਏਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋਰ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਹੋਰਨਾਂ ਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰ ਪਰ ਮਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਮਕਾ ਬੇਦ ਸੁਣੀਐ ਅਮਕਾ ਧਰਮ ਕਰੀਐ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਉ ਮਿਲੀਐ ਏਹ ਬਾਤ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੈ ਜੀ ਤਾਂ ਬੋਲਣਾ ਹੋਯਾ ॥ ਸੁਲੋਕ ॥ ਨਾ ਭੀਜੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦ ॥ ਨਾ ਭੀਜੈ ਸੁਰਤੀ ਧਿਆਨੀ ਜੋਗ ॥ ਨਾ ਭੀਜੈ ਸੋਗੀ ਕੀਤੇ ਰੋਜ ॥ ਨਾ ਭੀਜੈ ਰੂਪੀ ਮਾਲੀ ਰੰਗ ॥ ਨਾ ਭੀਜੈ ਬਾਹਰ ਬੈਠਿਆਂ ਸੁੰਨਿ ॥ ਨਾ ਭੀਜੈ ਭੇੜ ਮਰਹਿ ਭਿੜ ਸੂਰ ॥ ਨਾ ਭੀਜੈ ਕੇਤਕ ਹੋਵੈ ਧੂੜ ॥ ਲੇਖਾ ਲਿਖੀਐ ਮਨ ਕੇ ਭਾਇ ॥ ਨਾ ਨਕ ਭੀਜੈ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ਭਾਈ ਅਜਿੱਤਿਆ ਓਹ ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਗਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈ ਨਾਹੀਂ ਭਿਜਦਾ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਰਾਗ ਨਾਦ ਗਾਵੇ ਭਾਵੇਂ ਬੇਦ ਸੁਣਾਵੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਸੁਰਤ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸੋਗ ਕਰਕੇ ਬਹੇ ਨਾ ਰੂਪ ਮਾਲ ਕਰਕੇ ਭਿਜਦਾ ਹੈ ਨਾ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਭਿਜਦਾ ਹੈ ਸੁਣ ਭਾਈ ਸੂਰਮੇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸਬ ਤੇ ਵੱਡਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਭਿੜ ਮਰੀਐ ਤਾਂ ਬੀ ਨਹੀਂ ਭਿਜਦਾ ਜੋ ਕਹੇ ਹਉਂ ਧੂੜ ਹੋਇ ਰਹਾਂ ਤਾਂ ਭੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਹੀ ਭਿਜਦਾ ਬਿਨਾਂ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਭਿਜਦਾ ਸੱਚ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਓਸਕਾ ਰੂਪ ਸੱਚ ਹੈ ਹੋਰ ਚਤਰਾਈਆਂ ਕੀਤਿਆਂ ਓਹ ਨਾਹੀਂ ਭਿਜਦਾ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੁਰਾਨ ਏਹ ਜੋਗ

ਅਭਿਆਸ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਸਾਧਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈਨ ਪਰ ਤਿਹੁ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ ਬੱਚਾ ਸਤਵਾਦੀ
ਹੋਇ ਰਹੀਐ ਨਿੰਦਾ ਅਤੇ ਚਿੰਦਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਕਰੀਐ ਜੋ ਕਛੁ ਪਰਮੇਸ਼ਰਕੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਸਭ
ਸੱਤ ਹੈ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਜੂਠ ਨ ਰਾਗੀ ਜੂਠ ਨ ਬੇਦੀ ਜੂਠ ਨ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ ॥ ਜੂਠ ਨ
ਅੰਨੀ ਜੂਠ ਨ ਨਾਈ ॥ ਜੂਠ ਨ ਮੰਗ ਵਰਿਐ ਸਭ ਥਾਈ ॥ ਜੂਠ ਨ ਧਰਤੀ ਜੂਠ ਨ ਪਾਣੀ ॥ ਜੂਠ ਨ
ਪਵਣੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਨਾਨ ਕ ਨਿਗੁਰਿਆ ਗੁਣ ਨਾਹੀਂ ਕੋਇ ॥ ਮੁੰਹ ਫੇਰੇ ਮੁੰਹ ਜੂਠਾ ਹੋਇ ॥ ੩
ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ਭਾਈ ਅਜਿੱਤਿਆ ਰਾਗ ਬੇਦ ਭੀ ਜੂਠ ਨਾਹੀਂ ਅਤੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਭੀ
ਅਤੇ ਸਰਬ ਥਾਨ ਉਸਦੇ ਹੈਨ ਧਰਤੀ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਏਹ ਭੀ ਜੂਠ ਨਾਹੀਂ ਏਹ ਸਭ ਸੱਤ ਹੈ
ਜੂਠਾ ਤਾਂ ਓਹ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਮੁੰਹ ਫੇਰਿਆ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਨਿਗੁਰੇ ਹਨ ਤਿਨ
ਕਾ ਕੀ ਹਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਏਥੇਹੀ ਪਰਤੱਖ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਨਿਖੜੇ ਹੈਨ ਸੋ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਾ ਮਿਲਨਗੇ
ਜਾਂ ਏਹ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਅਜਿੱਤਾ ਰੰਧਾਵਾ ਬਿਸਮਾਦ ਹੋਇ ਗਿਆ ਤਾਂ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਅਸ ਜੀ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ ਵਰਨ ਚਿਹਨ ਰੰਗ ਰੂਪ ਏਹੋ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ
ਹੈ ਤਾਂ ਬੋਲਣਾ ਹੋਯਾ ਬੱਚਾ ਅਜਿੱਤਿਆ ਪੂਰੇ ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਲੋੜੀਏ ਹਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ
ਖੁਸ਼ ਹੋਯਾ ਬੱਚਾ ਤੂੰ ਭਲੀ ਵਸਤ ਪੁੱਛੀ ਹੈ ਏਹ ਬਚਨ ਸਿੱਖਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭਲੇ ਵਕਤ ਕੰਮ
ਦੇਵਨਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਬੱਚਾ ਜਿਉਂ ਸਾਂਗੀ ਸਾਂਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਭੇਖ ਬਦ
ਲਾਂਇਦਾ ਹੈ ਤਿਸਨੋਂ ਕੋਈ ਲਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਏਹ ਕੌਣ ਹੈ ਸੋ ਇਸੀ ਰਉਂ ਸ ਗੁਰੂ ਭੀ ਭੇਖ
ਵਟਾਯਾ ਤਾਂ ਸਿਆਣੀਏਂਗਾ ਨਾਹੀਂ ਜੇ ਏਹ ਗੁਰੂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਧੰਧੂਕਾਰ
ਅਗਮ ਹੈ ਏਕੋ ਏਕ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਆਯਾ ਆਪ ਉਲਾਸ ਕਰਨਾ ਨਕ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ਸੁਣ ਬੱਚਾ ਅਜਿੱਤਿਆ ਧੰਧੂਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਹਿਸੀਤਦ
ਏਕ ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਸੀ ਜੋ ਕੀਮਤ ਬੇਸੁਮਾਰ ਕੀ ਕਰੇ ਜੇ ਭਾਵੇਸ ਤਾਂ ਆਪੇ
ਉਲਾਸ ਕੀਤੋਸ ਆਪਣਾ ਆਪ ਉਪਾਇਓਸ ਤਿਸਤੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਕਰ ਸਾਜੇ
ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਬੇਸੁਮਾਰ ਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤੇਸ ਤਿਸਤੇ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਪਾਇਕੇ
ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦਿੱਤੋਸ ਸੋ ਭੀ ਸਾਧ ਸੰਤ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਨਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਪਰਮੇਸ਼ਰ
ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਯਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੇ ਜਾਮੇ ਜਿਨ ਕੋ ਦਰਸਨ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ਸੋ
ਅਵਾਗਉਣ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਯਾ ਔਰ ਪਾਰ ਗਿਰਾਮੀ ਹੋਯਾ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ਜਾਮਾ ਪਹਿਰ
ਜੁਗਾਂ ਮਹਿ ਬੈਠਾ ਸਗਲ ਪਰੋਈ ਸੂਤ ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਰਮ
ਨ ਜਾਨਹਿ ਦੂਤ ॥ ੫ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ਬੱਚਾ ਅਜਿੱਤਿਆ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਆਦਿ
ਪੁਰਖ ਹੈ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰਦਾ ਆਯਾ ਹੈ ਪਰ ਇਕਨਾ ਨੋਂ ਮਰਮ ਆਯਾ ਇਕਨਾ ਨੋਂ ਨ
ਆਯਾ ਤਿਨਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਬਚਨ ਮੰਨਿਆ ਸ਼ਬਦ ਮਨ
ਵਸਾਯਾ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਸੋ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਭਏ ਉਸ ਪਿੱਛੇ ਬਹੁਤ ਲੱਗੇ ਸੋ ਭੀ ਉਧਰੇ ਬੱਚਾ